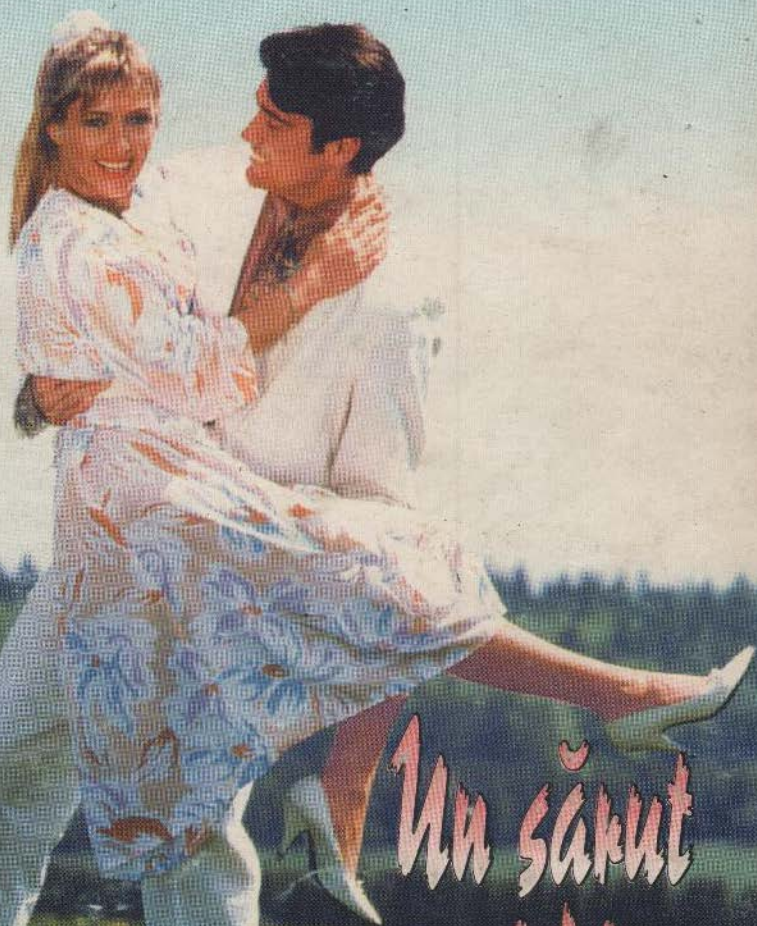

Loveswept

Joan Bramsch

Un sărut
pentru mai bine

Capitolul unu

El stătea liniștit, la câțiva metri de țărm... și privea. Mîna dreaptă era băgată în buzunarul din față al pantalonilor scurți și decolorați, în timp ce cu degetele lungi ale mîinii stîngi își ridică ușor pe frunte ochelarii de soare, stil aviator. Un zîmbet șiret îi brăzda trăsăturile frumoase ale feței. Ochii, de culoarea chihlimbarului, se îngustară, apoi se măriră apreciativ, în timp ce în adîncul lor se aprinseră niște scînteii aurii. Era evident, îi plăcea nespus ceea ce vedea și savura din plin.

Obiectul fascinației lui era partea posterioară, bine conturată, a unei tinere femei, care stătea în apă pînă la nivelul genunchilor, la mică distanță

de țarm. Era aplecată de la mijloc, iar șortul ei decoltat se ridicase și-i descoperise parțial fundulețul apetisant, în timp ce tăia metodic tulpinile de stuf cu un pumnal amenințător. În vreme ce muncea, genunchii i se mișcau ritmic în acordurile unei melodii cîntate de Willie Nelson¹. Muzica provenea de la un aparat mic de radio, de culoare neagră, prins la spate de șortul ei minuscul. Mișcările corpului ei provocau reacții puternice libidoului bărbatului. I se părea că simte picioarele ei frecîndu-se de ale lui și producîndu-i clipe de adevărată încîntare. Apoi, ea schimbă cadența mișcărilor și începu să se unduiască în ritmul unei melodii lente, aruncînd fiecare braț de stuf într-o canoe ce plutea în apropiere. Bărbatul gemu înăbușit. Rînjetul i se transformă într-un zîmbet viclean, în timp ce ridică dintr-o sprînceană admirativ.

Își ținu respirația și simți căldura crescînd în interiorul pantalonilor lui scurți cînd reuși să zărească parțial tricoul subțire, de culoare albă, înnodat la mijloc. Nu purta sutien! Și paria salariul lui pe un an că nu avea nimic pe dedesubtul șortului. Să trebuiască să îndure toată această priveliște trei luni de acum încolo! Amețit, începu

1. Willie Nelson – cîntăreț american de muzică country

să-și imagineze în minte o variantă adultă a compunerii „Cum mi-am petrecut vacanța de vară”. Dar nici de data asta nu i se clinti vreun mușchi pe față. Stătea doar... hipnotizat, absorbit de mișcările ei.

Ea cînta refrenul, punctînd fiecare notă cu o lovitură de pumnal și cu o mișcare a fundului. Prestația ei, lipsită de orice inhibiții, îl făcu, în cele din urmă, să treacă la acțiune. Adunînd în pumn tot mărunțișul pe care-l avea în buzunar, ochi cu atenție ținta și aruncă monedele în ploaie asupra corpului ei aflat în mișcare. Se întoarse atît de repede, încît sinii, nesușinuți de sutien, se ridicară și coborîră brusc. Părul, răsucit într-un nod în vîrfurile capului, se desfăcu și șuvițe lungi și aurii căzură peste fața și umerii ei. Gura rozalie se deschise de uimire, iar el simți o dorință puternică de a-i suga buza inferioară, plină. Ochii ei se măriră, dar nu de frică. Fără să scoată un cuvînt, duse mîna la spatele șortului și închise radioul. Sinii i se lipiră de materialul subțire al tricoului.

Bărbatul rămase nemișcat, continuînd să zîmbească, în timp ce strîngea din dinți pentru a se putea controla. Oh, Doamne! se gîndi el, aprinzîndu-se din ce în ce mai tare. Ochi albaștri încadrați de gene negre... ochi albaștri de dormitor și un tricou alb și ud. El nu se putu abține să n-o

devoreze cu privirea. Simți ceva explodînd în interiorul lui cînd realizează că intensitatea privirii produse, drept răspuns, întărirea sfîrcurilor întunecate, care ridicară și mai mult materialul subțire al tricoului. Fără să spună un cuvînt, el simți... și, ceea ce era mai important știu că și ea simte... că între ei există o atracție fizică. Chimia sexualității își făcea simțită magia!

– Ți-aș oferi toate economiile mele din bancă, dar odată cecul atingînd apa, n-ar mai avea nici o valoare, spuse el încet. Ezită un moment, dar privirea lui înfierbîntată spunea clar, că pentru el, ea era neprețuită. Vezi tu, mi-am lăsat stiloul cu cerneală rezistentă la apă, la birou, adăugă el, ridicîndu-și mîinile și umerii într-o expresie deznădăjduită.

Ea nu răspunse nimic, dar îi acceptă explicația. Se simți însă silită să-și aplece capul pentru a-și ascunde zîmbetul de apreciere, ce-i apăruse în colțul gurii și în ochii mari, albaștri. Își desfăcu nodul tricoului și șterse lama pumnalului de marginea lui. Acordă o atenție exagerată acestui lucru, nerealizînd că-i provoca și mai mult libidoul bărbatului, prin faptul că materialul ud se lipea și se depărta de sinii ei plini.

Trecuseră mai multe luni de cînd o persoană necunoscută îi călcase pămîntul. Și cu siguranță,

nimeni nu fusese atît de frumos și de inventiv ca acest bărbat. Gestul lui de a-i atrage atenția cu monedele ar fi fost jignitor, dacă el nu l-ar fi însoțit imediat și de complimentul verbal. Cînd ochii li se întîlniseră, ea simțise ceva, o căldură și o forță pe care nu le mai cunoscuse de cîțiva ani. Chimie! Era clar că stătuse prea mult timp singură, deduse ea.

Deși își ținea ochii ațintiți asupra lamei pumnalului, mintea îi oferea o imagine reală a necunoscutului. Aproximativ un metru optzeci înălțime, suplu și musculos, păr negru și des, tuns îngrijit, umeri largi și un zîmbet plăcut. Dar ceea ce-i pătrunse pînă în adîncul sufletului, fu privirea din acei ochi de culoarea chihlimbarului. Ochii lui, deși exprimau durere și suferință, aveau în același timp și umor. Era prea tînăr pentru a avea astfel de ochi. Se întrebă ce anume ar putea să producă atîta durere cuiva atît de tînăr. Nu putea să aibă mai mult de douăzeci și cinci sau douăzeci și șase de ani.

În cele din urmă își ridică ochii și-i întîlni privirea din nou. Vocea ei exprimă însă doar o autoritate controlată, atunci cînd vorbe:

– Știi că te afli pe o proprietate privată?

Privirea lui se roti de la stînga la dreapta, peste umăr, cuprinzînd căsuța de lemn care se zărea în

punctul cel mai îndepărtat. Greșise oare locul? Nimerise în altă parte? Oh, Doamne, nu! se gândi el. Țsta era locul cel mai potrivit de pe pământ.

– A cui? întrebă el.

– A mea.

– Toată?

– Dețin tot acest teren, pînă la gardul de zăbrele. Acela aparține familiei Weston, răspunse ea, neînțelegînd de ce se obosise să pomenească un nume.

– Uau! Asta e o ușurare! spuse el, după care fluieră lung. Mi s-a dat permisiunea să mă folosesc de proprietatea familiei Weston, pe perioada verii. Pentru o clipă însă, n-am fost sigur că am urmat corect indicațiile.

Deodată, fața ei fu luminată de un zîmbet de recunoaștere.

– Val, trebuie să fii doctorul Jon McCallem. Bine-ai venit în Minnesota. Doamna Weston mi-a scris că vei veni. Îmi pare rău că ei nu vor putea veni aici în vara aceasta. Domnul Weston se reface ușor după accident?

– Foarte bine. Paralizia aproape a dispărut, iar vorbirea i se îmbunătățește cu fiecare zi de tratament. Răspunsese automat, pentru că era fascinat de strălucirea zîmbetului ei. Deși îi violase fără voia lui proprietatea, era binevenit. O schim-

bare miraculoasă se petrecuse cu trăsăturile ei și el aprecia rezultatul. Calitate! Era o femeie nespuse de atrăgătoare... cam de vîrsta lui, ghici ți! Tuși pentru a-și drege vocea, apoi aduse vorba despre întîlnirea lor.

– Eu... se pare că sînt în dezavantaj. Familia Weston nu mi-a menționat nimic despre o ființă plină de viață, cu care mă voi învecina.

– Foarte plină de viață! îl contrazise ea încet, dar nu se putu abține să nu zîmbească.

– Ești micuță și dansezi și cînti într-un fel foarte plin de viață. Da, cred că ești un spirit liber, dacă există cu adevărat așa ceva. Zîmbi cînd văzu că ea își coboară genele peste ochii mari, albaștri și roșește stînjenită.

– Sînt Jenny Larson, doctore McCallem. Se întrebă ce impresie trebuie să-și fi făcut el despre ea. Simțea că fumegă de nervi. Din toate ocaziile cînd cîntase pe muzica lui Willie... acum dăduse și din fund!

El merse pînă la marginea apei, nepăsîndu-i că noii lui pantaloni începuseră să se ude.

– Aș dori să-ți întind mîna, domnișoară Larson, dar arma aceea, pe care o miști amenințător, îmi intimidează bunele maniere, glumi el. Nu vrei s-o pui în teacă? Îți mărturisesc că sînt total inofensiv.

Zîmbi cu o inocență personificată.

Stînjinită din nou, ea aruncă repede pumnul pe fundul canoei.

– Îmi pare rău, mormăi ea.

Fără să spună altceva, el înaintă prin apă și se opri în fața ei. Atingîndu-i mîna lui puternică, ochii îi sclipiră cu anticipație cînd privirea ei o întîlni pe a lui.

– Mă bucur să te cunosc, Jenny. Spune-mi, unde locuiești? N-am observat nici o casă de-a lungul drumului.

Pentru că el încă îi mai ținea mîna și nu-și slăbea intensitatea privirii, ea făcu o mișcare inefficientă cu mîna stîngă care cuprinse o vedere de ansamblu a ceea ce părea să fie o insulă în fața peninsulei principale ce reprezenta pămîntul deținut de ea.

– Locuiesc acolo... pe insula mea.

El privi zona aceea plină de verdeață, înconjurată de stejari și sălcii, apoi își întoarse privirea la ochii albaștri din fața lui.

– Nu văd nici o casă, Jenny. Ești sigură că locuiești pe insula aceea? Continua să-i țină strîns mîna mică, în timp ce cu degetul mare îi trasa cercuri fierbinți pe încheietura pumnului. Ea știa că îi simte pulsul accelerat, bătînd acolo. Aprobă printr-o mișcare a capului, dar în ochi începu să i se citească o veselie înăbușită.

El îi eliberă mîna și își puse ferm ambele palme pe umerii ei.

– Urmărește-mi buzele, Jenny, îi porunci el cu blîndețe.

Oh, asta era ceva foarte ușor de făcut, își spusese Jenny, în timp ce ochii îi explorau colțurile și conturul buzelor lui senzuale.

– Nu... este... nici o... casă... pe acea... insulă.

Cuvintele lui enunțate clar o readuseră la realitate și izbucni în rîs.

– Nu este, de fapt, o insulă; e o peninsulă și eu locuiesc într-o casă subterană, doctore McCallem. Casa este construită în interiorul laturii unui deal, cu fața spre sud. Nu ai cum s-o vezi de aici, explică ea, încă rîzînd.

El își îndepărtă mîinile de pe umerii ei.

– Urechile tale sînt prea mici pentru a fi ale unui iepure, dar ai un nas rozaliu, exact ca un iepure, spuse el, atingîndu-i cu vîrf degetului nasul ars de soare. Și ai o coadă a naibii de drăguță, observă el liniștit. Casa ta are vreun nume? Ceva de genul *Jenny's Cozy Hutch*¹?

– Eu o numesc *Jenny's Escape Hatch*².... și nu mă pune să-ți explic de ce, pentru că nu o voi

1. *Jenny's Cozy Hutch* – Cușcă iepurașului Jenny

2. *Jenny's Escape Hatch* – Văgăuna lui Jenny

face, îl avertiză ea ferm.

Acceptându-i cuvintele ca atare, el schimbă repede subiectul. Ea era mult mai femeie decât își imaginase el în prima clipă. De aceea, nu voia să fie prins pe picior greșit. Totuși, nu se putu abține să nu-i pună o întrebare.

– Spune-mi, domnișoară Larson, întotdeauna dansezi în timp ce distrugi flora? Întâmplător, asta e împotriva legii. Știi? Ridică întrebător dintr-o sprânceană.

Ea își înfipse mai bine picioarele în pământ și răspunse foarte serios tonului lui glumeț:

– Pentru informarea ta, am aprobarea Departamentului de Stat al Mediului Înconjurător. Am nevoie de plante pentru munca mea. Făcu un pas și împinse canoa spre țărm, depărtându-se astfel fizic și psihic de el. Ești cumva veterinar, doctore McCallem? Pari să fii foarte preocupat de natură. Sau poate ești medic naturist. Dacă-i așa, vei putea face multă muncă de cercetare în această zonă, spuse ea, pe un ton de conversație.

„Doamnă, se gândi el, să-ți cercetez zona mi se pare ceva absolut natural!“ Înăbușindu-și reacțiile libidoului, el spuse:

– Sînt strict interesat de cercetarea ființelor cu două picioare. Știi, Homo sapiens. Îți dau un indiciu. Ochii îi sclipiră amuzați. În școală, colegii

mă porecliseră „Sonda“ McCallem.

– Ahhh, un gine... sau poate un urolog?

– Greșit, Jenny. Izbucni în rîs. Și aș putea discuta amănunțit cu tine despre... prezumția freudiană.

– Cerule, un psihiatru!

– Pe aproape... Sînt psiholog, dar nu te speria. N-am strîns de gît pînă acum pe nimeni. El o măsură cu privirea din cap pînă în picioare.

Dar vorbești despre prezumția freudiană, sau mai rău, faci aluzii de natură sexuală, se gândi ea.

– În ce domeniu lucrezi? întrebă ea.

– Clinic.

– La ce clinică?

– Cook County General, Chicago.

– O știi. Ce specialitate?

– Abuz asupra copiilor. Anul ăsta a fost de groază și am simțit nevoia să plec pentru un timp. Făcu o pauză, simțindu-se oarecum vulnerabil după ultima mărturisire. Hei, dar tu cu ce te ocupi? Mă chestionezi ca un coleg doctor care face istoricul bolii.

– Sînt asistentă medicală, specializată în serviciile de chirurgie, răspunse ea.

– Și tu ai simțit nevoia să fugi?

Ea se aplecă în apă, fără să-și dea seama că tricoul i se udă din nou. Mișcîndu-se încet, începu

să culeagă monedele, aruncate de el, care se vedeau prin apă. El repetă întrebarea, fără să se miște, pentru a nu tulbura nisipul de pe fundul apei.

– Ai simțit și tu nevoia să fugi, Jenny?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse ea, continuând să culeagă piese din acea comoară strălucitoare. Eu sînt în vacanță.

– De cînd?

– S-au împlinit doi ani în primăvara asta.

– Doi ani? Ce s-a întîmplat?

Ea se întoarse spre el. Ochii își pierdură acea scîlpire luminoasă.

– E o poveste lungă și plictisitoare, doctore. Depuse monedele strălucitoare în mîna lui întinsă.

El le zornăi.

– Sînt obișnuit cu poveștile lungi și pun pariu că povestea ta nu e plictisitoare. Începu să lase monedele să cadă printre degetele unei mîini în mîna cealaltă. Nu-mi pot închipui că o poveste spusă de tine ar putea fi plictisitoare.

Ea încercă să aducă din nou discuția despre el, în timp ce se îndreptă către țărîm și-și reînnoia părul în vîrfurile capului.

El o urmă, imaginîndu-și cum ar arăta ea din față, atunci cînd ieșea din apă.

– De ce a trebuit să pleci? îl întrebă ea.

El îi ignoră întrebarea.

– Voi afla totul despre tine înainte de a pleca, Jenny, șopti el.

Ea începu să stoarcă apa din tivul tricoului. Cînd realizează cît de transparent era materialul, se acoperi repede cu o cămașă albastră, pe care o luase din canoe. Nu observă expresia de dezamăgire care apărură pe fața lui Jon. Dacă ar fi văzut-o, probabil că s-ar fi înfuriat. Fără să se gîndească puse o altă întrebare:

– Ai ars și tu pînă la capăt?

El rîse, stocînd în minte această nouă informație pe care ea i-o furnizase fără voia ei.

– Mai tare ca un incendiu produs de explozia unei bombe! N-am mai putut rezista nici măcar o zi în plus. Obiectivitatea de care am nevoie în profesiunea mea mă părăsise. Vocea îi era marcată de suferință. Începusem să aud țipete în somn. Cînd am văzut că acele coșmaruri nu mai încetează, am știut că trebuie să plec pentru un timp.

Se opri din vorbit și-și frecă ochii cu mîna.

– Ultimul meu caz, m-a înspăimîntat de-a dreptul. Jamie a murit la Spitalul de Copii. Cauza morții: fracturi multiple, leziuni interne și țeasta zdrobită. Corpul îi era acoperit de cicatrice de la loviturile de bici și arsuri de țigară. Jamie fusese

bătut, pentru că spărsese un pahar când încercase să-și ia singur apă. Avea numai trei ani. Pa-loarea de pe fața lui Jenny era identică cu cea de pe fața lui. E cumplit, Jenny!

Își îndesă mâinile adânc în buzunare și rămase liniștit, privind înaintea lui. Nu observă privirea plină de compătimire din ochii lui Jenny.

– Când am realizat că încep să pun prea mult la inimă unele dintre aceste cazuri, că aș vrea să iau la bătaie pe cei care fac asemenea lucruri, am știut că e vremea să mă retrag pentru un timp. Nu făceam nimănui nici un bine, dacă nu mai reușeam să-mi păstrez obiectivitatea profesională. M-am retras din cadrul proiectului la care lucram, iar vechiul meu coleg de cameră, Hank Weston, mi-a aranjat să stau la casa de vară a părinților lui. O privi pe Jenny, care îl asculta liniștită. Sfârșitul poveștii, spuse el.

Jon îi putea citi cu ușurință emoțiile pe fața ei atât de tulburată. Îi preluase unele dintre sentimentele lui de frustrare. De bunăvoie, pătrunsese în adâncul sufletului lui. Era exact ceea ce și el făcuse în cadrul meseriei lui.

– Nu, Jenny, șopti el.

De parcă nu i-ar fi auzit rugămintea, ea îl întrebă:

– Cât timp ai lucrat la acest program?

– Doi ani.

– Ți-ai făcut probabil specializarea acolo. Ești atât de tânăr! Cum s-a putut întâmpla să arzi pînă la capăt?

– Nu cred că e corect să-mi evaluezi sentimentele în felul ăsta, Jenny, spuse el. Și, apropo, voi împlini treizeci și cinci de ani în curînd, deși mă simt de parcă aș fi la vîrsta pensionării.

Ea rămase cu gura căscată de uimire! Treizeci și cinci! Imposibil! Apoi începu să gîndească cu voce tare:

– McCallem. McCallem. Sigur! Băiatul minune de la Cook County General. Ai fost unul dintre cei mai tineri medici din țară, care și-a luat doctoratul în psihologie. Soțul meu te-a ascultat în urmă cu cîțiva ani. A fost foarte impresionat de prelegerea pe care ai ținut-o. Mi-a spus că te vei face remarcat înainte de a împlini patruzeci de ani. Se pare că asta ai și făcut, chiar mai devreme decît ți-a prezis el, spuse ea apreciativ.

– Soțul tău lucrează în domeniul medical? Cum de nu-i trecuse prin cap că ar putea fi căsătorită?

– A lucrat, răspunse ea încet. Richard a fost chirurg, cu specializare în cardiologie. Eu eram asistenta lui. A murit acum trei ani. Nu avea decît patruzeci de ani.

– Îmi pare rău, Jenny. Dar dacă era sincer cu el însuși... ceea ce încerca întotdeauna să facă... o parte din el răsuflă ușurată. Cît timp ați fost căsătoriți? Refuza să creadă că ea ar putea avea în jur de patruzeci de ani sau chiar mai mult.

– Ne-am fi sărbătorit a opta aniversare la două luni după moartea lui.

– Trebuie să fi fost un copil cînd te-ai căsătorit! exclamă el.

Ea zîmbi cu un aer atotștiutor.

– Voi împlini treizeci și opt de ani în februarie.

Ascunzîndu-și mirarea... părea mult mai tînără... el puse o ultimă întrebare:

– Ați avut copii? În clipa cînd îi văzu zîmbetul înghețîndu-i pe față, își dori să nu fi pus această întrebare.

Ea nu putu decît să-și scuture capul în semn de răspuns. El era un străin. Cum i-ar fi putut ea explica durerea de a nu avea copii? Îl implorase pe Richard să-i facă un copil. Dar el o amînase de la un an la altul găsind mereu cîte o scuză. În final, ea se simțise ușurată că nu rămăsese gravidă. Nu mai avea de unde să dăruiască dragoste unui copil... dragostea ei fusese de circumstanțe care nu depinseseră de controlul ei.

Se înfioră și înlocui zîmbetul rigid cu unul răutacios.

– Și ce ai de gînd să faci toată vara? Să trîndăvești?

Jon preluă tonul glumeț al conversației, bucurîndu-se să-i capteze din nou atenția.

– Nu. Am de gînd să-i dau gata pe cei din Asociația Psihologilor Americani. Îi voi face să cadă în c..., adică în partea lor dorsală.

Ea rîse.

– Haide! Încetează, doctore!

– Numai dacă îmi spui Jon. Încercă să facă pe seriosul, dar eșuă lamentabil.

– Arăți mai degrabă ca un Jonny, în momentul de față, observă ea. Plănuiești ceva necinstit ca să-i dai gata.

– Sau să-i fac să cadă în...

– Jon-nee!

– Vorbești exact ca mama! glumi el. Dar cînd ea îl privi, cu mîinile fixate în șolduri, nesemănînd în nici un fel cu mama lui, el spuse: Pentru foarte multă vreme n-am văzut decît fața urîță a dragostei... și am folosit cuvîntul dragoste pentru cele mai superficiale sentimente, adăugă trist. Ei bine, în vara asta vreau să analizez cealaltă față a dragostei... cum începe, ce se întîmplă atunci. Se opri o clipă, pregătindu-se pentru reacția ei batjocoritoare. Am de gînd să scriu o lucrare amplă despre anatomia sărutului, i-o trînti el.

Jenny făcu încercări eroice de a-și înăbuși hohotul de râs. Simțind că se va sufoca, îi dădu drumul și exclamă:

– Un sărutolog! E ceva nemaiauzit! Va fi o premieră, Jonny. Vu-ți dai seama? În anii care vor urma, diverși psihologi vor discuta despre lucrarea ta în termeni precum: „Uimitoare cercetare“, vor spune unii. „Nemaipomenită descoperire!“, vor proclama alții. „Mă întreb unde și-a găsit toți subiecții care s-au oferit de bunăvoie“, va rosti unul mai gelos. Oh, Jonny! Rîse din nou. Vei avea o vară nemaipomenită. Va fi ca o joacă de copii! Încă tremurînd din tot corpul din cauza hohotelor de rîs, își șterse lacrimile de la ochi.

Jon observă că genele ei negre erau acum umezite și sclipeau datorită micilor picături de lacrimi ce rămăseseră neșterse și care îi amintiră de constatarea făcută înainte în legătură cu ochii albaștri de dormitor.

– Sărutolog, într-adevăr, mormăi el. Joacă de copii?

Jenny îl privi tăcută cum din ochii lui dispăru scînteia de veselie și reapăru acea expresie de durere.

– Nu-mi mai amintesc cum e să te joci, Jenny, spuse el încet.

Cu această mărturisire atît de sinceră, inima lui

Jenny i se dăruie în totalitate.

– Atunci va trebui să te învâț, Jonny. Și deodată, lumea întreagă rămase pe loc cînd el făcu un pas spre ea și-i mîngîie ușor fața udă încă de lacrimi.

– Cinează cu mine, Jenny.

Combinația dintre puterea senzuală degajată de atingerea lui și expresia imploratoare din ochi aproape că o copleși. Nu asta voia, și nu de asta avea Jon nevoie, hotărî ea. Nu acum. El avea nevoie de liniște și de timp pentru a se reface. O aventură de o vară l-ar putea răni... și pe ea, de asemenea. Zîmbi și făcu un pas înapoi, depărțîndu-se de atingerea lui.

– Nu, Jon. Nu cred. Poate altă dată. Avem toată vara la dispoziție.

Nu era în stare să-și dea seama ce gîndea el. Fața îi devenise dintr-o dată o mască. Se su-părase oare? Îi rănise oare sentimentele?

Jon se retrăsese sub masca profesiei lui, atîta cît îi mai rămăsese intactă. Îi e teamă, ghici el. Realiza că și ea simte atracția dintre ei, dar îi era teamă. De el? se întrebă. Nu, poate că se gîndește la diferența de vîrstă nesemnificativă dintre ei doi. Ar fi rîs de această idee, dacă nu s-ar fi simțit el însuși atît de bătrîn. Apoi, un nou gînd îi trecu prin minte. Ar putea ei să-i fie frică pentru

el? Da, asta ar putea fi o parte din răspuns. Îl deranja că părea atât de vulnerabil. Dacă evaluarea lui era corectă, va trebui să-și adune toate puterile. În mintea lui însă, această femeie merita efortul. Puțină înțelegere și prietenie era ceea ce ea avea nevoie... și ceea ce și el își dorea.

Gradat, masca dispăru și apăru un zîmbet cald și o privire jucăușă. Jenny zîmbi ușurată.

– N-ai recoltat suficient stuf pentru două persoane? o necăji el. Cu siguranță, o ființă de apă ca tine are nevoie și de altceva în afară de verdețuri pentru cină.

Jenny rîse, bucuroasă că el trecuse ușor peste refuzul ei.

– Nu voi folosi stuful pentru cină, deși îl voi găti.

– Bine, spuse el, făcînd pe neștiitorul. De ce?

– Pentru munca mea. Fac hîrtie.

– Din stuf?

– Din aproape orice plantă.

– Asta va trebui să văd.

– Te voi invita într-o zi și-mi vei da o mîină de ajutor. Te cam murdărești, dar e distractiv. Va fi o lecție bună pentru tine, declară ea, împingînd canoea în apă și sărind grațios în ea. Zîmbi, lovi din vîsle și-i strigă veselă:

– Ne mai vedem noi, după care alunecă pe

suprafața apei.

El o salută cu mîna, privind cum briza ușoară îi depărtează de corp cămașa albastră, descoperindu-i curbele feminine de dedesubt. Oftă mulțumit. Îi va cultiva prietenia, hotărî el. Deja o admira... era inteligentă, fermecătoare, frumoasă, amabilă, înțeleaptă și avea un nemaipomenit simț al umorului.

Se răsuci pe călcîie, forțîndu-se să alerge înapoi pe deal. Apoi, realizînd că era mai derutat decît crezuse, se opri gîfîind.

„Doctore, sindromul ăsta e cunoscut sub numele de suprasolicitare“, își recită el în gînd. „N-ai văzut nimic, decît mizerie și suferință, în ultimul timp. Acum s-a întîmplat să întîlnești o femeie frumoasă și, la naiba, te porți exact ca un copil nerăbdător! N-o poți folosi pe Jenny pentru a-ți rezolva propriile probleme. Doctore, vindecă-te mai întîi pe tine.“

Cu această intenție fermă în minte începu să-și descarce lucrurile din vechiul și ruginitul lui microbuz *Volkswagen* pe care îl cumpărase pe vremea cînd fusese în facultate și pe care nu se preocupase niciodată să-l înlocuiască. În ultimii zece ani își petrecuse cea mai mare parte a timpului în spital, în laborator sau într-o sală de conferințe. De ce ar avea nevoie de un mijloc modern

de transport? Asta era prima vacanță în care plecase, de când fusese în ultima clasă de liceu și vizitase, cu școala, Washington D.C. Vacanță, pe naiba! se certă el. Era aici ca să se odihnească și să se refacă. Și ar fi trebuit să o facă de mult.

Jenny trase canoea pe insulă și descărcă stuful. Apoi o ridică de rama de metal și așeză vîslele alături. Adunîndu-și recolta începu să urce panta prin iarba înaltă. Briza ușoară de după-amiază îi răvășea șuvițele de păr desprinse din vârful capului și i le flutura în jurul feței și al gîtului. Zîmbi cînd își aminti de atingerea blîndă a mîinii lui Jon pe fața ei. Fredonînd încet, se apucă de treabă pe banca construită între două trunchiuri de copac. Ritmic, începu să taie tulpinile de stuf în două lungimi diferite, pe care le punea într-un recipient mare de metal aflat la picioarele ei.

Pare un bărbat foarte drăguț, se gîndi ea. Dar muncise pînă la epuizare. Oamenii care lucrau în domeniul lui trebuiau să aibă grijă să nu se supra-solicite. Era foarte ușor să fii prins în mijlocul problemei, căutînd să găsești răspunsuri înainte ca pacientul să sufere. Nu conta dacă era vorba de traume fizice sau psihice, efectul era același, dacă te implicai prea mult. Proiectul la care lucra Jon cuprindea ambele tipuri de elemente. Era o adevărată minune că rezistase atît de mult, se gîndi

ea ulmită. Și nu era mirată că el era marcat de liniștea și calmul din jurul lui *Stuart Lake*. Știa că după cîteva săptămîni petrecute la soare se va simți ca nou. Nu trecuse și ea prin același catharsis emoțional în urmă cu un an? Pînă ce nu se va regăsi, nu va putea să se reîntoarcă la munca lui. Trebuia mai întîi să se vindece. Poate că ea îl va putea ajuta într-o oarecare măsură. Ar putea fi prietena lui. Ar putea fi chiar mai mult.

Aproape se tăie cînd își ridică brusc capul, speriată. Mai mult? La ce se gîndea? Dar mai curînd, sentimentele ei erau ceea ce o îngrijora cel mai mult. Își simți corpul străbătut de un val de căldură, amintindu-și. Oh, recepționase perfect mesajul lui de atracție nerostit și, Dumnezeu îi era martor, îi trimisese și ea un mesaj identic. Se cutremură. Nu intenționase s-o facă, dar totul se întîmplase pe neașteptate, încît nu avusese nici măcar o secundă în care să-și controleze răspunsurile instantanee. Era sigură că i se citise în ochi... poate chiar în tot corpul. Oare el observase? Bineînțeles, prostuțo, își spuse ea furioasă. Era un psiholog cu experiență. Citea în ea probabil, ca într-o carte deschisă. La naiba!

După ce petrecuse mai mult de doi ani, fără compania bărbaților, fusese capabilă să îngroape, în cea mai mare parte, latura sexuală a

naturii. Acum, la o singură privire din partea unui bărbat foarte frumos, se simțea slabă și moale pe dinăuntru. El nu avea nevoie de o iubită. Avea nevoie de liniște și pace. Nici ea nu avea nevoie de un iubit. Avea nevoie să se regăsească. El avea nevoie doar de un prieten, își reaminti ea. Acum du-te și pregătește odată stuful ăla și uită-l pe Jon!

Capitolul doi

Jenny luă recipientul plin și porni cu pași mari pe creasta dealului, apoi coborî repede treptele care duceau spre intrarea în locuința ei subterană. Oamenii o întrebau adesea dacă nu se simțea ca o cîrțită, trăind dedesubtul pămîntului. Ea rîdea întotdeauna la această întrebare. Văgăuna ei de refugiu, așa cum își numise ea locuința, nu-ți dădea senzația că ai fi sub pămînt. Peretele dinspre sud, construit la cîțiva metri de țărîm, era orientat către razele calde ale soarelui. Construit în întregime din sticlă, oferea o panoramă clară a golfului *Mallard*, în toată splendoarea lui naturală: trestii de culoare maro, stuf și

nuferi albi și galbeni ce brăzdau suprafața apei. Dimineața devreme sau la asfințit, Jenny își putea privi vecinii... nutrii, castori, rațe sălbatice și gîște canadiene... ce erau în căutarea hranei sau a unui adăpost. Nu, niciodată nu se simțise părăsită pe insula ei. Aici găsisese liniște. Aici fusese în stare să-și analizeze viața și să înceapă să trăiască din nou. Mulțumi din nou, în sinea ei, acelei neștiute puteri care-i călăuzise pașii aici, care o adusese acasă.

Deschise ușa de sticlă cu ramă de lemn și intră înăuntru. Deși mică pentru standardele majorității oamenilor, casa se întindea pe o suprafață de aproximativ o sută de metri și era construită pe două nivele. Ea se simțea protejată în acest interior confortabil situat înăuntru dealului. Locuința era alcătuită dintr-o cameră spațioasă la primul etaj, care era o combinație de living-room și bucătărie, la care se adăuga o nișă pentru dormit. Pereții, rafturile pentru cărți și dulapurile erau din lemn de cedru, care păstra aerul proaspăt în interior. Living-ul era separat de bucătărie printr-un șemineu de piatră, care răspîndea o căldură plăcută în timpul nopților reci de iarnă, când temperatura scădea afară sub zero grade și bătea viscolul de origine arctică. Ea adusese pietrele pentru cămin de pe țărmul lacului, alegîndu-le pe

flacare în parte cu deosebită dragoste. Făcuse singură ceea ce putuse pentru amenajarea casei, economisind astfel bani pentru alte lucruri pe care n-avea cum să le rezolve prin munca ei. Îi făcea mare plăcere să se adîncească în canapeaua moale și să stea în fața focului, simțindu-se învăluită de căldură.

Gîndul la aceste momente de totală relaxare în fața luminii aurii a focului îi aduse în minte căldura degajată de ochii lui Jon, mai ales cînd o invitase să la cina cu el. Corpul ei fu deodată cuprins de dorință și, în ciuda căldurii interioare pe care o simțea, se înfioră. Goni aceste gînduri nedorite și se grăbi spre bucătărie, aproape împiedicîndu-se de carpeta de pe jos. Puse recipientul cu stuf în chiuvetă și începu să toarne apă rece în el. Cînd se umplu, luă o cutie cu leșie de lîngă chiuvetă și măsură cu atenție, punînd cinci linguri mari la toată cantitatea din recipient. Apoi îl așeză pe foc, la o flacără mică și dădu drumul la ventilator. Trebua să fie atentă la fumul degajat, pentru că în anumite condiții, amestecul putea deveni exploziv. Amestecă de cîteva ori cu o lingură veche, de lemn, păstrată numai pentru această treabă, apoi puse capacul și fixă ceasul aragazului să sune din oră în oră. Amestecatul în „cazanul vrăjitoarei“, așa cum numea prietena ei, Sarah, vasul

de făcut hîrtie, era o treabă grea, pînă ce fibrele de stuf se înmuiau și deveneau pliabile, gata pentru următorul proces de fabricație.

Mulțumită că stuful fierbea bine, Jenny merse în baie și se spălă, scoțîndu-și hainele ude și punîndu-le la uscat pe țeava de la duș. Ignora cu încăpăținare faptul că pielea i se înfiora la amintirea privirii insistente a lui Jon asupra tricoului ei ud. Urcă repede treptele în spirală ce duceau la dormitorul ei și se înfășură într-un halat subțire din bumbac, de un albastru-marin, pe care-l cumpărase cu cîțiva ani în urmă din Hawaii, unde îl însoțise pe soțul ei la o conferință pe teme medicale. Merse apoi și privi afară, spre golf. Cu un zîmbet mulțumit începu să-și pieptăne părul, în timp ce privea o familie de rațe sălbatice... tata, mama și trei copii, care mergeau spre adăpostul lor pentru a înnopta.

– Ești o ființă de apă, nu degeaba te-ai născut în zodia Peștilor, își reaminti ea cu voce tare. Nu-i de mirare că nu-ți poți părăsi lacul.

Bucuroasă că aici își găsise liniștea, Jenny spera ca și Jon să se simtă la fel de bine.

După ce mîncă o salată și o felie de pîine de grîu, făcută în casă, se ghemui într-un fotoliu mare și confortabil, lîngă veioza pentru citit, ridicîndu-se numai cînd ceasul o avertiza că era mo-

mentul să amestece în fiertura de pe foc. Sorbea din cînd în cînd dintr-un ceai de ierburi și citea ultimele noutăți dintr-o revistă de specialitate. Continuase să se țină la curent cu toate noile descoperiri din domeniul în care lucrase. Dacă vreodată va veni momentul, cînd va dori să se reîntoarcă, va fi familiarizată cu toate noile proceduri care fuseseră introduse în anii cît ea lipsise.

La ora zece și jumătate ceasul arăta că trecuseră șase ore de cînd amestecul fierbea, așa că închise aragazul. Pînă dimineață, fibrele se vor răci și vor fi gata pentru următoarea etapă. Jenny stinse veioza și merse la peretele de sticlă, de unde privi afară la apa luminată de lună. Briza caldă îi lipi halatul de picioarele goale. Cumva, nu se simțea încă pregătită să meargă la culcare... nu încă. Trăgînd ușa de sticlă și închizînd-o în urma ei, ieși în picioarele goale pe trepte și apoi pe pajiștea situată deasupra acoperișului ei. Își ridică brațele spre cerul înstelat și lăsă adierea ușoară a vîntului să-i mîngîie corpul, prin materialul subțire al halatului. Luna era aproape plină și se înălța peste *Weston's Point*, marcînd o potecă argintie ce venea dinspre plajă pînă în dreptul picioarelor ei.

Un înot ar fi relaxant, hotărî ea. Privind spre

căsuța de lemn, întunecată, își închipui că Jon se culcase devreme. Condusese mult astăzi. Bun! se gândi ea. Nu va trebui să-și pună costumul de baie.

Coborî ușor dealul pînă la canoe și vîsli fără zgomot pînă la plajă. Zgomotele nopții o înconjurau... orăcăitul gros al unui broscoi, cîntecul ritmic al greierilor, lipăitul unui pește care voia să prindă o insectă de pe suprafața apei. În depărtare, Jenny auzi cîntînd o bufniță și strigătul sfîșietor al unui pescăruș, care semăna cu plînsetul unui copil... sau al unei femei, își reaminti ea. Strigătul pescărușului chema perechea. Pînă în urmă cu un an, cînd încă îi mai era teamă, se identifica cu acel strigăt. Dar acum rănile ei erau aproape vindecate și putea asculta fără să-și mai simtă inima cuprinsă de tristețe.

Jenny se concentra asupra fiecărei mișcări a vîslelor. Picături mici de apă alunecau pe suprafața de lemn cînd ridica vîslele și o stropeau dintr-o parte în alta. Alunecînd ușor pe suprafața apei, oprindu-se din cînd în cînd pentru a asculta și a medita asupra darurilor naturii, nu observă că aproape ajunsese, pînă ce simți hîrșiițul nisipului dedesubtul bărcii, făcînd-o să se oprească. Barca se legănă ușor cînd ea sări în apa rece și întunecată. Jenny își scoase agrafele și lăsă părul

să-i cadă liber ca o mantie pe spatele și sîni bronzați. Adierea nopții îi întări sfîrcurile și ea se înfloră, după care se cufundă fără zgîmot în apa lacului.

De sub apă privi razele lunii care se filtrau pînă în adîncul lacului. Suprafața lacului părea doar neagră și înspăimîntătoare. Însă dedesubtul ei, apa era brăzdată de valuri de lumină argintie, care îi arătau drumul precum niște semnale luminoase. Jenny se ridică la suprafață și respiră adînc, apoi se întoarse pe spate. Sîni ei luciră sub lumina lunii. Încîntată, se răsuci și începu să înnoate în depărtare, după care veni spre țărm, înotînd pe spate. Rîse tare cînd simți apa lovindu-i ușor corpul și părul ei lung și blond lipindu-i-se de umeri și sîni. Apoi începu să pedaleze în apă, pîrînd o zeităte a lunii, cu sclipiri argintii în părul care-i cădea pe umeri. În final, așa cum făcea întotdeauna, se mai scufundă o dată în adîncul lacului.

Pe dealul de lîngă țărm o siluetă singuratică privea fascinat spectacolul pe care Jenny îl oferea fără să știe. Simți un val de căldură străbătîndu-i corpul cînd văzu șoldurile rotunde și picioarele subțiri ale lui Jenny ivindu-se din apă precum o creatură mitologică... o ființă de apă!... în grațioasa ei scufundare. Cît de mult și-ar fi dorit să fie

acolo cu ea, jucându-se și încercînd să-și reamintească cum e să împarți compania cuiva și să te bucuri de momentele de fericire. Lui Jon îi părea că n-a mai rîs cu adevărat de ani de zile.

– Am nevoie de tine, Jenny Larson, șopti el încet. Mentea lui analitică îi sublinie imediat că avea nevoie de orice trup cald, preferabil de femeie, care să-i reamintească că este încă o ființă omenească. Atunci ar putea să înceteze să se mai simtă ca o soluție pentru toate nenorocirile lumii.

– Nu, șopti el aprins. Era mai mult decît asta. Jenny era caldă și capabilă de dăruire... și trecuse prin starea în care se afla el acum. Putea învăța de la ea. Dacă numai ar vrea să-l învețe. Oh, Dumnezeuule mare, am atîta nevoie de ea, murmură el.

Continua să stea nevăzut în umbra copacilor groși cînd Jenny ieși din apă, udă și strălucitoare. O privi cum se apleacă și-și strînge părul, storcînd apa din el și apoi răsucindu-l în vîrfurile capului. Își înfășură halatul peste corpul ud și se pregăti să plece. Cînd se aplecă peste canoe, Jon ieși din pădure și veni spre ea.

– Bună, Jenny, spuse el încet. Te duci să înoți? Încercă să-și stăpînească tremurul din voce.

Ea se răsuci speriată, lovindu-se cu genun-

chiul de prova de metal și țipînd mai mult de apalmă decît de durere.

– Jonny, tu ești? spuse ea cu respirația întretăiată, frecîndu-și genunchiul lovit. M-ai speriat îngrozitor. Ochii i se îngustară suspicioși. De cît timp ești aici?

– Tocmai am coborît, răspunse el, bucuros că lumina lunii cădea pe spatele lui și ea nu-i putea vedea astfel trăsăturile feței. Deși mințise, spera ca ea să creadă ceea ce el îi spusese. Ei bine, te duci?

– Am fost deja. Continua să-și maseze genunchiul. Credeam că dormi deja de cîteva ore.

– Am dormit, dar m-am trezit. E prea multă liniște aici.

Ea rîse ușor.

– Nu prea se compară cu scrișnetul cauciucurilor și zgomotul făcut de tomberoanele gunoierilor, nu-i așa?

– Nu prea. Rîse. Dar am fost trezit de un zgomot. Ceva ca plînsul unei femei. Nu știu, poate că am visat, dar primul lucru la care m-am gîndit a fost că s-ar putea să ai nevoie de ajutor. Ai auzit și tu?

– N-a fost decît un pescăruș, chemîndu-și perechea. Și eu credeam la fel prima oară cînd am sosit aici. După puțin timp, cînd începi să te re-

faci, nu vei mai gândi așa.

– Pare că vorbește vocea experienței, spuse el încet.

– Da, și e timpul ca această voce a experienței să meargă acasă și să te lase să te odihnești.

Incapabil să se stăpânească, el întinse mîna și-i atinse brațul.

– Nu pleca, Jenny, șopti el. Nu încă. Stai și vorbește cu mine, te rog.

Vocea lui rugătoare îi atinse inima.

– Despre ce vrei să vorbim? Ai citit vreo carte bună în ultimul timp? Îl necăji ea cu blîndețe.

– Numai niște nenorocite de reviste, răspunse el. Sînt sătul de citit reviste.

– Atunci va trebui să găsești altceva care să te facă să te simți mai bine. Nu intenționase să rostească asemenea cuvinte provocatoare. Și de ce simțea dintr-o dată că nu mai poate respira? Acum chiar trebuie să mă duc acasă, Jon, spuse ea încet. Promiți să nu înoți de unul singur pînă ce nu trece mai mult timp de ședere aici? Nu cunoști lacul și s-ar putea să fii cuprins de oboseală, dacă nu te odihnești bine cîteva zile.

– Vocea experienței?

Ea nu putu decît să aprobe din cap.

Dar înainte de a se îndepărta, el o reținu prin următoarele cuvinte:

– Am început deja să mă gîndesc la studiul pe care vreau să-l fac pe perioada verii. Îi mai atinge încă brațul cu vîrfurile degetelor. Am început să fac o listă cu tipurile de sărutări pe care le întîlnim din momentul în care ne naștem. A fost foarte interesant să mă reîntorc cu gîndurile la copilăria mea. Îi zîmbi, apoi se aplecă într-un genunchi. Privind în sus, îi studie ochii întrebători. Lasă-mă să-ți arăt ce am trecut pînă acum pe listă, îi propuse el, cu o voce foarte normală. Pune-ți mîinile pe umerii mei.

Ea făcu precum îi ceru, ascultînd de vocea lui hipnotică. El îi ridică puțin halatul și, punîndu-și vîrfurile degetelor pe buze, transferă un sărut pe genunchiul ei lovit.

– Ăsta-i un sărut ca să te simți mai bine.

Își așeză mîinile reci în spatele gambei și sub laba piciorului și îi ridică ușor genunchiul pînă la nivelul gurii lui calde. După ce îl sărută blînd, îi eliberă piciorul și se ridică în fața ei. Ea continua să simtă căldura degajată de buzele lui pe genunchi, asociată cu căldura produsă de contactul mîinilor ei cu pielea lui. Orice urmă de durere dispăru pe dată.

– Ăsta a fost un sărut care te face să te simți foarte bine, așa cum obișnuia mama să-mi dea. După cîte îmi amintesc, întotdeauna durerea

dispărea. Se opri o clipă, privind adînc în ochii ei mari. Genunchiul tău se simte mai bine acum?

– Da, șopti ea, încercînd să se îndepărteze de privirea lui hipnotică. Știau amîndoi că ceea ce făcea el nu avea nimic de-a face cu mama lui. Trebuia să oprească acest lucru... acum! Dar cînd el își puse ușor mîinile în jurul mijlocului ei, ea deveni incapabilă de orice mișcare.

El îi mîngîie ușor cîrlionții uzi de pe frunte și o sărută cast în acel loc.

– Ăsta-i sărutul pe care îl dă un tată copilului lui. Își ridică mîinile și-i cuprinse fața în ele. Îngrijorarea din privirea ei îi spuse că ea se temea că el o va săruta acum în felul în care o fac adulții, sărind peste celelalte etape preliminare. Luptîndu-se pentru a-și păstra controlul, el continua să zîmbească, recunoscător minții lui agere care îi trimisese această ideeă fulgerătoare cu lista tipurilor de sărut. Își dorea însă din tot sufletul să ajungă cu lista la clipa prezentă. În schimb, o sărută pe obrazul drept și apoi pe cel stîng.

– Ăsta e felul în care bunica mea obișnuia să mă sărute cînd îmi spunea noapte bună, șopti el.

Revenindu-și dintr-o dată din transă, Jenny îl împinse ușor în piept, rupînd vraja pe care el o crease. Zîmbi răutăcios și se ridică pe vîrfuri pen-

tru a-l bate părintește pe creștetul capului.

– Iar ăsta e felul în care bunica mea îmi spunea noapte bună.

Jon îi răspunse cu același fel de zîmbet. Trage linie aici, amice, se gîndi el. Pentru moment. Luîndu-și o figură de băiat cuminte, întrebă pe un ton trist:

– Nu vrei să vezi și restul listei? Mai am încă foarte mult.

– Sînt convinsă de asta! spuse ea rîzînd și sărind în canoe. Încearcă să dormi puțin. Gîndești prea mult, îi ordonă ea, pe tonul unei asistente.

Rîsul lui ușor o însoți, în timp ce puse barca în mișcare.

– Noapte bună, Jenny. Somn ușor!

– Noapte bună, Jonny, îi strigă ea. Vise plăcute.

Trecu multă vreme pînă ce vreunul din ei reuși să adoarmă, iar cînd în cele, din urmă, o făcură, somnul care îi cuprinse fu superficial. Jenny încercă să alunge imaginile senzuale care îi veneau din subconștient. Jon; pe de altă parte, era îngrozit că adormind, va fi bîntuit de coșmarurile pe care le avea în ultima vreme și care îl făcuseră să-și întrerupă pentru un timp activitatea.

– Odihnește-te. Odihnește-te, îi ordonă el corpului lui chinuit. Gîndește-te la Jenny. Gîndește-te

cît este ea de bună. Dar corpul lui, acoperit de transpirație, continua să se răsucească și să se întoarcă pe toate părțile, în timp ce sufletul îi era posedat de toată mizeria și suferința cu care se confruntase atît de mult timp.

Capitolul trei

Era aproape ora șapte dimineața cînd Jenny fu întreruptă din visare de un salut vesel.

– lu-huu, Jenny! Bună dimineața! strigă buna ei prietenă Sarah Gabriel. Jenny tocmai scosese din cuptor o pîine de secară. Își salută prietena și băgă la copt o altă pîine.

– Vino înăuntru, Sarah. Ai sosit la timp pentru o pîinică fierbinte.

Prietena ei rîse din tot sufletul.

– Este exact ce-mi trebuie, Jenny fetițo. De parcă n-aș fi și așa suficient de grasă. Chicoti veselă. În clipa următoare gusta încîntată din pîine. Oh, la naiba! Oricum nu voi mai fi niciodată

slabă. Aș, mai bine să mă resemnez și să nu-mi mai fac probleme. Ți-am adus niște lumînărică. Sper că va ieși o hîrtie bună din ea.

Jenny îi mulțumi și mai scoase o cană din dulap. Îi turnă lui Sarah cafea și luă cutia cu lapte, în timp ce se întorcea la masa rotundă, din stejar.

– Ei bine, ce te-a adus la mine în văgăună așa devreme? Întrebă ea, așezîndu-se la masă, lîngă prietena ei.

– Hîrtia de stîinjenel! Sarah se opri din mestecat și pe fața ei rotundă și rozalie apărură o expresie comică. Oh, Doamne, sper că n-ai uitat, nu-i așa, Jen? Știi doar că vreau să fac o acuarie pentru fiul meu cel genial. Trebuie să-i amintesc neîncetat de unde îi vine toată inteligența. Rîse răutăcios. Și tot talentul, adăugă ea.

Jenny o asigură că hîrtia era gata. Apoi începu s-o necăjească fără milă pe tema vechiului lor subiect de discuție.

– Știi că ești absolut unică, Sarah dragă. Nici măcar fiul tău n-a fost binecuvîntat cu aceleași molecule de ADN ca ale tale. La el totul e strict legat de mediul înconjurător.

– Și cine i-a creat mediul în care a crescut? Întrebă Sarah, cu un rînjet atotștiutor. Jenny își ridică mîinile în sus, în semn de resemnare. Știa că nu va putea cîștiga niciodată o discuție, nici

măcar amicală, în fața energice sale prietene. Zîmbind misterios, începu să amestece în cafea, uitînd să-și mănînce pîinica, în timp ce se adîncea în lumea propriilor sale gînduri.

Deosebit de perspicace în descifrarea stărilor sufletești, Sarah întrebă curioasă:

– Bun, copilule. Ce s-a întîmplat?

Jenny își scutură capul, încercînd să neghe, dar cînd întîlni privirea hotărîtă de pe chipul lui Sarah, renunță.

– Avem un nou rezident, pe perioada de vară la *Weston's Point*. L-am cunoscut ieri.

– „L-am“? repetă Sarah, alertată dintr-o dată. Cine e? Cu ce se ocupă? Îți place?

„Bizuie-te pe Sarah. Îți va pune întotdeauna numai întrebări pertinente“, se gîndi Jenny.

– Doctor Jon McCallem. E psiholog. Și da, întîmplător îmi place, răspunse ea calm.

– Atunci, care e problema?

Pe scurt, Jenny îi explică despre munca lui Jon. Îi spuse că el se află în aceeași stare emoțională dezastruoasă, prin care trecuse și ea în urmă cu doi ani.

– Din motive cu totul diferite, bineînțeles, dar pare atît de epuizat, adăugă ea.

– Îți place... mai mult decît „puțin“, trase Sarah concluzia.

Jenny aprobă din cap. Încă mai simțea îmbrățișarea caldă din seara trecută. Și era suficient de femeie ca să realizeze că și el simțise curentul electric dintre ei.

– El te place?

Din nou, Jenny aprobă din cap, dar mintea îi era atât de preocupată de propriile-i gânduri, încât adăugă fără să-și dea seama:

– Mai mult decât „puțin“... cred!

– Jennifer Larson! În afara faptului că are o sută trei ani și stă într-un scaun cu rotile, care-i problema? o necăji Sarah. A sosit timpul să realizezi că ești o femeie frumoasă, capabilă să aibă o relație cu un membru al sexului opus. Tăind în carne vie, așa cum făcea întotdeauna, adăugă: Nu-i homosexual, nu-i așa?

Jenny începu să rîdă în hohote, surprinsă de întrebare.

– Mi-e greu să cred așa ceva.

– Ce vîrstă are, Jen? E de vîrsta mea? Mai bătrîn?

– E cu trei ani mai tînăr decât mine, Sarah. Mă simt de parcă aș corupe un minor!

Sarah ridică o sprînceană și-și încrucișă brațele peste pieptul ei plin.

– Eu pun pariu că el nu se simte așa, o asigură ea. Realizezi că e pe cale să se întîmple

ceva și... ți-e teamă!

Nervoasă din cauză că Sarah pusese degetul pe rană, Jenny se ridică pentru a-și mai turna cafea.

– Nu are nevoie de o aventură de-o vară. Și nici eu. Are nevoie de odihnă pentru a ști în ce direcție s-o apuce.

– Mie mi se pare că și-a găsit direcția, spuse Sarah veselă, arătînd cu degetul în direcția lui Jenny. Iar de odihnit, se va putea odihni cînd va ajunge la vîrsta mea.

Jenny rîse, în ciuda faptului că nu voia. Știa însă că argumentele ei nu erau întemeiate.

– Oh, Sarah! Ești incorigibilă!

– Sînt o proastă romantică în adîncul inimii mele, replică Sarah. Asta am fost toată viața. Se opri și pe față îi apărură un zîmbet plin de dragoste. De asemenea, sînt și o foarte bună analistă, scumpa mea, adăugă ea repede. A sosit timpul.

Jenny aprobă din cap, simțindu-și inima plină de dragoste pentru înțeleapta ei prietenă. Sarah o ajutase să-și vindece inima zdrobită, o așezase pe picioarele ei și-i dăduse forța necesară să se descurce de una singură. Acum, ca o pasăre-mamă, încerca cu blîndețe să-i dea ultimul ghiont pentru a-și lua zborul din cuib. Sosise timpul. Trebuia să se întoarcă din nou printre oameni, acolo

unde se afla dragostea și unde îți asumi niște riscuri. Dar era oare cu adevărat pregătită pentru așa ceva? Pur și simplu nu știa.

Înterupându-i șirul gândurilor, Sarah se ridică și o trase pe Jenny în brațele ei, îmbrățișând-o cu o dragoste maternă.

– Hei, nu te lăsa cuprinsă de melancolie. Dragostea e amuzantă, mai ales în timpul verii.

Surprinsă, Jenny exclamă:

– Dragostea?

– Ai altceva mai bun de făcut în următoarele două luni, scumpa mea? o întreabă Sarah pe tonul unui gangster dintr-un film al anilor '30. Ia-o ușurel. Lasă vara să-și facă jocul.

– Asta-i ceea ce Jon are nevoie, să se distreze și să învețe să se joace din nou, răspunse Jenny mai mult pentru sine, decât pentru prietena ei.

Ochii lui Sarah se îngustară, gândindu-se că doctorul Jon McCallem trebuie să fie un psiholog deosebit de înțelept. Păstrându-și gândurile pentru sine, o îmbrățișă din nou pe Jenny.

– Asta-i biletul tău, scumpo, profită de el.

Înainte ca Sarah să plece, Jenny îi dădu cele câteva coli de hîrtie de stînjenele, pe care le păstrase pentru creația artistică a prietenei ei.

– Sper că fiul tău apreciază talentul mamei lui. Vrei să luăm cina împreună.

Sarah rîse din toată inima.

– Oh, puștiul știe foarte bine acest lucru. Îi trimite zilnic zeci de mesaje mentale pentru a-i reaminti acest lucru. Luă colile de un verde-pal din mîna lui Jenny. Trebuie să-mi iau ceva rezistent la ploaie pentru cina din seara asta. Profesorul Whitney Angus Cluster al III-lea m-a invitat să iau cina în modesta lui locuință din apropiere de Ottertail Loake. Ceva în legătură cu evaluarea unor gravuri...

Jenny izbucni în rîs.

– Whitney Angus Cluster?

– Al treilea, adăugă Sarah foarte serioasă.

– Afară, afară! strigă Jenny, împingîndu-și prietena spre ușă. Am de lucru.

– Și eu, spuse Sarah, rîzînd. Trebuie să citesc cîte ceva despre gravuri. Ne vedem mîine, scumpo. Oh, și bun venit din nou la viață. Vei vedea, e ca mersul pe bicicletă. Nu se uită niciodată cu adevărat.

După ce Sarah își luă la revedere și plecă cu vechiul ei microbuz, Jenny se apucă de lucru. Începu să pregătească stuful pe care-l fiersese cu o seară înainte. Făcea totul ca un somnambul, pentru că mintea îi era plină de gânduri legate de întîlnirea cu Jon McCallem. Se gîndi la sfatul dat de Sarah, în timp ce pregătea terciul din care

urma să facă hîrtia. Ieși afară și amestecă terciul cu o soluție apoasă, după care lăsă la scurs amestecul în niște site speciale. Toate aceste treburi ocupau un loc secundar în mintea ei, deoarece nu înceta să se gîndească la cuvintele și gesturile lui Jon, care îi pătrunseseră pînă în cele mai adînci colțuri ale inimii sale. Pentru prima dată, de la moartea lui Richard, se simțea vie... dar îi era totuși teamă. Teamă de necunoscut...

La ce ar putea duce o relație între ei doi? se întrebă ea. Ar putea fi prieteni? Oare el dorește mai mult? Dar ea? Jenny nu putea judeca obiectiv... Amețită, așeză ultima sită la uscat pe bușteanul pe care îl folosea întotdeauna pentru așa ceva. Vor trece cîteva ore pînă ce foile se vor usca la soare. Încercase de-a lungul timpului multe alte metode mai rapide, cum ar fi uscatul cu ajutorul uscătorului de păr sau la cuptorul încins. Dar toate se dovediseră a fi nesatisfăcătoare. Hîrtia se încrețea întotdeauna la căldura artificială. Și avea nevoie de coli netede, neîncrețite, pe care să le poată ștanța cu diferite desene obținute cu ajutorul unor matrițe de lemn, făcute de mîna ei.

Sarah o ajutase să-și descopere acest talent ascuns, dar Jenny făcuse un pas mai departe: vindea produsele creației ei artistice. Pe hîrtie de porumb ștanțase desene tăiate din cocean, pe

hîrtie de grîu și ovăz imprimase scene ce reprezentau grînarul *Battle Lake*, iar pe hîrtie de stof ținuta imperială a pescărușului mascul, simbolul insulei Minnesota. Aceasta din urmă se vînduse foarte bine, dar Jenny făcea întotdeauna din fiecare un număr limitat de exemplare, pe care îl fixa înainte ca piața să fie testată. În felul acesta adăuga un plus de valoare obiectelor cumpărate de clienții ei. Rezistase oricăror sugestii comerciale de producție de masă, dar era plăcut să știe că își putea câștiga existența pe seama acestui talent nou descoperit. Putea face ceea ce dorea, atît timp cît avea chef. Era o situație ideală.

În schimb, toată această poveste legată de Jon nu era ceva ideal. O înnebunea pur și simplu. Furioasă pe sine că se lăsase antrenată în ea mai mult decît își dorea, îngrămădi reziduurile verzi pe lopata de grădină și coborî spre țârm pentru a le arunca. Concentrată asupra muncii ei, nu-l văzu și nici nu-l auzi pe Jon apropiindu-se.

El stătea ca vrăjit într-o canoe, la cîtiva metri de țârm. Căldura soarelui nu avea cum să-i potolească dorința pe care o simțea în timp ce o urmărea pe Jenny. Era îmbrăcată și mai sumar ca în ziua precedentă, cu un șort roz-aprins și un tricou asortat. Părul blond îl avea strîns într-o coadă, care i se legăna pe spate în timp ce mun-

cea. Jon îi urmări mișcările corpului și realiză că era tulburată de ceva. Acționa crispat, plină de o tensiune care venea din interior. Mișcările nu mai aveau grația și degajarea din ziua precedentă, când muncise în ritmul muzicii. Încruntându-se, puse imediat diagnosticul. Era clar ca bună ziua că fusese tulburată de gluma lui copilărească cu tipurile de sărut. Toate emoțiile ei fuseseră răscolite. Trupul ei o avertizase că dorea mai mult decât o relație platonică cu el, dar mintea o avertiza că nu era încă pregătită.

Jon era recunoscător pe de o parte experienței lui profesionale, care îi permitea să citească atât de ușor printre sentimentele ei. Dar era al naibii de obosit ca să analizeze mereu emoțiile răvășite ale oamenilor. Avea nevoie de această vacanță de vară, tânjea după relaxare și puțină distracție. Nu era suficient să-și spună: „La naiba cu toți ceilalți și cu problemele lor... trebuie să am acum grijă de mine“. N-o putea face. Indiferent dacă îi plăcea sau nu, știa că va fi atent cu sentimentele lui Jenny.

Odată luată această hotărâre, își ridică ochelarii de soare și o strigă:

– Hei, copilule, vrei să vii să te joci?

Ea își îndreptă spatele și-i aruncă un zîmbet amețitor, iar toate spaimele și incertitudinile îi fură

alungate de expresia copilărească de pe fața lui Jon.

– La ce te-ai gândit, Jonny?

Fusese oare o mică nuanță de cochetărie în vocea ei? Ușurel, băiete, își spuse în sinea lui. Este curajoasă pentru că o despart cîțiva metri de apă de tine. Fața lui se luminează de plăcere în timp ce vîslea ușor către țărm. Felul în care ea stătea în apă, cu capul ușor înclinat într-o parte și coada odihnindu-se pe sînul stîng, în timp ce mîinile îi erau fixate în șolduri, îl provoca parcă la o întrecere.

– Ce-ai zice de o întrecere cu bărcile? De vreme ce sînt total ieșit din formă, nu va fi nesportiv să mă întrec cu o fetiță mică și slabă ca tine. Se opri din vîslit la cîțiva metri distanță de ea. În afară de asta, ego-ul meu n-ar suporta o înfrîngere, adăugă el.

Gîndindu-se că orice bărbat i-ar fi invidiat constituția athletică, ea îi acceptă invitația, fără să stea pe gînduri.

– Ești prea bine crescut pentru a fi șovin. Cred că realizezi că nu te voi menaja deloc, McCallem. Mă întrec pentru a cîștiga. Porni spre țărm și sprijini lopata de trunchiul unei sălcii. Apoi, întorcîndu-se spre el spuse foarte mîndră și serioasă: S-ar putea să fiu mică, dar sînt foarte puternică.

El rămase liniștit în canoe. Bucuria stîrnită de amintirea întrecerilor de altădată îi străluci în adîncul ochilor.

– Mai bine pune banii jos, Larson, decît să te lauzi atît, o provocă el. Învinsul prepară ciîna.

Ea rîse voioasă.

– S-a făcut. Ca o creatură mlădioasă a pădurii, ea își îndreptă canoea spre apă și sări în ea sprîjinindu-se în vîslă. Amintește-mi odată să-ți arăt trofee mele, adăugă ea.

El rîse.

– Încerci să-l intimidezi pe psiholog, Jenny?

– Vai, doctore, cît ești de perspicace! exclamă ea. Ochii ei strălucitori înlîniră scînteile din ochii lui. Ne întrecem de la capătul insulei mele pînă la *Weston's Point* și înapoi. Asta înseamnă aproximativ o milă. E prea departe pentru tine?

Jon își umflă pieptul musculos și-i răspunse:

– Merg oricît de departe vrei tu, frumoasa mea... Vîslă lîngă vîslă!

El o tachina, dar ea simțea o forță nebănuită ce se ascundea sub zîmbetul lui devastator. Pentru o clipă arătase ca regele junglei, pîndindu-și prada. Apoi imaginea dispăru. Jenny scutură din cap pentru a goni acea imagine sălbatică. Cine vorbește despre intimidarea adversarului! se gîndi ea nervoasă, căutîndu-și cel mai bun loc și

așezîndu-se chiar în mijlocul bărcii. Răspunzîndu-i pe același ton, îi strigă:

– Eu sînt gata, dacă și tu ești, înfumuratule!

Cu un: „Pe locuri! Fiți gata! Start!” rostit de Jon, întrecerea începu. Jenny își mobiliză fiecare mușchi al spatelui și al brațelor pentru a vîsli cît mai adînc în apa limpede și albastră. După zece lovături de vîslă conducea deja cu lungimea unei bărci și rîse peste umăr spre Jon, care vîslea cu hotărîre pentru a o ajunge. La *Weston's Point* se afla tot în frunte și profită de avantajul de a ști cum să întoarcă repede și eficient canoea. Dar de această dată rămase fără suflu și fu nevoită să respire adînc pentru a putea continua să vîslească.

Pe ultimul sfert de milă Jenny își mobiliză toate resursele fizice pentru a cîștiga. În spatele ei auzea monologul furios al lui Jon:

– La naiba! Concentrează-te, McCallem! Doar n-o să te lași învins de o femeie. Vîslește! Mișcă-te! Depășește-o! Cîștigă, cîștigă, cîștigă!

Lui Jenny i se părea că îi simte respirația fierbinte în ceafă. Apoi el alunecă ușor pe lîngă ea și preluă conducerea. Nu se uită nici o clipă spre ea. Avea privirea fixată la linia de sosire. Pentru o clipă, ea șovăi, fascinată pe moment de conturul mușchilor spatelui lui. Dumnezeu, ce corp fru-

mos arel se gîndi ea, și toată concentrarea de pînă atunci dispăru. Asta fera tot ce-i trebuia lui Jon. Cîștigă, dar foarte strîns.

Se ridică în canoe și se bătu în piept victorios, urlînd spre cer în semn de triumf. Și chiar în acel moment barca îi alunecă de sub picioare, iar el ateriză în apă. Cînd reapăru la suprafață era un balon de furie. Se încruntă supărat spre Jenny, care se amuza copios. Încă hohotind, ea se apropie pentru a-i recupera vîsla care plutea, în timp ce el se prinse de marginea bărcii lui.

Cînd ea ajunse în dreptul lui, el apucă o latură a bărcii ei și bombăni:

– Atît de mult zgomot pentru un ego!

La auzul acestor cuvinte, Jenny izbucni în alt hohot de rîs.

– Ar trebui să te trîntesc în apă pentru că rîzi de mine, o amenință el, clătînîndu-i canoea. Își îngustă ochii datorită luminii soarelui, de parcă și-o imagina din nou cu un tricou ud.

– Eliberează-mi vasul, îi ordonă ea teatral. Am de ce rîde de modul în care ai cîștigat. La urma urmei, acum trebuie să-ți pregătesc cina, îi spusese ea cu o voce serioasă.

Aceste cuvinte readuseră pe fața lui Jon un rînjet triumfător.

– Hei, așa e! La ce oră să vin?

Ea scutură atît de tare din cap, încît coada îi flutură în aer.

– Oh, nu amice. Va trebui să mă ajuți mai înții s-o prind. Apoi urmează gătitul. Asta va fi încă o lecție de a te învăța cum să te distrezi din nou. Zîmbi senină, văzînd expresia lui mirată. Vei merge la pescuit!

El începu să protesteze.

– Nu mă pricep la pescuit. În afară de asta, adăugă plin de speranță, nu am undiță.

– Bun! declară ea. Atunci înseamnă că nu vei avea idei preconcepute. Lasă-te pe mîinile mele, tinere.

Încă agățîndu-se de canoea ei, care se clătina, el rînji și gemu.

– Plăcerea va fi de partea mea, doamnă, dar ce-i cu apelativul ăsta? Nu poți uita puținii ani diferență dintre noi? Dacă asta te face să te simți mai bine, eu mă simt cu zeci de ani mai bătrîn decît tine. Ai avut doi ani la dispoziție în care ai putut să te refaci. Eu de-abia am ajuns aici, încheie el pe un ton serios.

Deodată, ea simți că roșește jenată.

– Îmi cer scuze, Jonny. Ai dreptate. Cîțiva ani diferență nu înseamnă nimic.

– Mai ales între prieteni, așa-i? adăugă el răutacios.

– Așa-i, aprobă ea simțind fiori la auzul cuvintelor lui. Acum, du-ți canoea la țarm. Vom merge cu a mea. Ascultându-i cu strictețe cuvintele, el fu curînd lîngă ea și privi atent cum deschide o ladă mică construită în interiorul dealului. Scoase de acolo două undițe, fiecare avînd ața răsucită în jurul unui bețișor subțire și un mincioc în care peștii puteau fi menținuți în viață. Ca un cățeluș ascultător, el o urmă, în timp ce ea se îndreptă spre grădină, de unde luă un cocean de porumb timpuriu. Incapabilă să mai reziste tăcerii lui, ea îi studie tricoul gri, pe care îl îmbrăcase, și citi cu voce tare: „Doctorii o fac numai cu programare!”

El rîse plin de sine.

– A fost ideea mamei mele, explică el. Are un simț al umorului foarte dezvoltat. Își scoase tricoul ofensator și-l agăță de creanga unui copac. În apărarea mea, trebuie să adaug că s-a înșelat!

Trăsăturile lui Jenny se înăspriră.

– Da, știu. O pot face peste tot.

Jon simți amărăciunea din vocea ei și scoase un fluierat slab. Era din ce în ce mai intrigat. Jenny era ca un roman misterios, care te capta și el hotărî că trebuie să afle ce gîndea ea cu adevărat. Dar nu acum. Va stoca și această informație și va reveni asupra ei altă dată. Acum, voia să păstreze tonul vesel al conversației.

– Vai, soră Larson, o necăji el, lovindu-i ușor vîrful nasului ars de soare. Cum vorbești!

Cuvintele lui îi alungară proasta dispoziție și ea rîse din nou, umplînd atmosfera de veselie.

– Ridică ancora, colega. Trebuie să pescuim *cina*.

El o răsuci cu fața spre el. Încercînd să-și stăpînească veselia din privire, o întrebă autoritar:

– Ah, ce fel de pilot sînt, căpitane? Principal sau secundar?

Adoptînd același ton, ea răspunse:

– Cred că ești mai degrabă responsabil cu controlul, amice. Acum, dă-i drumul!

Ochii lui scripiră încîntați și rînji.

– Am înțeles, căpitane. O luă de mîină și o trase în jos, după el, spre canoea care aștepta, strigînd: La navă!

Jenny își luă cu greu privirea de la mușchii lui, în timp ce Jon vislea, purtînd doar o pereche de pantaloni scurți. Ea își conduse elevul spre un loc situat la cîțiva metri mai departe de capătul insulei ei, la intrarea în golful *Mallard*. Acolo aruncă ancora, în formă de ciupercă, în adîncul apei.

– Acesta e locul! anunță ea. Acum, Jonny, privește cu atenție. Îți voi arăta o singură dată, după care va trebui s-o faci singur. El o urmări cu atenție, în timp ce înfîgea cîteva boabe succulente de

porumb în cârligul auriu, acoperindu-l în întregime. Apoi, i-l întinse și făcu același lucru pentru undița ei.

– Privește în adâncul apei, Jonny, îi indică ea. Privă amândoi spre direcția indicată de ea și Jon fu uimit să vadă un banc mare de pești care înota în jurul unei anumite zone din nisip, care, presupuse el, era probabil locul unde își depuneau icrele. Dacă stăm foarte liniștiți, șopti Jenny, aproape că îți poți alege peștele pe care vrei să îl prinzi. Hai, încearcă!

Desfășurând câțiva metri de ață de pe băț, el aruncă cârligul în apă și-l orientă spre gura unui pește care stătea nemișcat, privind semințele de un galben strălucitor. Apoi, cu o mișcare rapidă, animalul apucă momeala în gură și țîșni spre adâncuri. Cuprins de dorința de supraviețuire a unui pustnic, Jon smuci cârligul și începu emoționat să-și tragă prada spre barcă.

– L-am prins! L-am prins! țipă el, încercînd să stăpînească zvicnirile peștelui viu colorat. Îl înșfăcă și fu pe dată răsplătit cu o tăietură produsă de una din aripioarele ascuțite ale peștelui, în pulpa degetului mare. Sînt rănit mortal! se văită el, în-crunțindu-se cînd o văzu pe Jenny izbucnind în rîs.

– Nu cred că vei muri, doctore, îl necăji ea.

Oricum, ai mai văzut sînge pînă acum.

– Dar nu al meu... și nu de curînd.

– Spală-te în apa lacului.

– Ce? Și să fiu prins de rechini? gemu el

– Nu sînt rechini, doar pești răpitori. Văzîndu-i privirea înspăimîntată, adăugă: Nu au dinți.

– Probabil voi muri de frică, protestă el comic, scufundîndu-și degetul rănit în apă. Jenny, cu precizia unui expert, prinse peștele care se zbătea și-l băgă în minciocul legat de o parte a bărcii, atîrnînd în apă.

În treizeci de minute, Jon învătă să pescuiască și prinse împreună cu Jenny zece pești... mai mult decît suficient pentru o cină. Jenny preluă sarcina vîslitului înapoi, din cauza „răniilor” lui Jon. Odată ajunși, îl rugă să ducă prada la masa cioplită dintr-un trunchi de copac. După ce împrăstie rațele boabele de porumb rămase, scoase un cuțit subțire și ascuțit dintr-o cutie și îl urmă pe deal. Cu priceperea unui chirurg, ea începu să secționeze și să curețe peștii.

– Faci treabă bună, soră Larson, o complimentă el, bucuros că ea nu insistase ca el să învețe să curețe peștele... nu acum, cel puțin.

– Mulțumesc, doctore. Am multă experiență, răspunse ea. Peștele e un aliment care face bine la creier.

– Ciudat, dar n-am învățat niciodată așa ceva în școală, spuse el. Gîndește-te ce deștept aș fi devenit, dacă aș fi mîncat pește de trei ori pe săptămîină.

– Ești destul de deștept și-așa, copil-minune, îi strigă ea, rîzînd.

– Dacă n-ai ține lama aceea tăioasă în mîna ta mică și fierbinte ți-aș arăta că am mai multă experiență decît un băiat necopt. Privirea lui insistă asupra corpului ei.

– Las-o baltă, colega, îi răspunse ea serioasă. Sînt prea înfometată.

– Păi, eu despre ce naiba credeai că vorbesc? gemu el exasperat. Mor de foame... după tine!

– Elevii se îndrăgostesc întotdeauna de profesoarele lor, spuse ea oftînd, legănînd peștele despicat în mînă și îndreptîndu-se spre scările care duceau în casă. Vei găsi o groapă acoperită cu un capac de metal, după tufișurile alea, îi arătă ea. Aruncă măruntaiele acolo și vino apoi în casă. Oh, și ține-ți respirația cînd ridici capacul. Izbucni în rîs cînd îl văzu ținîndu-și respirația și înroșindu-se din cauza lipsei de aer.

Mergînd repede, Jenny dispăru în josul scărilor. Puse peștele într-o strecurătoare în chiuvetă și merse apoi la baie pentru a se spăla. Cînd se întoarse, îl găsi pe Jon stînd în centrul living-ului.

– Nu glumeai în legătură cu trofee, nu-i așa? Întrebă el, uitîndu-se spre rafturi. Ai o casă frumoasă, Jenny. Era sincer-impresionat. N-aș fi crezut niciodată că locuitul sub pămînt poate fi atît de... atît... de aerisit.

Ea zîmbi plină de grație, apoi strîmbă din nas.

– Pfu! Miroși a pește. Te poți spăla acolo și apoi îți voi arăta cum poți scăpa de miros.

Peste cinci minute, el stătea lîngă ea frecîndu-și sceptic mîinile cu zeama de lămîie. După ce se spălă, își duse degetele la nas și zîmbi surprins.

– A dispărut!

– Bravol!

– După cum am mai spus, soră Larson, faci treabă foarte bună.

– Dacă tot veni vorba de treabă, hai să ne apucăm. Îl luă de mînă și-l conduse afară în grădină, unde Jon învăță foarte repede cum să extragă boabele de fasole din păstăi. Jenny culese trei feluri de salată și scoase din pămînt șase morcovi, apucînd de partea verde și trăgînd cu putere.

Întorși în bucătărie, ea spălă și tăie frunzele pentru salată. Apoi pregăti un sos din diverse mirodenii, care umplu camera de o aromă îmbietoare. Peste o oră erau așezați confortabil la

masa veche de stejar, savurind peștele fript în mălai, soté de morcovi, boabe de fasole aurie și pîine crocantă de casă. La desert, Jenny servi prăjiturile cu cacao și ceai de ierburi.

Ofînd satisfăcut, Jon își întinse picioarele sub masă și se rezemă de spătarul scaunului.

– A fost o cină excelentă, Jenny. Mulțumesc.

– Întotdeauna e plăcut să iei cina cu un prieten. Îi zîmbi.

– E un sentiment plăcut, nu-i așa?

Știind că el se referea mai mult la sensul figurativ al cuvintelor, ea aprobă din cap.

– Unde te-ai născut, Jenny? Întrebă el leneș.

– Într-un hambar... în Missoula, Montana. Îi văzu expresia mirată și anticipă următoarea întrebare: Și trebuie să-ți spun că tata m-a adus pe lume.

El se ridică în scaun.

– E din ce în ce mai interesant. Explică-mi.

– Nu e o poveste chiar atît de neobișnuită, spuse ea. Tatăl meu e medic veterinar. Dacă cunoști Montana, știi că există spații deschise, unde bate viscolul pe timp de iarnă. Ei bine, mama a intrat în travaliu și cum noi locuiam... ei locuiau în afara orașului, la o fermă, tata a trebuit să mă aducă pe lume.

– Ce făcea mama ta în hambar... în afară de a

te naște pe tine?

– E asistentă veterinară. Părinții mei tocmai terminaseră de ajutorat o iapă să nască prematur. Viscolul începuse să sufle cu putere și n-au mai putut ajunge înapoi în casă. Tatălui meu nu i-a mai rămas altceva mai bun de făcut decît să-i pregătească mamei un culcuș confortabil și să o ajute să nască.

– Deci micuța Jenny Larson s-a născut în iesle, murmură Jon. Am știut din prima clipă, în care te-am văzut că ești o ființă deosebită. Cum de-ai ajuns aici?

– Proprietatea asta a aparținut familiei mele de mult timp. Cînd bunicul a murit, în urmă cu cîțiva ani, mi-a lăsat-o mie, pentru că știa cît de mult o iubesc. Simțea că Jon voia o explicație mai clară decît îi dăduse. Voia să știe ce o făcuse să vină aici, după moartea soțului ei, dar ea nu avea puterea să înceapă să povestească despre acest lucru și el păru să înțeleagă. Ea încheie povestea cu cuvintele: E rîndul tău, doctore.

El rîse depreciativ.

– Nu voi reuși să te epatez, Jenny. Nu sînt nimic altceva decît un băiat născut la oraș, în Chicago. M-am născut pe timp de caniculă. Toată lumea era afară, iar eu eram la spital împreună cu mama, departe de mulțimea dezlănțuită. Mama

mea e artist plastic. A încercat din răputeri să-mi transmită ceva din înclinațiile ei artistice, dar se pare că eu l-am urmat în carieră pe tatăl meu. Tata e medic de familie. Încă mai lucrează la clinica pe care și-a deschis-o în urmă cu treizeci de ani. Biata mama, a încercat întotdeauna să-mi amintească să mă și distrez în viață, să fiu puțin mai sălbatic și mai lipsit de griji, dar eu am avut alte idei. Restul cred că-l cunoști, Jenny. Practic, am ascultat de propriile mele instincte și am încercat să fac tot ce-am crezut că-i mai bine.

– Se pare că instinctele tale au fost puțin în contratimp, Jon. Sper că acum te vor lăsa să te odihnești o vreme, spuse ea. Ai forțat nota prea tare.

– Vorbești din nou ca mama, o avertiză el.

Ea rîse plină de sine.

– Ai spus cumva că mama ta e artistă? Cînd el aprobă din cap, ea căzu pe gînduri. Rose McCallem este cumva mama ta? Din nou, el aprobă din cap. Vai, Jonny, îi admir munca de ani de zile. E una dintre cele mai talentate pictorițe în acuarelă a zilelor noastre, spuse ea entuziasmată. Trebuie să fii foarte mîndru de ea.

– Sînt, spuse el. Necazul este că am fost întotdeauna unicul spin din coroana ei de glorie. Nu mi-a plăcut niciodată munca asta artistică, în care

te murdărești de vopsele și stai în mirosul acela urît al diluanților. De fiecare dată cînd a încercat să-mi trezească interesul, am simțit mirosul de terebentină și am vomitat.

– Ai vomitat din cauza mirosului de terebentină? întrebă ea uimită, înăbușindu-și hohotul de rîs.

El i se alătură, rîzînd triumfător.

– Era modul cel mai ușor de a scăpa de acolo... Mă făceam că-mi vine să vărs și fugeam! repetă el, făcînd un gest prin care o amenință că poate să-i exemplifice.

– Să nu îndrăznești! țipă ea. Oh, mama ta ar fi trebuit să te pedepsească. Ai fost un răsfățat.

– M-a pedepsit. M-a pus să curăț murdăria. Se strîmbă. Urăsc să fac acest lucru. Pune-mă într-un laborator de cercetare curat, ordonat, organizat și stau acolo cît e ziua de lungă, spuse el, cu ironie în voce.

Jenny se ridică și începu să spele vasele.

– Mă mir că n-ai vomitat cînd a trebuit să arunci intestinele peștilor.

– De unde știi că n-am făcut-o? spuse el. Privi spre cuțitul din mîna ei și spre maldărul de farfurii și pahare din mîna cealaltă. De ce oare de fiecare dată cînd vreau să te cuceresc, ai o armă în mînă?

Ea ridică din umeri.

– Caută-mă!

– Oh, Jenny, chiar crezi că... am voie? o imploră el, alergînd după ea în bucătărie, ca un adolescent plin de speranță.

Capitolul patru

După o îndelungată discuție în legătură cu cine va spăla și cine va șterge vasele, Jon ieși câștigător.

– Urăsc să șterg vasele, Jenny.

Mai târziu, hotărîră să meargă la *Weston's Point* pentru a privi asfințitul. Alunecară unul lîngă altul pe suprafața unduită a lacului, aducîndu-și bărcile la țărm. Apoi, mîna în mîna, urcară dealul, la timp pentru a prinde splendoarea soarelui, care apunea la linia orizontului.

– Spectaculos! spuse Jon, oftînd încîntat.

– Cînd a fost ultima oară cînd ai privit un apus de soare... sau un răsărit? îl întrebă Jenny cu o

voce foarte serioasă. Se întoarse spre el și îl privi cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Dacă am învățat ceva de când mă aflu aici, Jonny, continuă ea, este să mă bucur de viață. Viața e atât de scurtă.

El îi cuprinse mâinile într-ale lui și o trase în jos pe covorul gros de iarbă.

– Vrei să-mi povestești despre moartea soțului tău?

Simțindu-se dintr-o dată vulnerabilă, ea dădu înapoi.

– Încerci să-ți faci meseria cu mine, doctore McCallem?

Fără să-și ia ochii de la privirea ei suspicioasă, el scutură din cap.

– Vreau cu adevărat să știu, Jenny.

Liniștită, ea începu să-i povestească:

– Richard a murit din cauza unui atac de cord. A tras de el foarte mult de-a lungul anilor. În cele din urmă, inima s-a oprit pur și simplu, incapabilă să țină pasul cu cerințele lui mult prea mari. După moartea lui, m-am concentrat asupra muncii mele de la spital, dar am constatat că îmi pierdusem încrederea în mine, în capacitatea mea profesională. Zidul meu profesional a început și el să se prăbușească, dar în timpul nopții îmi auzeam propriile mele strigăte de spaimă.

Privi spre apa purpurie din cauza luminii as-

fințitului, adunându-și parcă amintirile.

– Așa că am venit aici, continuă ea. Acum, asta e casa mea. Aici am reușit în cele din urmă să mă regăsesc.

Oftă și se cutremură la amintirile ei triste. Ar fi fost mult mai multe de povestit, dar nu în seara asta. Nu era încă pregătită să le împartă cu altcineva.

Fără să scoată un cuvânt, Jon îi ridică mâna la buze și îi sărută palma.

– Îți respect foarte mult curajul, Jenny.

Ea îi simțea respirația caldă pe piele. Îl bătu prietenește pe braț cu cealaltă mână.

– N-ai fi gândit așa în urmă cu doi ani, spuse ea.

– Dar asta cere timp, Jenny. Știi doar. Uite ce am învățat eu astăzi. M-am distrat cu adevărat pentru prima dată în ultimii ani și trebuie să-ți mulțumesc ție pentru asta.

Fără s-o avertizeze în vreun fel, se aplecă și o sărută. Buzele lui erau calde și nu cereau nimic. Ea simțea cum brațele lui o protejează și încet, el o trase și o lipi de corpul lui suplu. Îi cercetă cu blîndețe gura, controlîndu-și cu grijă pasiunea și dorința de a o strînge cu putere în brațe. În timp ce ea simțea că se topește la căldura corpului lui, el își lipi buzele cu putere de locul, care pulsa, de

la baza gâtului ei subțire și șopti:

– Îți mulțumesc, draga mea Jenny. Îți mulțumesc pentru această zi minunată.

Cuvintele lui o aduseră la realitate. Ce se întâmplase? Pentru o clipă, ea îi răspunse la sărut. Dorise să fie cuprinsă de brațele lui într-o îmbrățișare protectoare. Nu! își spuse ea. Nu!

Jon îi simți tensiunea din corp și-i dădu drumul.

– M-am distrat de minune, Jenny, accentuă el, dorind să readucă conversația lor la un ton obișnuit și platonice.

Ea se ridică în picioare repede și își îndepărtă cu mâna firele de iarbă inexistente de pe haine.

– Pentru asta sînt prietenii, Jonny. Dar e timpul ca acești prieteni să meargă acasă. Lumînăricile așteaptă.

– Lumînăricile?

– Azi-dimineață prietena mea Sarah mi-a adus vreo treizeci de fire, cu flori cu tot. Dacă vreau să fac mîine hîrtie din ele, va trebui să le fierb din seara asta, îi explică ea.

– Pot să asist și eu mîine? Întrebă el nerăbdător.

– Poți să ajuți, dacă vrei. Dar te avertizez, e o muncă în care te murdărești, deși e foarte terapeutică. Voi începe în jurul orei opt. Cînd el gemu

din cauza orei prea matinale, ea îi spuse că trebuie să se apuce de lucru de dimineață, pentru a avea timp să se usuce foile la căldura soarelui de prînz.

– Voi fi acolo, promise el, ajutînd-o să se urce în canoe și împingîndu-i apoi barca de lîngă țarm. Mulțumesc încă o dată, Jenny. Somn ușor.

– Și ție la fel, Jonny. Noapte bună.

Mai trecură multe ore pînă ce ea căzu epuizată în pat, dar nu reuși totuși să doarmă liniștit din cauza luminilor care încă mai ardeau la Jon în căsuță.

Dimineața prevestea o zi frumoasă. Jon sosi exact la ora opt și amîndoi se apucară de complicatul proces al fabricării hîrtiei. El înghiți în sec cînd Jenny răsturnă plantele fierte într-o strecurătoare și le clăti îndelung. Apoi se strîmbă dezgustat cînd o văzu amestecînd fiertura cu apă pînă cînd obținu un piure foarte fin. Jenny îl privi întrebător și zîmbi.

– E aceeași strecurătoare și lingură cu cele folosite aseară? Întrebă el, schimbîndu-se la față.

Ea chicoti.

– Ți se va face rău de la stomac dacă-ți spun

că sînt aceleași, răspunse ea. Cînd el o privi alarmat, ea îl bătu pe brațul puternic, observînd că pielea începuse deja să se bronzeze. Folosesc alte ustensile pentru gătit. Pe cuvînt! Acelea din dulap. Uită-te acolo, dacă nu mă crezi.

El zîmbi prosteste.

– Te cred.

După care se convinse pe el însuși de a participa la procedurile laborioase de realizare a hîrtiei, învățînd să se bucure de munca lui. Tocmai terminaseră de curățat și își admirau roadele muncii, cînd afară se auzi trîntindu-se portiera unei mașini.

– Iu-huu, Jenny! Ești acasă?

– Vino înăuntru, Sarah, strigă Jenny. Împreună cu Jon o privi pe prietena ei traversînd cu greu fișia îngustă de pămînt care unea peninsula cu restul pămîntului.

În timp ce se cătăra, Sarah bombăni:

– Dacă nivelul lacului va continua să crească, peninsula ta se va transforma în insulă și vei fi nevoită din nou să folosești vaporeșul *John* pentru a putea traversa lacul, îi prezise Sarah.

– Vaporeșul Jon? șopti Jon către Jenny.

– Vaporeșul *John*, răspunse ea. E acel vaporeș care e acostat în apropiere.

El rîse.

– Nu mai spune! Au botezat un vapor cu numele meu.

Jenny nu se obosi să sublinieze diferența de pronunție dintre cele două nume și strigă către prietena ei:

– Cum a fost aseară, Sarah? Ai reușit să vezi gravurile profesorului Cluster?

Pufnind fericită, Sarah răspunse:

– Trebuie să-ți spun că totul a decurs minunat, draga mea. Foarte... curgător. De fapt, ne-am încheiat seara, înotînd în lac! Dintr-o singură privire observă expresia șocată a lui Jenny și realizează prezența frumosului necunoscut. Oh, încetează să mă mai privești atît de scandalizată, iepuraș, și prezintă-mă. Acesta e bărbatul despre care mi-ai povestit?

Din ce în ce mai șocată, Jenny văzu expresia de mulțumire de pe fața lui Jon. Era îngrozitor de plin de sine.

– Jon, aș vrea să ți-o prezint pe buna mea prietenă... pînă în clipa de față... Sarah Gabriel. Sarah, el este Jon McCallem, noul nostru vecin de la *Weston's Point*.

Jon făcu un pas înainte și luă mîna pe care Sarah i-o întinse cu mai mult decît o politețe formală.

– Sînt încîntat să te cunosc, Sarah, șopti el.

Fascinant! Născută în iesle și avînd o prietenă cu numele de Gabriel. Poate ar trebui să- mi schimb subiectul muncii mele de cercetare din vara asta. S-ar putea să dau peste ceva deosebit de semnificativ!

– Bună, Jon, răspunse Sarah, zîmbindu-i. Semnificativ sau nu, pe mine va trebui să mă scoți din joc. Sînt prea bătrînă pentru tine.

– Asta e ceea ce crede și Jenny.

– Prostii!

– Foarte corect, doamnă Gabriël.

Jenny rămăsese în picioare, ascultînd toată această discuție stînjenoare. Apoi se grăbi să schimbe subiectul.

– Hai să vedem ce-ai făcut cu hîrtia de stînjel, spuse ea, întinzînd mîna spre acuarela din cealaltă mînă a lui Sarah. Drăguț! o complimentă ea.

Jon luă pictura și o examinează cu atenție.

– Uimitor! Și e semnată cu numele unui înger! E din ce în ce mai interesant, adăugă el, făcîndu-i cu ochiul lui Jenny și zîbind satisfăcut cînd aceasta roșii pînă în vîrfurile urechilor.

Sarah observă schimbul de replici dintre cei doi și, ca de obicei, tăie în carne vie.

– De fapt, ce ai gînd cu adevărat să faci în vara asta, Jon?

Acesta răspunse nevinovat:

– Jenny mi-a promis să mă învețe să mă joc. Apoi, înlocui aerul nevinovat cu un zîmbet viclean.

Jenny începu imediat să-i povestească prietenei ei despre munca lui de cercetare pe perioada verii.

– Jon face un studiu despre diverse aspecte ale vieții de familie. Roșii din nou cînd el rîse satisfăcut, auzindu-i explicația.

– Nu poți face asta douăzeci și patru de ore pe zi, protestă Sarah, bucurîndu-se în secret de fiecare dată cînd Jenny roșea.

– Si-gu-r! Cînd văzu strîmbătura lui Jenny, în așteptarea explicației finale, el o lăsă mai moale și continuă: M-am gîndit să-mi încerc mîna cu puțină pictură. Mama mea a vrut să mă învețe ani de zile. Spune că am talentul unui pictor primitiv. Așa am învățat că acesta era felul ei drăgăstos de a-mi spune că sînt lipsit de talent.

– Mama lui e Rose McCallem, Sarah.

– E minunat, strigă ea plină de entuziasm. Cu ce preferi să lucrezi, Jon?

El ridică din umeri.

– N-am nici cea mai vagă idee. Dar îmi place să fiu foarte curat... și detest mirosul de terebentină!

Sarah privi spre pantalonii lui scurți, de cu-

loare verde, marca *Nike* și clătină din cap.

– Mi se pare că ai fi un bun candidat pentru tempera. Am un set de vopsele în furgonetă. Mai am și câteva pensule și cred că voi găsi un șevalet vechi și câteva pînze goale. Vino cu mine. Să vedem ce putem găsi.

În timp ce toți trei coborau dealul, Jenny îi șopti lui Jon:

– Eu numesc furgoneta ei „Sacul fără fund al lui Gabriel”. Înnebunești pînă reușești să găsești ceva acolo. Cînd Sarah deschise ușa, dînd la iveală un munte de materiale trîntite unele peste altele, el îi făcu cu ochiul.

Gestul lui Jon făcu ca o porțiță din interiorul lui Jenny să se deschidă, ieșind de acolo un val de căldură. Fu surprinsă de reacția ei în fața unui gest atît de banal, dar închise ochii și se lăsă învăluită de senzație, admitînd în sinea ei că era comparabilă cu atingerea lui fizică. Cînd re-deschise ochii, privirea i se încrucișă cu a lui. El o privise în tot acest timp, bucurîndu-se de răspunsul pe care ea, fără să scoată un cuvînt, i-l dădu. Ea tuși pentru a-și drege vocea și se înroși imediat. Era ridicol, se certă ea. Nici măcar Richard nu-i produsese asemenea reacții. La urma urmei, nu-i făcuse decît cu ochiul!

– Aha, am găsit, strigă Sarah, din interiorul

furgonetei. Cu fața roșie și zîmbind fericită, îi întinse materialele lui Jon. Știam că trebuie să fie pe undeva, adăugă ea. Aruncă dezordinii dinăuntru, acum și mai mare, o privire plină de dezgust. La naiba! Va trebui să fac curățenie aici într-una din zile.

Jenny rîse.

– Ah, da, Sarah? Spui asta de doi ani.

– Am nevoie de cineva care să mă ajute. O menajeră.

– Sau un majordom? Sprîncenele lui Jenny se arcuiră, în timp ce amîndouă schimbă priviri complice.

Visînd la cele spuse de Jenny, Sarah se sprijini de ușa deschisă.

– Mmmm! Ai dreptate, Jen, fata mea! Un majordom priceput ar putea face totul. Începu din nou să caute înăuntru și scoase o pensulă, pe care o băgă sub nasul lui Jon. Poftim, Jon! spuse ea. Asta te va împiedica să faci prostii un timp. Privi spre Jenny, care se așeză jos, și începu să ridă pînă simți că o doare burta.

– Nici măcar nu voi încerca să descifrez toate aceste mesaje cifrate, promise Jon, fără să încerce să-și ascundă bucuria în fața lui Jenny. Cred că voi, fetelor, vorbiți prostii... și prefer să nu aflu despre ce este vorba, mai spuse el, ceea ce

le făcu pe Sarah și Jenny să izbucnească într-un alt hohot de râs. Când în, cele din urmă, încetară, adăugă serios: Sarah, nu pot primi toate aceste materiale. Te rog, lasă-mă să ți le plătesc. Par îngrozitor de scumpe.

– Prostii! exclamă ea. E contribuția mea la programul tău de joacă pe durata verii.

El observă scînteile din ochii ei și dădu din cap, acceptînd darul. Apoi o sărută zgomotos pe obrazul rozaliu.

– Mulțumesc, scumpă doamnă. Ești un adevărat inger.

Ea îl bătu matern pe umăr și-i întoarse zîmbetul.

– Lasă timpul să zboare, Jon. Nu te apuca de lucru. Amintește-ți, ai venit aici ca să te simți bine.

– Da, doamnă, răspunse el ca un băiat ascultător. După ce Sarah se urcă în furgonetă și plecă, el rămase privind cu admirație în urma ei. E o adevărată doamnă.

– Cu siguranță, fu de acord Jenny, începînd să urce dealul. M-a readus la viață. Când văzu expresia lui întrebătoare, începu să-i explice: Cîrînd, după ce am venit aici, Sarah mi-a devenit prietenă. M-a bătut la cap să mă apuc de ceva nou, ceva care să mă scoată din starea în care mă aflam. Și, iată! Am început să fac hîrtie și să o

ștanțez cu diverse modele cu ajutorul matrițelor de lemn. Cu blîndețe, m-a readus la viață. M-a ajutat să văd unde judecasem greșit, acuzîndu-mă de greșeli de care nu eram vinovată. Ofînd emoționată, Jenny realizează că spusese mai mult decît avusese de gînd să divulge. Pe scurt, m-a făcut să fiu ceea ce sînt astăzi... un artist independent! Ochii ei voalați întâlneau privirea limpede din ochii lui Jon, transmițîndu-i că acesta era, pentru moment, sfîrșitul poveștii. El nu o forță să-i destăinuie mai mult.

– După cum am mai spus, e o adevărată doamnă. Hei, crezi că hîrtia noastră e suficient de uscată pentru a o lua de la soare? întrebă el.

– Păi, va trebui să vedem, răspunse ea, bucurată că el abandonase deocamdată subiectul legat de trecutul ei dureros. Examinară împreună fiecare sită. Jenny îi arătă cum să testeze și să vadă dacă colile sînt perfect uscate. Soarele fusese deosebit de puternic, așa că ea hotărî că majoritatea colilor erau uscate. Cu ajutorul unei pile metalice, deosebit de fine, desprinse marginile colii din fiecare sită și apoi o trase ușor. După care îi propuse lui Jon să încerce același lucru la colile făcute de el. Plin de mîndrie el privi cele două coli făcute de mîna lui.

– Hei, e ceva nemaipomenit! exclamă el entu-

ziasmat. Dacă mă hotărâsc să rămîn aici, am putea forma o echipă, am putea deveni asociați. Ce spui de asta, Jenny?

Ignorîndu-i ultimele cuvinte, ea îi întoarse zîmbetul mîndru.

– Faci treabă bună, doctore. Lăsînd pila și colile jos, îl privi din nou. Acestea două sînt ale tale. Le poți păstra, Jon. Poate vei face o tempera pe ele, cînd te vei simți în stare.

– Reprezentînd lumînărici?

– Dacă vrei. Țasta-i următorul meu proiect. Vreau să fac matrițe, reprezentînd un grup de lumînărici, pe care să le ștanțez apoi pe această hîrtie.

– Te superi dacă-ți împrumut ideea?

– Ești invitatul meu, răspunse ea încet, simțindu-se dintr-o dată abătută.

Jon îi percepu imediat schimbarea stării de spirit și o luă ca pe un semnal. Realiză că ea are nevoie să rămînă singură pentru moment. Își adună lucrurile dăruite de Sarah, așezînd cu grijă cele două coli de hîrtie între pînze.

– Cred că le voi duce acasă... în brațe. Canoea mea e incertă, după eșecul de ieri. Vin mai tîrziu s-o iau. E bine?

– Sigur, spuse ea cu răsufarea întretăiată. Ne vedem mai tîrziu. El începu să coboare dealul

spre *Weston's Point*, fluierînd vesel.

Mai tîrziu, după ce făcu un duș și mîncă, Jenny încercă să-și liniștească sufletul răscolit. „Nu ești complet vindecată, fetițo“, se avertiză ea. „Nu te băga în ceva căruia nu-i poți face față. Va fi destul pește în mare... atunci cînd vei fi pregătită pentru așa ceva.“

Dar toate aceste sfaturi nu avură ecou în inima ei. Apariția lui Jon în viața ei părea ceva predestinat. Părea că îl așteptase tot anul să apară. Dar cum va reuși pînă la urmă să se descurce cu această situație? Pentru prima dată, de luni de zile, se simțea îngrozitor de singură.

Capitolul cinci

Deși amurg, Jon încă nu se întoarse. Simțindu-se singură în mica ei locuință, Jenny își luă chitara dintr-un colț al dormitorului și coborî treptele în spirală, care duceau la ușă. Ieși din casă și porni spre colțul cel mai îndepărtat al insulei. Se opri și privi lacul, simțindu-și sufletul cum se liniștea în fața întinderii de apă. Apoi se urcă pe unul dintre bolovanii uriași din granit, care se înșirau de-a lungul țărmului. De câte ori stătuse oare acolo, imaginându-se a fi căpitanul propriului vas, îndreptându-se spre viitor cu pricepere și încredere? De ce, se întrebă ea, începuse din nou să se simtă ca un vas fără cârmă, plutind pe o mare

agitată? Rezistă tentației de a recunoaște față de ea însăși că se simțea așa din cauză că Jon lipsea de lângă ea, de la cârma vasului. Abătută, își acordă instrumentul și începu să intoneze câteva note care îi reflectau zbuciumul interior.

În timp ce se lăsă cuprinsă din ce în ce mai mult de melancolie, Jenny începu să fredoneze toate cîntecele triste pe care și le amintea, încheind cu o melodie pe care o compusese cu un an în urmă.

„Cînd ai sărutat-o, dragostea noastră a devenit o minciună,

Mi-ai zdrobit inima înainte de a-ți lua la revedere.“

Genele ei lungi se umeziră de lacrimi, care apoi începură să curgă pe obraji ei catifeleți, în timp ce continua să cînte:

„Aventura ta a ucis dragostea noastră,

Și m-a lăsat aici singură, plîngînd...”

– N-am auzit niciodată cîntecul ăsta, se auzi vocea șoptită a lui Jon, aducînd-o, brusc, la realitate. Își ridică surprinsă capul.

Un zîmbet amar îi apărui pe buze.

– Poate pentru că n-a fost publicat niciodată.

– Tu ai scris versurile?

Ea aprobă din cap.

– Și ai și trăit ceea ce ai scris?

Îl privi, iar el descoperi răspunsul afirmativ.

– Vrei să-mi povestești despre asta, Jenny? o încurajă el cu vocea cea mai blîndă de care era în stare.

Ea ridică tristă din umeri.

– Nu-i mare lucru de povestit. E aceeași poveste veche pe care ai auzit-o probabil de un milion de ori. Cu o săptămînă înainte de a muri soțul meu, am aflat că avea o legătură. Cîteva eleve-asistente bîrfeau despre asta în hol, cînd eu am apărut. Nu m-au recunoscut și au continuat să vorbească. Eu stăteam acolo, înlemnită, ascultînd, refuzînd să cred. După ce am aflat toate detaliile, a apărut asistenta de la acel etaj. A realizat ce se întîmplase și m-a luat de acolo.

Jon rămase tăcut lîngă ea pe bolovanul neted. Acum îi înțelegea teribila tristețe, cînd fusese vorba de faptul că nu avea copii. Se confruntase cu sentimente contradictorii. Tînjise după un copil, dar fusese ușurată, în cele din urmă, că nu avusesese unul.

– Iar soția e ultima care află, șopti el.

Ea aprobă din cap.

– Ce-a făcut cînd i-ai spus că ai aflat?

– Nu i-am spus. N-am mai avut cînd. Aveam de gînd să stau de vorbă cu el în noaptea în care a murit, dar am fost chemați pentru o urgență.

Atunci a făcut stopul cardiac. A murit, crezînd că secretul lui e bine păstrat. Dar secretul lui ucisese deja adevărul pe care-l împărțisem atîția ani împreună. Mi-era teamă să nu fac vreo greșeală. Nu mai aveam pic de încredere în mine. Cînd am plecat, nu știu cine a răsuflet mai ușurat... eu, sau elevele-asistente cărora prezența mea le amintea permanent de gafa făcută.

– Ai fost la vreun sfîtuitor atunci?

– Nu. Mi-e rușine s-o spun, dar am alergat... aici, pe insula mea. Era primăvară și am locuit într-un cort pînă ce s-a terminat construcția casei. Asta mi-a luat gîndul de la durerea mea și m-a făcut să am cu ce-mi ocupa timpul.

Rămase tăcută.

– Mai e mult de adăugat la poveste, nu-i așa, Jenny?

Rîzînd, mai mult dureros, ea spuse:

– Vai, doctore, cît ești de perspicace! Ți-ai greșit vocația. Trebuia să te adîncești în psihologie.

El ignoră sarcasmul din vocea ei, știind că încercă să-și mascheze astfel vechile răni, care începuseră din nou să sîngereze.

– Mai mult decît orice altceva, sînt prietenul tău, Jenny. Spune-mi restul... te rog.

Ea oftă din nou și începu să vorbească cu voce scăzută, plină de durere:

– Mult timp am ținut frica ascunsă adînc, în interiorul meu. Sarah îmi era deja prietenă și ea m-a ajutat să văd cît de greșit am judecat. Se opri din vorbit, căutîndu-și parcă cuvintele. Jon aștepta răbdător, hotărît s-o facă să se simtă în siguranță împărtășindu-i secretele. Adevărul este că mi-era teamă. Teamă de ceea ce știam, de ceea ce simțeam în momentul cînd Richard a murit. Eram aproape convinsă că nu făcusem tot ce era cu putință ca să-l salvez. Poate că l-am lăsat să moară pe drumul acela părăsit. În subconștient, credeam că am răzbunat dragostea noastră, care murise, lăsîndu-l pe el să moară. Acest lucru aproape că m-a înnebunit.

– Acum mai ai îndoieli în legătură cu ce s-a întîmplat în noaptea aceea?

Se întoarse spre el și zîmbi, de data aceasta cu mult mai multă încredere.

– Nu. Cu ajutorul lui Sarah am reușit să fac ordine în gîndurile mele. Am analizat acea săp-tămînă minut cu minut... Ce am făcut, ce am simțit, cum am reacționat. Acel tunel al timpului mă paralizase aproape un an. Cînd am avut curajul să privesc înapoi, am realizat, fără dubii, că am făcut tot ce mi-a stat în putință să-mi salvez bărbatul. Nici un doctor nu l-ar mai fi putut salva. Murise chiar înainte ca eu să opresc mașina.

Jon rămase tăcut. Liniștea se prelungi minute

lungi, în timp ce el rămase cu capul în mîini.

– Jon, strigă ea, te-am tulburat. Îmi pare rău. Jenny se blestemă în sinea ei pentru că îl plătise cu această poveste, cînd știa că el de-abia putea face față propriei lui vieți.

El ridică capul și zîmbi trist.

– Cred că tu ți-ai greșit vocația. Poate că tu ar fi trebuit să fii psihologul și eu să renunț. Sînt măgulit că ai avut încredere să-mi spui povestea ta. Îți promit că nu te voi întreba mai mult.

– Știu asta, spuse ea. Dar s-a terminat, Jon. Am reușit să-mi refac viața.

– În timp ce a mea e pe cale să se rupă în mii de bucăți, bombăni el. Am adormit după-amiază și am avut din nou acel coșmar. Am crezut că o schimbare de decor și o pauză în cercetarea mea va alunga acest coșmar. Dar țipetele continuă să existe. Rîse amar. A trebuit să trec printr-un adevărat coșmar ca să ajung la o concluzie: Doctorul ăsta nu e în stare să se vindece pe el însuși. Se înfioră, frecîndu-și absent fruntea și ceafa. Dumnezeu, n-am mai dormit o noapte întreagă de nu mai știu cînd. Sînt total epuizat.

Cu blîndețe, Jenny își puse mîna pe brațul lui, făcîndu-l să nu se mai simtă atît de singur.

– S-ar putea să te ajute, dacă vorbești despre asta. Sînt un bun ascultător.

- E o poveste plină de amărăciune, Jenny.
- Dacă o împarți cu un prieten, s-ar putea să nu mai pară atât de apăsătoare. Spune-mi.
- Ai toată noaptea la dispoziție? Întrebă el trist.
- Bineînțeles, dacă asta te va ajuta, răspunse ea prompt.

El privi peste apa întunecată, urmărind luna care se ridica ușor. Apoi începu să vorbească cu o voce lipsită de orice intonație, aruncând parcă cuvintele în aerul nopții.

- Ți-am povestit despre abuzurile asupra ace-lui copil. Altă crimă care se desfășoară în tăcere este aceea a soțiilor care sînt omorîte în bătaie. Aproape patru mii de femei au fost omorîte în bătaie în ultimul an... patru mii, pentru numele lui Dumnezeu! Își încleștă furios pumnii. Majoritatea oamenilor cred că de vină sînt muncitorii, că ei își bat cel mai des soțiile, dar nu-i chiar așa. Luna trecută am avut o pacientă care era soția unui demnitar. Era nevoită să se încuie în limuzina lor, *Lincoln Continental*, în fiecare sîmbătă seara ca să scape de pumnii și de picioarele bărbatului ei. Îți poți imagina așa ceva? L-a părăsit cînd i-am spus că îl poate da în judecată pentru un astfel de comportament.

- Îmi pare bine că ai putut s-o ajuți, șopti Jenny, încercînd să umple un lung moment de

tăcere.

Nervos, el se ridică în picioare și lovi într-un trunchi de copac.

- Parțial, acest lucru se datorează vechii concepții că femeia este proprietatea bărbatului. Știi că expresia „regula degetului mare“ derivă dintr-o regulă străveche care spune că bărbatul are dreptul să-și supună soția cu un băț nu mai gros ca degetul mare? Continuă înainte ca ea să poată răspunde: Și majoritatea idioților cred că femeile care stau cu acești bătăuși o fac dintr-o plăcere masochistă, cînd, de fapt, o fac numai de frică! E cumplit de trist cînd te gîndești că bietele femeii încearcă să aibă o căsnicie bună... și asta le face să cadă în capcană. Gemu din cauza frustrării.

Jenny aștepta în tăcere să-și continue po-vestea.

- Profesiunea medicală întreține un astfel de mod de gîndire. Medicii se așteaptă să vadă o femeie psihotică, mai rău, o hipohondrică. Îi pre-scriu tranchilizante și-i spun să se întoarcă acasă.

- Cercetarea ta a reușit să arate care e, de fapt, miezul problemei? Întrebă Jenny.

- E atât de al naibii de greu să arăți care e miezul problemei, spuse el pe un ton de lamen-tare. Există reprezentanți din toate categoriile care își bat soțiile. Un bărbat care își bate soția e,

de obicei, un consumator de alcool, dar nu o bate din cauză că e beat. Unii bărbați, dintre cazurile studiate de noi, și-au pierdut serviciul și asta le accentuează sentimentul de nesiguranță. Le este teamă că soția i-ar putea părăsi. Încep să țină cu dinții de prezența ei, nerealizând că ei sînt, de fapt, cei care o gonesc. Vor să dețină control absolut asupra tuturor acțiunilor soției... și ucid astfel orice urmă de dragoste.

Se opri pentru a-și căuta cuvintele.

– Este o spirală a nenorocirii și a mizeriei, începu el din nou. Am descoperit că mulți dintre cei care își bat soțiile au fost, la rîndul lor, bătuți în copilărie. Cumva, au fost frustrați emoțional în tinerețe și aceasta a lăsat amprente. Practic, acum își bat soția pentru că pot să o facă.

Nimic din cele spuse de el nu era nou pentru Jenny. Cît timp lucrase la spital, văzuse ce putea face o ceartă dintr-o căsnicie.

– Am lăsat ca durerea pacienților mei să-mi afecteze propriile resurse sufletești, spuse el, ofînd. E o problemă cumplită. Acestor femei le este rușine de situația în care se află. Ceea ce-i mai rău este că se cred singure. De aceea am lucrat din greu să avem în toate cărțile de telefon, din țară, numere de urgență ale serviciilor de abuzuri și de aceea atît de multe orașe au acum centre de adăpost pentru soțiile și copiii bătuți. Cineva

trebuie să-i ajute.

Jon se așeză alături de ea.

– Ah, Jenny, sufletul meu e amorțit. Mă simt atît de bătrîn. De aceea am știut că trebuie să plec pentru o vreme. Nu știu însă dacă asta mă va ajuta la ceva.

Ea îi cuprinse tandru capul între mîini, dîndu-i la o parte șuvițele de păr din ochii marcați de durere. Îi șterse cutele de pe frunte, apoi își trecu degetele reci de-a lungul obrazilor, coborînd pe gît. Ochii îi erau plini de compasiune. Ai lui erau încețoșați și tulburi. Zîbindu-i încurajator, ea șopti:

– Totul va fi bine, Jonny. Ai încredere în mine. Ai doar nevoie de timp.

El dădu din cap și închise ochii, cuprins de durere.

– Ești un prieten adevărat, Jenny Larson, murmură el, cu vocea plină de emoție.

– Și tu la fel, răspunse ea încet. Fețele lor erau foarte aproape în întuneric. Cînd el deschise ochii, ea văzu că durerea dispăruse. Ochii lui ardeau acum din cauza altei emoții. Ar fi vrut s-o sărute și ar fi făcut-o, dacă ea rămînea acolo unde era. Cu o privire dulce-amară, ea clătină din cap în semn de negare și se ridică în picioare.

– Ei bine, după cum ar spune Sarah, sîntem

amîndoi într-o situație dificilă. Ce ne face acum, amice?

El o apucă de mîină și se ridică lîngă ea. Privi întîi în ochii ei albaștrii, și clari, apoi la apă, pentru ca în cele din urmă să-și ridice privirea spre cerul înstelat.

– Ai dreptate, prietene. E timpul să alungăm tristețea. E lună plină, cerul e plin de stele... Hai să mergem să înotăm!

– Bine! fu ea de acord, luîndu-și chitara și apoi pregătindu-se s-o ia la goană pe deal. Numai să-mi pun costumul.

Dar Jon o prinse în brațe.

– U-huu! Hai să înotăm dezbrăcați! Trăsăturile feței lui luară expresia celor ale unui băiețel cu minte. Copiii o fac deseori, argumentă el.

Jenny își înclină capul într-o parte.

– Înotatul în pielea goală nu e permis sexelor diferite, răspunse ea, amabil dar ferm.

– Nu sîntem de sexe diferite, protestă el. Sîntem amîndoi... prieteni, unul cu altul. Oh, haide, nu poți uita de regulă și să vii să ne jucăm?

– De asta mă tem! Ea simți un fior rece străbătîndu-i corpul, care începea să ardă de dorință.

El își puse mîinile pe umeri ei și o depărtă de el, privind-o adînc în ochii plini de îndoială, încercînd s-o facă să se simtă în largul ei.

– Promit să nu te ating, Jenny. Vreau doar să flu cu tine. Cu prietenul meu.

Înăbușindu-și frica și potolindu-și căldura din interior, ea îl luă de mîină și îl duse la barca lui, oprindu-se doar pentru a-și lăsa chitara și a lua două prosoape.

– Va fi absolut nemaipomenit, spuse Jon entuziasmat, în timp ce vîslea spre plaja cu nisip. Mă simt fericit numai cînd mă gîndesc că voi înota în pielea goală.

Ea îi aruncă o privire severă.

– Nu pot crede că în toți anii ăștia nu ai avut această plăcere.

El zîmbi fericit.

– Am dus o existență searbădă.

Ea pufni pe nas, într-un mod foarte neelegant.

– Mda, dar ai avut o copilărie absolut depravată, McCallem.

– Ai grijă, Larson. Dacă-mi strici chef, s-ar putea să vărs și să fug.

– Și să ăurești murdăria din urma ta, îi strigă ea.

Amîndoi izbucniră în rîs. Apoi, ca doi copii sfioși, alergară în tufișuri și-și dezbrăcară hainele. După care strigară într-un glas:

– Pe locuri! Fiți gata! Start! și o luară la goană spre apa rece și întunecată. Jon se ținu de cuvînt, adică n-o atinse, cu excepția unei singure dăți

cînd o apucă de picior și o trase la fund. Țipînd, ea scăpă din strînsoarea lui și se întoarse, atacîndu-l. El o amenință pe un ton plin de veselie că îi va plăti pentru asta. Dar ea se scufundă și apoi înotă la mare distanță de țărm, cît mai departe de intențiile lui răzbunătoare.

Cînd nu mai putu respira, se ridică la suprafață și trase adînc aerul în plămîni, în timp ce pe furiș căuta în jurul ei silueta lui Jon. Trecu o clipă pînă ce îl văzu. La început, fu cuprinsă de frică crezînd că el a pățit ceva, nefiînd obișnuit cu lacul. Răsuffînd ușurată, îl văzu stînd liniștit lîngă țărm. Avea genunchii ținuți strîns sub bărbie. Brațele îi țineau picioarele lipite de piept. Înotă imediat spre el. Neluînd în seamă faptul că era complet dezbrăcată, se așeză lîngă el și-i atinse ușor capul plecat.

El tresări la atingerea ei.

– N-are nici un rost, Jenny. Nu pot înceta să nu-mi amintesc coșmarele acelea blestemate. Mi-e teamă să merg la culcare. Mi-e teamă chiar să încerc să dorm.

Cuvintele lui, pline de durere, treziră în Jenny instinctele profesionale. Începu, mai întîi cu blîndețe, apoi din ce în ce mai ferm, să-i maseze ceafa și umerii, înlăturînd tensiunea din mușchii încordați. Efortul ei fu răsplătit de un suspin de ușurare din partea lui.

– Mmmm, e atît de bine, Jenny.

– Relaxează-te. Lasă-mă să te mai masez.

– Ai mîini binecuvîntate, murmură el. E atît de bine! Își ridică capul și se întoarse spre ea, petrecîndu-i brațele în jurul gîtului lui. Atît de dulce! gemu el, sărutînd-o ușor.

Ea simți că inima i se rupe de dragoste pentru el. Trebuia să-l ajute cumva.

– Vino cu mine, Jonny, îl rugă ea. Hai să mergem la apă adîncă, unde vei putea pluti.

El se ridică și o urmă. Mergînd către apă, îl încurajă cu o voce blîndă, ținîndu-l în permanență de mînă, în timp ce ochii îi erau ațintiți în ochii lui plini de durere. Știa că ea este singurul lui punct de sprijin.

– Culcă-te în apă, Jonny. Vorbea cu voce blîndă, dar profesională. Încearcă să plutești. Îți voi ține eu capul sus, ai încredere în mine. Docil, el făcu ceea ce ea îi ceru. Deasupra lor, cerul era total întunecat. Luna dispăruse în spatele promotoriului, iar apa era netedă ca o pojghiță de gheață. Totul era liniștit și întunecat, cu excepția respirației agitate a lui Jon și a corpurilor lor albe în apa neagră. În depărtare, auziră strigătul sfîșietor al pescărușului.

Simțind că Jon se înfioară la țipătul pescărușului, Jenny începu să-i spună o poveste.

– Știi, pescărușul este o pasăre frumoasă, cu penajul lui alb, stropit cu negru. Are un inel de pene negre în jurul gâtului lung și subțire. Îți voi povesti cum a căpătat acel inel. Continua să povestească, atrăgându-l în lumea misterioasă a legendelor.

– Cu mult, mult timp în urmă, feroasa larna, o regină de temut, a hotărât să domnească întregul an. Indienii, care trăiau aici, au început să moară de foame, pentru că nu aveau cum să-și cultive pământul. Au început să se roage Dumnezeuului lor, Glooskap, să-i elibereze. Știindu-și copiii pe moarte el a călătorit spre nord pentru a se lupta cu atotputernica larna. Dar săgețile lui n-au putut străpunge învelișul de gheață. Înfrânt și aproape mort, Glooskap s-a ascuns într-o peșteră de gheață pentru a scăpa. Însoțitorul lui, pescărușul, a venit lângă el și, cu ultimele puteri, Glooskap i-a petrecut în jurul gâtului un șirag de mărgele negre, spunându-i: „Du-te, prietenul meu. Găsește-o pe Primăvară și adu-o la mine“.

Pescărușul a zburat spre sud. În zorii celei de-a treia zile a găsit Primăvara. Căzându-i la picioare, a implorat-o să vină cu el la Glooskap pentru a-l salva, pe el și pe poporul lui. Primăvara a atins șiragul de pietricele negre de la gâtul pășarii și a știut că aceasta spune adevărul.

Ca prin minune, s-au întors înapoi într-o sin-

gură zi. Drumul le era presărat cu flori, iar jivinele pădurii se jucau voioase. Când Primăvara a ajuns față în față cu larna, aceasta a suflat un aer înghețat peste corpul ei maiestuos. Ea a zîmbit și suflul de gheață s-a transformat în stropi calzi. Iar când a început să arunce cu săgeți de gheață, acestea au căzut la picioarele Primăverii, transformându-se în râuri repezi de munte. Larna fusese învinsă și se pregătea să plece pentru totdeauna, dar Primăverii i s-a făcut milă: „Poți veni spre sud, dar numai trei luni pe an“, a spus ea.

Apoi pescărușul a condus-o pe Primăvară în peștera unde se ascunsese Glooskap, care dormea parcă somnul morții. A suflat respirația ei caldă peste trupul lui și el s-a trezit și i-a văzut surisul strălucitor ca al soarelui. Din acea zi, pescărușul, salvatorul lui Glooskap, poartă colierul negru pentru a duce legenda mai departe.

Jenny rămase tăcută, observînd, satisfăcută, că respirația lui Jon se liniștise și căpătase un ritm regulat. Când pescărușul țipă din nou în liniștea nopții, Jon deschise ochii și privi cerul plin de stele.

– Plutesc printre stele, Jenny. Nu știu unde mi se termină corpul și unde începe apa.

Ea cunoștea această senzație. Linia orizontului făcea ca apa întunecată și cerul înstelat să pară unul și același lucru. Stelele se reflectau în supra-

fața nemișcată a apei și-ți dădeau impresia că te-ai scufundat în Univers.

– Plutește prin Univers, Jonny, șopti ea cu voce melodioasă. Simte-te liber. Uită de orice altceva. Gonește toate gândurile din minte. Mulțumește-te doar să exiști. Eu te voi ține, îți promit.

Timp îndelungat, el pluti în apa mîngîietoare, privind direct la stele, lăsînd orice sentiment de frustrare și de oboseală să-i părăsească corpul. Tot timpul, Jenny continua să-i vorbească cu o voce hipnotică, liniștitoare.

– Fiecare respirație îți eliberează tensiunea. Cu fiecare respirație devii mai calm. Mușchii ți se relaxează. Mai adînc... tot mai adînc... Sînt aici și-ți voi da putere. Odihnește-te acum... odihnește-te!

După un timp, el suspină adînc și se ridică.

– Te simți mai bine? întrebă ea, mîngîindu-i obrajii cu vîrfurile reci ale degetelor. El întoarse capul și-i sărută podul palmei.

Încă ținîndu-i mîna pe obraz, ea simți barba aspră, care-i crescuse peste noapte.

– Ții minte că ți-am spus, că mă simt foarte bătrîn? o întrebă el.

Ea dădu din cap.

– Mîinile tale miraculoase și cuvintele liniștitoare m-au făcut să mă simt din nou copil. Protejat, iubit. Și, partea cea mai caraghioasă, e că-mi

vine să plîng. Își scutură capul, nevenindu-i să creadă. Nu-mi mai amintesc de cînd nu mai m-am simțit în felul acesta.

– De ce te simți așa? întrebă ea blînd.

– Deoarece știu că există milioane de copii care vor crește fără să știe vreodată ce înseamnă să aibă cineva grijă de ei, să se simtă în siguranță. Ține-mă, Jenny. A trecut atîta timp de cînd nu m-am mai simțit în siguranță.

Instinctiv, ea îl trase în brațele ei calde.

– Relaxează-te, șopti ea. Totul e bine acum. Sînt aici. Închise ochii, dar continuă să vadă stelele și reflexia lor în apă ca într-o oglindă. Fără să realizeze faptul că erau dezbrăcați, se ținură în brațe unul pe altul pînă ce, pe nesimțite, pasiunea începu să le pulseze în trupuri. Gradat, precum o căldură latentă, ea începu să devină conștientă de excitarea lui Jon. Mîinile lui se mișcau peste pleoapele ei închise, peste obraji, coborau apoi pe gît, în zona unde pulsul se vedea bătînd puternic, pînă ce o cuprinse în brațe, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul vreodată.

Prinsă în vîltoarea noilor emoții, Jenny îi răspunse la sărutări, în timp ce mîinile ei îi explorau corpul, căutînd eliberarea în aceeași măsură ca și el. Știa ce voia el, de ce avea nevoie. Cu toate acestea, o parte din ea era prudentă. Ce trebuie

să fac? Își întreba inima care ardea de dorință.

Jon era conștient de tensiunea din corpul lui Jenny. Simțea lupta care se dădea în interior, dar nu putea face nimic pentru a o ajuta, nu acum. O sărută, atingându-i ușor buzele calde și pline. Simțind-o cum se topește în brațele lui, sărutările îi deveniră mai profunde, căutând căldura degajată de inima ei. Deodată, își depărtă gura de a ei și o cuprinse într-o îmbrățișare care îi opri respirația. Ea simți aerul părăsindu-i plămînii, dar se ținu strâns de el, știind că era un moment important.

– Oh, Jenny, strigă el, n-am avut de gând să las să se întâmple așa ceva. Dar, Dumnezeu mi-e martor cât te doresc! Am atîta nevoie de tine, draga mea. Oh, Jenny, lasă-mă să-ți cunosc dulceața, dragostea. Te rog! spuse el răgușit, ținînd-o strâns în brațe.

Rugămintea lui disperată deschise poarta inimii ei. Îl luă de mîna și-l scoase afară din apă. Luă prosoapele și-și petrecu unul peste umeri, iar pe al doilea îl înfășură în jurul mijlocului lui Jon.

– Mergem la tine acasă, șopti ea. Ținînd-o de mîna, de parcă asta era legătura lui cu normalitatea, Jon urcă dealul alături de ea și intrară împreună în living-ul întunecat. Razele lunii pătrundeau prin ferestrele situate spre nord-vest și le lumina drumul spre dormitor.

Aproape reverențios, Jon o luă în brațe și-i dădu jos prosopul din jurul umerilor. Cînd corpurile lor se atinseră, amîndoi fură străbătuți de un curent electric. Amîndoi își ținură simultan respirația. Din nou Jenny preluă conducerea și-l duse spre pat, folosindu-și toată priceperea pentru a-i stăpîni angoasele și temerile.

– Întinde-te, Jonny, șopti ea, dînd la o parte cuvertura de pe pat. Întinde-te și eu te voi ține în brațe.

Stătură amîndoi întinși și se îmbrățișară pe pătura groasă. Jon întinse mîna și scoase agra, care-i ținea părul strîns, privind fascinat cum buclele ude se răsuceau în jurul degetelor lui. Își îngropă fața în pletele ei, absorbindu-i parfumul și cuibărimdu-se tot mai adînc.

– Vindecă-mă, Jenny, șopti el. Gonește teroarea din sufletul meu și fă-mă să mă simt din nou întreg.

Cum ar fi putut o femeie să respingă această rugămintă disperată? Jenny nu era în stare. Se întoarse într-o parte, ținîndu-l strîns lîngă ea și-i șopti la ureche:

– Liniștește-te, Jonny. Vei fi din nou puternic. Te voi ajuta. Întinde-te pe spate și lasă-mă să te iubesc.

El se prăbuși pe pernă, respirînd superficial.

Ea începu să-i trateze corpul... și sufletul. Ușor, începu să-i mângâie părul des și coborî pînă ce ajunse la picioare. Atingerea ei n-avea menirea să-l excite sexual și, spre surprinderea ei, el rămase liniștit sub atingerea mîinilor ei fermecate.

Ea îl încurajă să se întoarcă pe burtă și repetă tratamentul asupra spatelui lui. Respirația lui deveni mult mai relaxată, în timp ce Jenny observă că a ei crește în intensitate. Degetele ei ardeau acolo unde mîngîiau și ea își simți sîinii întărindu-se și devenind grei, din cauza dorinței crescînde pentru el. Incapabilă să se oprească, se întinse peste el ca o mantie de mătase.

Trezit din reverie, Jon se cutremură și începu să-și onduleze șoldurile și să le frece de ale ei. Își întinse brațele peste cap și șopti în pernă:

– Acum vreau să mă întorc, Jenny.

Ea își ridică corpul.

– Da, Jonny, și eu vreau să te întorci.

Cuvintele ei îi produsese fiori de-a lungul cefei. Ca o pisică sălbatică, el se răsuci și brațele lui puternice o traseră peste el.

– Nu face nimic, Jonny, insistă ea rugătoare. Lasă-mă pe mine. Doresc acest lucru.

Fără să scoată un cuvînt, Jon se predă și-și slăbi strînsoarea.

Cu o pricepere deosebită, Jenny îl sărută pe

gît, își plimbă respirația fierbinte peste pieptul lui, apoi îi găsi sfîrcurile întărite și începu să le încercuiască cu buzele pînă ce el fu cuprins de excitare. Atunci, se ridică încet de pe pieptul lui și-i puse mîinile pe părțile laterale ale corpului ei. Începu să se unduiască ușor, întîi pe o parte, apoi pe cealaltă. După care încetă și îi cuprinse erecția, care pulsa, mîngîind-o intim. Geamătul lui de infinită plăcere îi spori dorința. Deși niciodată nu avusese conducerea în actul sexual cînd fusese cu soțul ei, el dorise întotdeauna să fie stăpîn pe reacțiile lui, Jenny descoperi acum că știa instinctiv ce trebuie să facă.

Jon aproape își pierdu controlul cînd ea alunecă de-a lungul corpului lui și se lipi de el. Părul aspru de pe pieptul lui îi înfioră sfîrcurile și le întări din nou. Își lipi urechea și îi auzi inima bătînd nebunește, în același ritm cu a ei. Mîinile ei îi mîngîiară umerii și coborîră pe brațele lui pînă la pumnii încheștați. Ea îi deschise și își înlănțui degetele cu ale lui, în timp ce își lipi puternic șoldurile de bărbăția lui.

Deodată, el se opri și se trase din îmbrățișarea ei.

– Așteaptă! Jenny, așteaptă. Ești protejată, draga mea? Întrebă el.

Inima lui Jenny se încălzi în fața neașteptatei lui griji. Îi zîmbi, amestîndu-i din nou toate simțurile.

– Da. E-n ordine. Sînt protejată.

El răsufală ușurat și pasiunea îi deveni puternică ca o furtună dezlănțuită. O trase spre el, din ce în ce mai aproape, simțindu-i dorința crescînd în intensitate. Agățîndu-se de pieptul lui, încercă să prelungească această clipă, simțindu-și corpul arzînd pentru împlinire.

Deodată, totul începu să se învîrtească, cînd Jon o întoarse pe spate și se adînci cu putere în ea. Îi supse buzele și o sărută, așa cum nu mai sărutase vreodată pe altcineva.

– Trebuie să termin, Jenny. Iartă-mă, dar nu mai pot aștepta. Mă faci să-mi pierd mințile.

El continuă să se adîncească în ea, din ce în ce mai mult, iar Jenny își petrecu picioarele peste șoldurile lui, trăgîndu-l în ea pentru a-i satisface nevoia de pasiune.

Apoi, dintr-o dată, ceva explodează între ei, ca un meteorit căzut din ceruri. Corpurile lor neobosite își găsiră în sfîrșit eliberarea. Rămaseră amîndoi îmbrățișați, uimiți de această minune. Jon o strînse cu putere la piept, unde ea putu să audă bătăile regulate ale inimii lui.

Satisfăcut pe deplin, el îi îndepărtă suvițele de păr căzut pe față.

– Atît de dulce! Atît de neașteptat de dulce. Jenny a mea, gemu el. Dulcea mea Jenny. La-

crimile începură să i se rostogolească pe obraji. Trecură cîteva momente pînă ce ea realizează că lacrimile lui de fericire și eliberare se amestecau cu ale ei.

– Îmi pare rău, șopti el. Mă simt ca un idiot.

Ea îi sărută lacrimile, avînd grijă ca el să nu simtă obraji ei uzi.

– Nu trebuie niciodată să-ți pară rău pentru emoțiile adevărate, Jonny. E felul în care natura îndepărtează suferința.

– Mă simt curățat de demonii care mă posedau. Ești atît de bună pentru mine, Jenny... dulce Jenny... Jenny a mea...

Cînd el adormi, ea trase ușor cuvertura și-l acoperi, apoi încercă să se desprindă din brațele lui.

– Nu pleca, Jenny. Rămii, o rugă el adormit. Lasă-mă să te țin în brațe toată noaptea...

El n-ar fi fost în stare să doarmă dacă ea pleca, își spuse Jenny. Ascultîndu-i respirația regulată, ea cedă și în cele din urmă adormi, deși se trezi de mai multe ori, în timpul nopții, tulburată de gîndurile ei.

Capitolul șase

În zori, Jenny se desprinsese din strînsoarea brațelor lui. Pentru o clipă, rămase lângă marginea patului, privind trăsăturile liniștite ale lui Jan. Părea atât de tânăr! Încă se mai zăreau câteva cearcăne întunecate sub ochi, dar ea știa că după niște ore bune de somn, acestea vor dispărea definitiv. Când se va scula, se va simți altfel. Dar cum se simțea ea după noaptea lor plină de pasiune? Nu prea bine, trebuia să recunoască. Sentimentele ei erau din nou total răscolite.

Îmbracă o cămașă a lui Jon, pe care o găsi trîntită pe spătarul unui scaun, și îi încheie repede nasturii din față, după care îi răsuci mînecele lungi.

Se simțea ca un pitic într-o haină prea mare. Adună prosoapele mototolite de pe jos și privi din nou spre Jon. Îi urmări respirația regulată și profundă, apoi zîmbi cînd el se întoarse pe o parte și luă în brațe perna ei. O strînse cu putere la pieptul gol și zîmbi, iar Jenny speră că pentru prima dată, după atîta timp, visa din nou un vis frumos. Fără să facă zgomot, ieși din cameră și trase ușa după ea.

Rămase în mijlocul living-ului. Fusese de multe ori în interiorul acestei cabane și știa că majoritatea mobilei era primită de la rude și prieteni. Între pereții vechii cabane, doamna Weston reușise să creeze o atmosferă relaxantă pentru un loc de refugiu pe perioada verii, combinînd canapelele comode și fotoliile cu măsute din stejar și lămpi pentru citit. La tot acest amestec de mobilier diferit adăugase draperii viu colorate, carpete și pernute decorative. Lui Jenny îi făcuse întotdeauna plăcere să vină aici, dar în această dimineață sentimentul de confuzie îi diminuea plăcerea.

Făcuse oare ceea ce trebuia? Da, răspundea inima ei. Sosise momentul. Dar pentru Jon? Întrebă conștiința ei. Făcuse dragoste cu el pentru adevăratele motive pentru care se făcea acest lucru? Oare îl ajutase sau îl rănise și mai mult? În momentul de față nu putea spune. Avea nevoie

de timp pentru a se gândi.

Scotocind într-un sertar din bucătărie găsi o hîrtie și un stilou și începu să-i scrie un bilet. Stătu multă vreme și-și cîntări cuvintele. Trebuia să aibă grijă ce spunea și cum spunea.

Bună dimineața, Jonny, scrise ea. Pentru că dormeai cînd eu am plecat, s-ar putea să nu citești acest bilet pînă diseară! Sper că ai dormit bine. Erai epuizat.

Se opri din nou, mușcînd capătul stiloului și meditănd. Cum avea să-i spună ceea ce avea de gând, fără să-l facă să creadă că se îndrăgostise de el, sau, mai rău, dacă va interpreta el greșit dragostea pe care ea i-o arătase?

Ceea ce am împărțit noaptea trecută a fost frumos, dar nu a fost real, Jon, continuă ea să scrie. *Ai trăit prea mult timp pe muchie de cuțit și era normal să-ți pierzi o dată controlul. Și eu am vrut să răspund nevoilor tale. A fost un tratament medical... pentru amîndoi. Nu regret nimic. Dar nici nu vreau să-l repet. Ai nevoie de o relație amicală în această vară, nu de o aventură oarecare. În afară de asta, eu nu i-aș putea face față. Nu acum. Nici altă dată.*

Plec pentru trei zile. Ezită o clipă. Dacă el interpreta asta greșit? Trebuia să-l facă să înțeleagă că, de fapt, nu fugea. Voi participa la o expoziție.

Sarah mă va însoți. Mă întorc luni după-amiază. Acum trebuia să-i dea de înțeles că nu existau resentimente. Sper să ne vedem atunci. Succes în cercetarea pe care-o faci, dar nu uita să te joci. Jenny.

Nu-i spuse unde va sta, cît timp va fi plecată. Nu voia să-l vadă pînă ce nu-și va analiza sentimentele. Și el avea nevoie de timp. Ea știa acest lucru, chiar dacă el nu-l realiza. Puse stiloul și restul de hîrtie înapoi în sertar și merse pînă la frigider, unde fixă biletul pe ușă cu un magnet în formă de nufăr, pe care i-l dăruise doamnei Weston, vara trecută. Era una dintre creațiile ei favorite și un desen identic, în mărime naturală, ștanțat pe hîrtie de nuferi culeși din *Lacul Stuart* și înrămat într-o ramă din stejar, atîrna la loc de cinste deasupra căminului.

Se mai uită încă o dată la Jon, apoi părăsi cabana, pășind peste birnele de lemn care trosneau îngrozitor. Cînd ajunse afară respiră ușurată, apoi se îndreptă spre fișia îngustă de plajă. Oprindu-se numai cît să-și adune hainele, o luă la goană ca un hoț pe cale să fie descoperit. Aproape fără suflu năvăli în casa ei, aruncă hainele și prosoapele și începu să pregătească bagajele pentru călătorie, nepermițîndu-și o singură clipă de meditație. Nu era timp acum pentru așa ceva.

Într-o oră făcuse deja duș; se îmbracă în blugii

de un albastru-deschis și o cămașă albastră-înflorată. Se încălță cu o pereche de mocasini maro, împachetă trei rînduri de schimburi și le puse în geanta ei de călătorie și începu să care bagajele spre vârful dealului, unde, sub un stejar, se afla bicicleta ei cu remorcă. După ce toate bagajele fură încărcate în remorcă, mai aruncă o privire prin casă, sperînd că n-a uitat nimic, apoi își luă vechea geantă de umăr și închise ușa în urma ei.

Avînd experiența numeroaselor sale călătorii, Jenny porni în josul dealului, spre locul unde avea mașina decapotabilă, veche. Îngrămădi la repezeală toate bagajele în spatele mașinii, lăsînd loc suficient pentru bagajele lui Sarah. Apoi se urcă și mașinuța porni imediat, la prima cheie.

Jenny depuse un sărut de mulțumire pe vârful degetelor, pe care apoi îl plantă pe bordul mașinii.

– Asta-i fetița mea!

În timp ce se îndepărta de parcare și se apropia de marginea pădurii, privi îngrijorată în urma ei, sperînd ca Jon să nu facă jogging pe acolo. Răsufală ușurată cînd văzu că în zare nu se vedeau decît cîteva păsări și fluturii multicolori. După un scurt drum ajunse la căsuța albă a lui Sarah. Ascunzîndu-și sentimentele răvășite, Jenny sări din mașină pentru a-și ajuta prietena la căratul

bagajelor.

– Ce zi frumoasă, Jenny, spuse Sarah veselă. Sper că vom avea succes la expoziție.

– Probabil că vom avea, răspunse Jenny, luînd bagajele de pe verandă. Dar va fi bine că ne vom întîlni cu ceilalți artiști și artizani. Întotdeauna găsești ceva nou de învățat!

– Așa-i! Dar nu mi-ar strica să pice și niște bani. Va fi grozav dacă îmi voi putea vinde mostrele... iar dacă voi obține și cîteva mii de comenzi nu mă voi supăra!

– Visezi! o certă Jenny. Cîteva zeci, poate. Dar îl ai pe incomparabilul profesor Custer, al III-lea, adăugă ea. Sarah pufni pe nas. Hai, femeie, o strigă Jenny. E timpul să pornim deja spre *Paul Bunyan*.

– E numai la o sută de mile distanță, Jen, îi spuse Sarah. Am informații foarte exacte că în Bemidji nu se ridică trotuarele, pînă la căderea întunericului, iar acum e de-abia opt dimineața. Căutînd într-o geantă uriașă scoase două mere roșii și-i întinse unul lui Jenny. Asta-i micul dejun. După cum se vede, n-ai avut timp să te hrănești pentru drum.

Rîzînd, Jenny apucă mărul și-și înfipse dinții în el, simțînd cum sucul i se prelinge pe bărbie, în timp ce intra pe autostradă. Conducînd cu o sin-

gură mină, se folosi de cealaltă pentru a se șterge. Pielea sensibilizată o ustură și-i aminti de clipele de pasiune care avuseseră loc doar cu câteva ore în urmă. Gîndul la Jon o făcu să se excite și-i produse un val de căldură prin interior. Foindu-se în scaun, își împinse puternic piciorul pe pedala de accelerație și-și scutură capul pentru a goni acele gînduri. Condu! își porunci ea. Nu era momentul acum să se gîndească la nimic altceva, ci doar să conducă.

Sarah purta o conversație lejeră care o antrena și care o făcu să nu se mai gîndească la Jon.

– Sper că vom putea să ne luăm câteva ore libere pentru a vizita muzeul *Paul Bunyan*. Tot ce face el este măreț, exact ca statuia lui *Paul* și a boului său albastru, *Babe*, de jos, de lîngă lac.

– Întotdeauna mi-au plăcut poveștile alea cu *Babe*, spuse Jenny. Într-o iarnă era atît de frig, încît ne-a dat înghețată în loc de lapte. Rapid în rezolvarea oricărei probleme, Paul a pus ochelarii lui de soare în dreptul ochilor lui *Babe* și, bineînțeles, cînd s-a uitat afară, totul părea verde și a crezut că a venit primăvara. Problema era rezolvată!

– Îmi place, rîse Sarah, mușcînd dintr-un sandviș cu omletă. Întinzîndu-i-l lui Jenny, întrebă: Vrei puțin?

Dorindu-și mai degrabă un borcan din iaurtului pe care îl făcea singură în casă, Jenny luă totuși ce mai rămăsese din sandvișul oferit de Sarah.

În mai puțin de două ore ajunseră în fața sălii de expoziții din Bemidji. Parcare era deja plină de mașini și furgonete, aparținînd artiștilor care expuneau. După ce-și salutară mai mulți prieteni, Jenny și Sarah începură să despacheteze și apoi meraseră să rezerve o cameră la motel.

Camera de motel era identică cu toate camerele de motel din lume, dar cel puțin era curată și paturile solide promiteau un somn bun peste noapte. Își despachetară repede lucrurile aduse. Expoziția trebuia să înceapă în acea zi la prînz și avea să dureze pînă duminică seara. Jenny aruncă o privire rapidă prin cameră, dar observă telefonul situat lîngă pat și pentru moment inima ei cochetă cu gîndul de a-l suna seara pe Jon... doar pentru a vedea dacă se simte bine, își spuse ea. Dar mintea ei n-o lăsă să prelungească mult acest gînd.

Ce i-ar putea spune oare, se întrebă ea caustic. „Bună. Cum a fost, iubite?”

Fu mulțumită că Sarah se afla în baie, cînd izbucni brusc într-un acces de plîns. Nu a fost doar așa ceva, protestă ea, suflîndu-și repede nasul și ștergîndu-și ochii umezi. Nu fusese doar o aventură de o noapte. El avusese nevoie de ea și,

Dumnezeu îi era martor, și ea avusese nevoie de el. Fusesse atât de frumos!

Cînd auzi ușa băii deschizîndu-se, își plasă un zîmbet pe fața înroșită de plîns și alungă acele gînduri neliniștitoare înapoi în colțurile întunecate ale minții. Nu era în stare să se gîndească acum la asta. Acum avea treabă. Dar nu se putu abține să nu se simtă o lașă.

Era ora două după-amiază cînd Jon se trezi. Deschise ochii, apoi zîmbetul lui fericit luminează parcă încăperea. Aruncă la o parte cuvertura și sări din pat. Se întinse cu mîinile pînă la tavan și-l atinse. Imaginea goliciunii lui îl făcu să rînjească și să se gîndească la Jenny care probabil îl aștepta în living. Își luă mai întîi halatul din cuierul ușii de la baie și, aruncîndu-l pe el, deschise ușa dormitorului și ieși în camera următoare, strigînd:

– Jenny! Dulce Jenny! Unde ești, dragoste? Mă simt ca un om complet nou!

Dar cuvintele lui răsunară ca un ecou în casa goală. Jenny dispăruse. Abia atunci zări biletul lăsat de ea. Sprijinindu-se de dulap, începu să-l citească și să-l recitească, adevăratul înțeles al cuvintelor ei, scăpînd minții lui încă adormite.

Îl puse alături și își făcu cafeaua, apoi îl luă din nou și se trînti într-unul din fotoliile adînci din living-room.

– Ce vrea să spună de fapt? Cuvintele lui răsunară sinistru în încăperea goală, în timp ce încerca să citească printre rînduri. „Ceea ce am împărțit noaptea trecută a fost frumos, dar nu a fost real“, repetă el. Deci îi spunea să se retragă, hotărî el. „A fost un tratament medical... pentru amîndoi“. Oh, da, Jenny, se gîndi el. A fost atât de bine! Și îi spunea că și pentru ea a fost la fel de bine.

„Dar nu vreau să se mai repete“. Ochii lui se îngustară la aceste cuvinte. Dar cînd îi citi motivația venită din adîncul inimii, „... eu nu i-aș putea face față. Nu acum. Nici altă dată“, înțelese care erau sentimentele ei adevărate. Îi era frică să se implice emoțional într-o nouă relație.

Profesional vorbind, putea înțelege cu ușurință ezitarea ei. Suferise mult la sfîrșitul căsătoriei ei și nu credea că ar mai fi în stare să treacă din nou prin așa ceva. Trădarea soțului ei omorîse nu numai încrederea în el, ci în toți bărbații. Poate că omorîse chiar și încrederea ei în dragoste. În timp ce-și examina teoria, încercînd cu atenție să-și păstreze propriile sentimente, îi trecu prin cap că poate ea încă nu plecase.

Se îmbracă repede și alergă de-a lungul țărmului. Se opri când văzu că mașina ei dispăruse. Dar în loc să se întoarcă la cabană, continuă să se învîrtă în jurul casei ei. Bătu la ușă și strigă:

– Jenny! Jenny! Mai ești încă acasă? Jenny!

Chemarea lui rămase bineînțeles fără răspuns. Realiză că în subconștient știuse de mult că ea plecase deja.

Urcă scările ce duceau la pajiștea de pe acoperișul ei și se trînti pe iarba moale, epuizat de parcă alergase la maraton. Fortîndu-se să respire adînc, își fixă privirea asupra norilor pufoși de deasupra, încercînd să găsească în imaginație forme și reprezentări pentru fiecare. Văzu un cîine. Și un uriaș care dormea. Apoi văzu un înger, după care privi fascinat cum copilașul grăsuț și înaripat se lungește și se subțiază, luînd o formă asemănătoare corpului senzual al lui Jenny. Ridică mîinile deasupra capului și le întinse spre cer și amintirile nopții trecute îl năpădiră. Gelos, se întrebă dacă mai există oare vreun bărbat care să privească acea formațiune și să i se pară că vede corpul lui Jenny, cu sîinii ei ademenitori, strălucind în soarele de după-amiază. Înjurînd furios, Jon se ridică în picioare și porni cu pași mari.

– Ce dracu' îți trece prin cap, omule? Ți-ai ieșit complet din minți?

După ce parcurse lungul drum pînă acasă, bău mai multe cești cu cafea și continuă să studieze biletul lui Jenny. „Trei zile“. Gemu.

– Vor fi cele mai lungi trei zile din viața mea, spuse el cu voce tare.

Știa că un timp nu va fi capabil să gîndească rațional în legătură cu această problemă, așa că își ocupă orele cu un program de redresare forțată. Se plimbă pe autostradă, după care se întoarce din nou la cabană. Înotă în jurul lui *Weston's Point* și apoi traversă *Baby Stuart* spre golfuleț, luîndu-și cu el o plută din material plastic, amintindu-și avertismentul lui Jenny despre faptul că ar putea fi cuprins de momente de slăbiciune fizică. Întors acasă, își făcu un sandviș uriaș, mușcă din el de trei ori, apoi îl înveli în folie de plastic, știind că va fi cina lui din acea seară. Se duse la canoe și începu să vîslească paralel cu țărmul. Deși tot conturul lacului putea fi cuprins cu ochiul liber, era totuși o distanță de cîteva mile și cînd se întoarce era epuizat. Trase canoea la țărm, după care plonjă în apă pentru a se răcori și a îndepărta transpirația de pe piele. Dar hotărî să nu înoate spre plaja nisipoasă, pentru că acel loc îi amintea prea mult de Jenny și de noaptea lor de dragoste.

La asfințit scoase restul sandvișului din frigider și îl mîncă, apoi bău un sfert de litru de lapte. Acum va merge la culcare, hotărî el căscînd și trîntindu-se în pat. Stătu întins cîteva minute, dar ochii refuzau să i se închidă și corpul părea că e străbătut de milioane de electrozi minusculi.

– Așa rîu merge! gemu el, aruncînd cuvertura și îmbrăcîndu-se din nou. Petrecu noaptea citind și lucrînd, pînă ce literele începură să tremure în fața ochilor lui obosiți. În zori, căzu, în sfîrșit, epuizat, cu capul pe masă, odihnindu-se pe brațele ce-i țineau loc de pernă.

Nu mai fu bîntuit de coșmarul care îi chinuia orele de somn, dar se trezi după un alt vis. Visase că era împreună cu Jenny și încerca s-o convingă că el nu era soțul ei mort, că ceea ce ei doi împărtășeau împreună era ceva deosebit, ceva ce trebuia ocrotit, o relație care se putea transforma în ceva mult mai mult. Poate în ceva la fel de important ca dragostea.

Își frecă fruntea și-și trecu palma peste ochi. Pe fața lui era întipărit un zîmbet prostesc.

– Să fiu al naibii! exclamă el încet. O iubesc!

Cînd se ridică în picioare, gemu din cauza amorțelii, dar asta nu-i diminuea bucuria noii lui descoperiri.

– O iubesc pe Jenny! strigă el pe fereastra bucătăriei, sperînd gîștele sălbatice ce pluteau pe lac. Ele bătură din aripi și șuierară furioase la'vestea anunțată de el. El rîse fericit și le strigă din nou:

– Da, o iubesc!

Dar bucuria momentului fu de scurtă durată.

– Acum ce vei face în legătură cu asta, geniule?

Petrecu restul weekend-ului închis în cabana sa, cu excepția plimbărilor pe care le făcu în jurul insulei lui Jenny. Cerul senin se acoperi cu nori negri de furtună care se potriveau cu starea lui de spirit, în timp ce se gîndea cum să cucerească dragostea lui Jenny. Rezultatul final fu puțin mulțumitor, dar era totuși un început. Spera. Se va mulțumi deocamdată cu o relație strict platonice. Va avea grijă de sentimentele ei rănite, fiindu-i doar prieten. Era ceea ce și el avea nevoie, își spuse. Voia să o poată cunoaște pe Jenny... și ea trebuia să-l cunoască pe el. Acest lucru odată stabilit, se așeză și concepă biletul pentru ea.

Ploaia torențială, de la sfîrșitul săptămîinii, nu afectă cu nimic numărul mare de vizitatori ai ex-

poziției din Bemidji. Turiștii, incapabili să pescuiască sau să înoate, luară cu asalt sala de expoziții, dornici de orice distracție în timpul vacanței. Mulțimea era bucuroasă să vadă orice lucru mai neobișnuit și era dornică să cheltuiască sume uriașe de bani.

– Privește, Martha, nu-i așa că-i nemaipomenit de drăguț? Isuse! Femeia are niște gusturi!

Jenny rîse spre prietena ei, în timp ce urmărea vânzarea acelui obiect. Apoi cele două femei meraseră la următorul stand, lăudînd, fericite, obiectul cumpărat.

– Nu sînt invidioasă, fetițo, spuse Sarah. Îmi pare bine că acel obiect s-a vîndut. Tot ce aș vrea, e ca oamenii să aibă mai mult gust, asta-i tot.

– Acel artist a descoperit ceva ce place oamenilor, Sarah dragă, spuse Jenny ca s-o liniștească. Cine știe? Poate fi un nou Picasso!

Sarah rînji.

– Ai dreptate, sigur. Uneori uit că societatea capitalistă n-are nimic de-a face cu bunul-gust. Privi spre ceea ce Jenny lucra. Aproape ai terminat desenul cu lumînărici. Va fi ceva deosebit de frumos. Nu m-ar deranja să am unul în dormitor, bătu ea un apropo.

Jenny își compuse pe chip o expresie comică.

– Oh, draga mea! Și eu care tocmai ți-am cumpărat de la artistul de lîngă noi cadoul de Crăciun, se plînsese ea, apoi izbucni în rîs, văzînd expresia de groază de pe fața prietenei ei.

Fiecare artist care expunea părea că în ultimele ore ale expoziției reușea să vîndă cel mai mult. Jenny și Sarah vîndură tot ce aduseseră cu ele. Amîndouă făcuseră demonstrații legate de munca lor. Sarah arătase cum se amestecă vopselele și cum se așază în straturi de grosimi diferite, pentru a obține o imagine tridimensională pe pînză. Jenny explică cum se foloseau diferitele ei unelte de tăiat pentru a obține matrițele din lemn.

Deși obosite, amîndouă erau emoționate și fericite în timp ce-și strîngeau materialele de lucru și le cărau la mașină pentru a se întoarce repede în camera de motel și a-și număra cîștigurile.

– Ne-am descurcat bine, copilule! spuse Sarah, cu o voce groasă, ca de bărbat. Cred că micuțele doamne vor mai avea bani ca să putem trece de iarnă, hm? Ridică dintr-o sprînceană și rînji cu gura pînă la urechi.

– Așa se pare, fu Jenny de acord. Crezi că le-ar deranja dacă vom cheltui ceva din acești bani greu câștigați pe niște carne și cartofi?

– Drace, n-are cum să le deranjeze! Ne-am putea permite chiar să dăm și bacșiș!

Ieșiră pe ușă, ținându-se de braț și merșeră la restaurant, unde erau mulți dintre prietenii lor cu care se întâlneau zilnic la masă. Petrecură foarte bine timp de două ore, mâncând și glumind cu restul grupului.

Noaptea târziu, când se întoarseră, Jenny se întrebă dacă va fi în stare să doarmă. De-abia reușise în cele două nopți care trecuseră. Stătu mult timp întinsă în pat, în camera întunecată, ascultând zgomotul făcut de mașinile care treceau. Numără una, două, trei cutii de bere care fuseseră aruncate pe asfalt, în parcare de lângă motel, apoi auzi râsul unor bărbați beți care se urcau într-o mașină. În cele din urmă zgomotele de afară se diminuează și ea reuși să cadă într-un somn agitat.

Dimineața mîncară pentru ultima dată cu prietenii lor și porniră spre casă. După un timp, Sarah vorbi:

– Bun, Jenny. Spune-mi acum ce te frămîntă?

Rămase cu ochii ațintiți asupra parbrizului din față.

La început, Jenny negă că se întîmplase ceva. Dar cînd Sarah îi spuse că strigase în somn noaptea trecută și că știa că nu dormise bine din ziua cînd sosiseră, Jenny trase mașina pe un drum lateral și opri. Privind fix volanul, spuse:

– Acum am, nu unul, ci doi psihologi care își exersează meseria pe mine.

– Eu nu fac așa ceva. Crezi că Jon face?

Jenny scutură din cap și se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu, n-a greșit cu nimic față de mine. Atîta doar că nu cred că realizează ce se întîmplă, Sarah. E la fel de derutat ca și mine. Sînt foarte sigură de asta. Are nevoie de timp ca să se refacă și să-și reîncarce bateriile. Nu are nevoie de o aventură de-o vară.

Sarah ridică o sprînceană, surprinsă, dar își păstră gîndurile pentru ea.

– Și ce vrei de fapt, Jenny? spuse ea blînd.

– Vreau să continui să trăiesc așa ca pînă acum. Nu sînt pregătită pentru mai mult. Își mușcă cu putere buza inferioară, luptînd contra lacrimilor care amenințau să curgă dintr-o clipă în

alta.

– De ce ți-e teamă că se va întâmpla, dacă nu vei continua să trăiești ca pînă acum?

Jenny se întoarse spre Sarah și cedă în fața expresiei de pe fața prietenei ei mai vîrstnice. Lacrimile începură să curgă și Sarah o luă pînă tește în brațe.

– Mi-e teamă că e pe cale să se îndrăgostească de mine. Mi-e teamă să nu confunde prietenia cu dragostea. Mi-e teamă că va suferi, și nu vreau acest lucru, spuse ea printre sughituri.

– Și tu ai putea suferi din nou, nu-i așa?

Jenny izbucni mai tare în plîns și plînsese pînă ce nu mai avu lacrimi.

– Oh, Sarah, n-aș mai putea trece prin suferința pe care am îndurat-o cînd am aflat că Richard avea o legătură. De îndată ce Jon se va reface, mă va părăsi și se va întoarce la prima lui dragoste... proiectul lui de cercetare. Eu nu vreau să părăsesc insula.

– Nu te poți ascunde la infinit, scumpa mea, spuse Sarah, pe tonul unei mame. Nu te poți ascunde de dragoste.

– Dragoste?

Sarah zîmbi și murmură:

– Ții la el.

Recunoscînd că prietena ei avea dreptate, Jenny își plecă ochii și șopti nefericită:

– Da, țin la el.

Sarah scoase un pachet de batiste din geantă și i le oferî.

– Draga mea, de ce n-ai lua-o mai ușor? Nu cred că ești corectă față de sentimentele lui Jon. De ce nu-i acorzi puțină încredere? S-ar putea să vrea numai asta, să-ți fie prieten. Așa că fii prietenul lui, pentru început. Încearcă să-l cunoști. S-ar putea să existe o șansă pentru un compromis la un moment dat. S-ar putea ca el să fie bărbatul pe care îl aștepti, Jenny. Nu arunca această șansă de fericire. După cum am mai spus, a sosit timpul!

Sufîindu-și nasul și ștergîndu-și ochii, Jenny zîmbi slab și o sărută pe obraz.

– Mulțumesc. Ești o prietenă adevărată. Cum de ai reușit să ajungi așa înțeleaptă?

Ea rîse din toată inima.

– Păi, să-ți povestesc. N-a fost prea ușor. Întîi, a trebuit să-l cresc și să-l orientez în viață pe acel fiu încăpățînat al meu, timp de vreo două decenii. Apoi, am cunoscut-o pe prietena aia ciudată a

mea, care se ascunde pe o insulă. Mai târziu, a trebuit să înfrunt vicleniile unui oarecare Whitney Angus Cluster...

– Al treilea! adăugă Jenny, și amîndouă izbucniră în rîs. Apoi Jenny intră din nou pe autostradă și se îndreptară spre casă.

Capitolul șapte

Luni dimineață devreme, Jon își luă șevaletul și celelalte ustensile și coborî pe plajă. Curînd fu absorbit de această primă tentativă serioasă de a picta. Dar se opri în clipa cînd Jenny se întoarse. Făcu tot ce putu pentru a se stăpîni cînd auzi portiera mașinii ei trîntindu-se și cînd o văzu împingînd căruciorul încărcat cu bagaje. Pictînd furios, și-o imagină intrînd în casă. Acum era înăuntru. Îi văzuse probabil biletul. Îl citea. Aleargă pe potecă direct în brațele lui.

Idiotule! își spuse el. Îi recitea probabil cuvintele, încercînd, exact așa cum făcuse și el, să

vadă printre rînduri. Poate că se încrunta în timp ce tot trecutul ei îi revenea în memorie, încercînd să priceapă ce voise el să spună. Mergea probabil spre fereastră, gîndindu-se, încercînd să ia o hotărîre. Oh, te rog, Jenny, se rugă el în gînd, acceptă-mi cuvintele ca atare.

Ceea ce el își imagina era destul de aproape de adevăratele mișcări și gînduri al lui Jenny. Ea îi reciti biletul, care fusese prins cu un nufăr alb de ușa ei de la intrare.

Jenny, începea simplu, mi-a displăcut enorm să mă trezesc singur. A fost o nouă experiență pentru mine. Dar sînt recunoscător pentru ceea ce s-a petrecut între noi. Singurul regret este că eu ți-am dăruit atît de puțin. A fost un tratament de cea mai înaltă calitate și îți mulțumesc că ai răspuns rugăminții mele incoerente pentru ajutor, cu mîngîierea ta liniștitoare. Îngerul meu plin de milă, dulcea mea Jenny.

Sînt perfect de acord. Nici unul din noi n-are nevoie de o relație trecătoare pe perioada verii. Căldura ar putea distruge prietenia noastră... o prietenie pe care o prețuiesc nespus. Înțeleg și apreciez ceea ce mi-ai spus. Ceea ce am împărtășit noaptea trecută n-a fost real. Ce scrisese el mai departe? Nu, ea nu putea crede ceea ce

citea: A fost ceva dumnezeiesc!

Am muncit din greu la lucrarea mea în acest weekend. Azi este prima zi de odihnă. Mă găsești pe plajă, încercîndu-mi mîna la pictură. Te rog, vino să mă vezi. N-are nici un haz să mă joc de unul singur. Jon.

Jenny strînse biletul la piept și oftă.

– Totul va fi bine. Vrea încă să fim prieteni, spuse ea cu voce tare.

Păru o eternitate pînă ce el o văzu coborînd veselă spre canoa ei. Părea fericită. Va fi oare totul bine? El rămase lîngă șevalet, privind cu coada ochiului cum ea împinge barca spre apă și sare în ea. Cînd își luă vîslele și privi spre plajă, el se întoarse complet cu spatele și începu brusc să picteze, dorindu-și să fi avut ochi la spate.

Pictează, omule! își porunci el. Nu privi către ea. N-o lăsa să știe că ai văzut că se apropie. Încercă să nu se gîndească cît de frumoasă trebuie ea să fie, cu părul lung și blond fluturîndu-i în bătaia brizei și cu sînii tari și rotunzi lipiți de cămașă, în timp ce vîslea.

Picta febril, improșcînd cu pensula plină de vopsea, ca un cățeluș care-și scutură de apă, blana. Dar auzul îi era în întregime orientat spre direcția din care Jenny se apropia. Auzea fiecare

strop de apă aruncat de visle.

– Domnul Van Gogh, presupun?

El își îngustă ochii și strânse cu putere pensula pentru a-și ascunde tremuratul mîinii. Apoi respiră adînc și se întoarse spre ea, zîmbind copilărește, bucuros că nu-i putea auzi inima ce amenința să-i spargă pieptul.

– Nu.

Realiză că și ea îi zîmbea și dintr-o dată teama dispăru.

– Bună, Jenny. Bine-ai venit acasă.

Cît de dulce îi păru lui Jenny salutul lui simplu! Clipi des din ochi și-și recăpătă vocea.

– Mulțumesc. Îmi pare bine că m-am întors. Au fost trei zile foarte lungi.

Cele mai lungi din viața mea, doamnă, își spusese el în gînd.

– Nu te-ai simțit bine?

– Ba da, bineînțeles. Au fost însă... lungi, se bîlbîi ea, ridicînd neajutorată din umeri, incapabilă să-i spună că el nu-i părăsise nici o clipă gîndurile. Sări din canoe și o trase la țarm. Privi peste fața lui întrebătoare la ceea ce el pictase și șopti suficient de tare pentru a fi auzită:

– Încă unul care s-a apucat de pictură la bătrînețe!

– Nu mă simt chiar atît de bătrîn! protestă el.

– Un copil-minune?

– Nici atît de tînăr! El se uită pentru prima oară la creația lui matinală. Apoi zîmbi din nou. Ce-ai zice de bărbatul în floarea vîrstei?

– Modest, n-am ce spune și... murdar. Rîse, măsurîndu-l din cap pînă în picioare.

– Eu? Murdar? Niciodată! Întotdeauna sînt foarte curat, spuse el. Ți-am mai spus. Nu mă murdăresc niciodată.

Dîndu-se un pas înapoi pentru a-i examina hainele pătate, ea făcu următoarea observație:

– Cred că ai depășit faza de murdărie. Te îndrepti spre un adevărat dezastru!

Jon privi în jos, întrebîndu-se de unde apăruse toată vopseaua de pe hainele lui. Rînjind prostește, aprobă din cap.

Ea privi spre pata uriașă de vopsea roșie de pe paleta lui, luptîndu-se cu o dorință pe care, în cele din urmă, nu și-o putu înăbuși. Își înmuie degetele în vopsea și privi sever spre fața suspicioasă a lui Jon.

– Nu te mișca, îi porunci ea, fixîndu-și ținta. Trei dungi te vor face să arăți gata de război. Terminîndu-și opera, în timp ce Jon stătea nemîșcat ca o statuie, se dădu un pas înapoi și își

admiră cu voce tare creația artistică: Marele Șef Față Pictată... Lucrare în tempera. Tuși și luă o cârpă pentru a-și șterge degetele, încercînd să-și mascheze hohotul de rîs.

Încruntîndu-se, Jon făcu un joc de cuvinte:

– Marele Șef, pierzîndu-și... calmul¹! Ea gemu la gluma lui proastă și el zîmbi viclean: Vrei să te joci de-a văcarul și indienii?

Începu s-o urmărească, gîndindu-se cît de mult și-ar fi dorit s-o poată lua în brațe. Ea intră în joc, țipînd și implorînd milă, în timp ce alerga spre plajă. El o urmărea îndeaproape, amenințînd s-o scalpeze, dacă o va prinde, cu tomahawk-ul lui reprezentat de pensula plină de vopsea. Dintr-o dată, ea se îndreptă spre canoe, dar Jon îi tăie calea și o trînti la pămînt, încălecînd peste corpul ei și țînînd-o strîns între picioare.

– Oh, nu, nu vei face asta, spuse el. Canoea e pentru indienii. Văcarul va călări un mustang... și dacă nu încetezi să dai din fund, femeie, voi uita că ăsta-i un joc de copii. Știa că amenințarea lui era foarte aproape de realitate.

Jenny se opri brusc să se mai zbată. Respirînd adînc pentru a-și recăpăta suflul, șopti:

1. joc de cuvinte – în limba engleză, temper=calm

– Ce ai de gînd să faci? Era o urmă de nesiguranță în vocea ei, pentru că nu-i putea ghici intențiile. Se juca oare sau nu?

El se aplecă și o sărută cast pe gură, plin de tandrețe. Pieptul lui de-abia îi atinse sinii tari, dar ea simți că începe să ardă pe dinăuntru. Începu să-i încurajeze sărutările, uitînd de tot ce-și propusese, dar el se opri, lăsînd-o total nedumerită și rușinată.

– Bine-ai venit acasă, prietene. Mă bucur că te-ai întors. Mi-a fost dor de tine.

– Și mie mi-a fost dor de tine, Jonny.

Ochii lor duceau o luptă tacită. O va săruta oare din nou? Inima ei spera că da și ea își umezi înconștient buzele. Dar el avea alte planuri. Își ridică paleta și pensula. Apoi rîse vesel și începu să răsucescă pensula în vopseaua galbenă.

– Nu pot trece peste această ocazie, o anunță el. Ar fi una pierdută.

Ochii lui scînteiau diabolic și își linse buzele ca o pisică flămîndă.

– De-abia aștept!

Ea începu să țipe și începu să-l lovească pe coapse, încercînd să scape.

– Privește! spuse el, îngustîndu-și ochii. Toată lumea îți va spune Scarlett de acum încolo, adău-

gă el, răsucind pensula în vopseaua roșie. Șocată, Jenny încetă să se mai zbată și Jon se aplecă pentru a face ceea ce-și pusese în cap... să-i picteze o mustață exagerat de mare, de-desubtul nasului. Se lăsă pe spate și-și admiră creația artistică: Superb! exclamă satisfăcut.

– Îndrăznesc să spun că ție ți-ar sta mai bine! spuse ea cu o figură jalnică.

– Ai dreptate, fu el de acord și o sărută puternic, direct pe gură, frecându-și buzele de buzele ei. Când ridică capul avea o copie fidelă a creației lui deasupra zîmbetului copilăresc. Acum, frumoasa mea, spuse el cu tonul unui bandit dintr-o melodramă demodată, voi face ce vreau cu tine. Te voi mușca de gît, îți voi roade urechile, îți voi suge buza de jos... după care va începe adevărata distracție!

Rîzînd neajutorată, ea îl imploră să-i dea drumul.

– Lasă-mă să mă ridic, Jonny. Te rog.

Dar el scutură din cap.

– Nu. Am o dorință cumplită să pictez pe o pînză vie... și tu vei fi aceea! Trase de cămașa ei pînă ieși din pantalonii scurți.

– Nu, Jonny. Rămase nemișcată sub el, după care începu să-l lovească din nou.

– Liniștește-te, îi spuse el. Nu caut decît bur-tica ta drăguță.

Văzînd că n-are ce face, Jenny rămase nemișcată, în timp ce el se concentra asupra picturii lui. Ea încercă să nu se gîdile în timp ce perii pensulei se mișcau în jurul buricului ei. Când ridică privirea pentru a vedea ce făcuse, zîmbi. Jon desenase o margaretă, cu fiecare petală diferit colorată, chiar pe mijlocul abdomenului ei.

Dar cînd el trase de marginile pantalonilor ei scurți, ea țipă:

– Ce vrei să faci acum?

– Caut un loc pentru tulpina margaretei, răspunse cu inocență.

– În nici un caz, domnule!

– Dar sînt doctor! protestă el, încă trăgînd de pantaloni.

– Nu! Doctorii devin stricați la bătrînețe!

– Nici unul dintre ei n-are timp în tinerețe să se dedice înclinațiilor artistice. Vrei să-mi strici hobby-ul?

– Cu siguranță că ți-l voi strica! Acum lasă-mi pantalonii în pace!

Bombănind ca un copil de doi ani, Jon pictă cu vopsea verde o tulpină scurtă și două frunzulițe.

– O margaretă cu o tulpină scurtă! Cine a mai văzut așa ceva?! spuse el supărat.

– E o margaretă pitică, spuse ea blînd. Este o libertate permisă artiștilor. Eu îmi iau frecvent asemenea libertăți.

Încă bombănind, el i-o trînti:

– Dar nu e la fel de amuzant! Seducător, plimbă vîrfurile de lemn ale pensulei pe marginea șoldului ei. Îi zîmbi cu zîmbetul lui cel mai cuceritor și privi plin de speranță în ochii ei suspicioși. Am putea s-o ștergem și s-o facem din nou. Ce spui?

– Spun că ai pictat destul pentru o singură zi. Doar nu vrem să-ți epuizăm talentul, nu-i așa?

– Bine. O surprinse cînd sări în picioare și o trase după el. Du-te acasă și despachetează-ți lucrurile. Trebuie să fii din nou aici peste o oră. Vom face un grătar.

Dîndu-se înapoi, Jenny încercă să scape de invitația lui.

– Oh, Jonny, nu cred. Sînt obosită din cauza drumului.

– Cum? Nu mă poți refuza, Jenny. Trebuie să mîncînci. Și eu am mîncat singur în ultimele zile. Prietenii trebuie să mîncînce împreună. Și... e rîndul meu.

Ea dădu din cap în semn de acceptare. De fapt, în sinea ei, acceptase cu mult înainte.

– Mă voi grăbi, promise ea, și el o ajută să împingă canoea de la țârm. Jenny plecă fericită, după care Jon se aplecă să-și strîngă ustensilele pentru pictat. În timp ce vîslea, Jenny îl auzi, fluierînd vesel, și zîmbi cu toată gura.

– E la fel de bucuros că m-a văzut, ca și mine! se minună ea.

Următoarele trei săptămîni trecură pe ne-simțite, libere și lipsite de griji. Jenny și Jon petrecură aproape fiecare minut împreună. Lucrarea lui Jon, referitoare la anatomia sărutului, lîncezi, pentru că el prefera să petreacă timpul împreună cu Jenny, buna lui prietenă și curînd, spera el, iubita lui. Se concentra să mențină relația lor strict platonică, întotdeauna nerăbdător să învețe o nouă lecție despre cum să se relaxeze și cum să se joace. O ajută chiar în munca ei, dar dădu înapoi cînd ea încercă să-l facă să coloreze cu cerneală o matriță de lemn.

– Nu, prefer să te privesc pe tine, scumpo, spuse el. Jenny văzu licărirea din ochii lui și-i mur-

dări vârful nasului cu cerneală neagră.

Într-o după-amiază, o furtună puternică și neașteptată o făcu pe Jenny să alerge afară, cu Jon pe urmele ei.

– Vino! Trebuie să salvăm hîrtia.

Peste cîteva secunde stăteau amîndoi peste sitele în care hîrtia se uscaseră parțial, protejînd-o cu niște umbrele uriașe. Se sprijineau unul de altul, rîzînd isteric.

– Ploaia va face găuri în hîrtie, îi explică ea, printre hohotele de rîs.

Jon replică solemn:

– Nu vom permite ca ploaia să facă găuri în hîrtia noastră.

După care căzură la pămînt din cauza hohotelor de rîs, deoarece, în goana lor de a proteja hîrtia, o găuriseră cu vârful umbrelor. Deja uzi, aruncară umbrelele și începură să se tăvălească în iarba udă, fiecare dînd vina pe celălalt pentru ceea ce se întîmplase. Pentru Jon fu o adevărată tortură, dar fu totuși mulțumit că o putea ține în brațe pe Jenny, deși era o simplă joacă și nu preludiul unui act de dragoste.

Cînd nu lucrau la unul dintre proiectele ei, Jenny era o sursă nesecată de idei aventuroase. Într-o zi, merseă cu canoa de la *Stuart Lake*

pînă la *East Battle* și apoi prin *West Battle*, pentru ca în cele din urmă să ajungă pe rîu la *Otter Tail Lake*, o uriașă întindere de apă, măsurînd paisprezece mile. Pe tot parcursul drumului, Jenny îi stîrni interesul, dîndu-i diverse informații.

– Dacă mergem spre nord, pe *Otter Tail River*, putem să ajungem pe *Red River*, care face legătura cu golful *Hudson*, îl informă ea. Pe de altă parte, dacă mergem spre sud, traversăm *Leaf Lake* și ajungem pe *Mississippi*.

Jon privi de parcă cîntărea serios una dintre alternative, apoi spuse dînd din cap:

– Nu, e prea departe pentru o excursie de o singură zi. Ar trebui să stăm peste noapte. În afară de asta, s-ar putea să mă trezesc cu un șarpe în sacul de dormit. N-am prea multă practică în mușcăturile de șarpe.

Ea îl privi neîncrezătoare și îl atinse ușor, cu vîsla udă, în creștetul capului.

– Nu știi? Nu avem șerpi veninoși în această zonă. E mult prea frig în timpul iernii.

Jon își șterse apa care se prelingea prin părul lui des, picurîndu-i pe nas.

– E foarte bine că acum nu este iarnă, spuse el întunecat.

Soarele cald, de prînz, îi încălzea trăsăturile

feței, în timp ce ea încerca să-și dea seama ce voise el să spună. Apoi metodic, îl văzu începând să-și stoarcă apa din cămașă. În tot acest timp, o străpunse cu privirea. Când ea își dădu în sfârșit seama ce avea de gând, el rîse, văzîndu-i expresia imploratoare.

– Asta e, femeie! Acum vei fi complet udă!

Le luă aproape o jumătate de oră să îndrepte canoa și să-și adune proviziile. Răcitorul se rostogolise în dreapta lor, vislele căzuseră în față, iar lucrurile din rucsac se împrăstiaseră.

Cînd, în cele din urmă, o porniră din nou, Jenny spuse:

– N-am încercat decît să-ți atrag atenția.

Jon îi atinse umărul și-i întîlni privirea serioasă.

– E suficient să-mi vorbești, Jenny. Aud fiecare cuvînt pe care-l spui.

Sfîrșiră acea zi, cerîndu-și scuze unul altuia și urîndu-și noapte bună.

Ziua următoare, Jenny aduse chitara pentru a-l învăța o nouă lecție de cum să se joace. Îl învăța mai multe cîntecele pentru copii, care reprezentau diferite jocuri de cuvinte.

– Hei, dă-mi și mie să încerc.

Se întinse după instrument și începu să cînte o

melodie, surprinzînd-o pe Jenny cu cunoștințele lui.

– Mă prosteam și eu cu așa ceva în anii trecuți, explică el. Îmi plăcea la nebunie să cînt diverse cîntece satirice. Scriam chiar eu versurile.

– Să auzim!

– Erau destul de răutăcioase, o avertiză el. Versurile satirice așa sînt de obicei. Ea îi zîmbi, așteptînd. Poate îmi amintesc unul. Ea nu spuse nimic. Tu mi-ai cerut-o, Jenny. Începu să cînte:

„Am cunoscut o doamnă cu numele Dixie,
Era sprintenă și dansa ca un spiriduș
I-am dat un sărut, a fost o adevărată fericire
Încît am plecat, conducînd nebunește.“

– Pun pariu că nu poți compune nște versuri la fața locului, îl provocă ea, încîntată de efortul lui.

– Ah, da?

– Da!

El închise ochii și se concentrează ca un elev care caută răspunsul la o lecție neînvățată. După cîteva minute respiră adînc și începu:

„Există o femeie cu numele Jenny, atît de dulce

Care l-a pus pe jar pe bietul doctor

Un sărut dulce ca mierea l-ar face atît de fericit

Încît ar străluci din cap pînă în picioare!“

Zîmbi satisfăcut și-i întinse înapoi chitara.

– E rîndul tău, puștiule!

– Ah, da?

– Da!

Ea începu să ciupească corzile improvizînd, pe aceeași melodie cîntată de el, cuvintele. Spiritul ei competitiv era pus la grea încercare. Dacă Jonny putea, de ce n-ar putea și ea? Își ridică fața spre soare și închise ochii, concentrîndu-se. Nu era conștientă de faptul că Jonny se concentra și el... asupra corpului ei ademenitor, care se contura sub cămașa de culoarea lavandei.

Cîteva clipe mai tîrziu o idee începu să-i încolțească în minte. Deschizîndu-și ochii strălucitori, tuși pentru a-și drege vocea și începu să cînte:

„Există un doctor pe nume Jonny McCallem

Care vrea un singur sărut dulce, dar îi spun

Dacă sărutările mele sînt ca mierea

Înseamnă că valorează mulți bani

De ce să le dau pe gratis, cînd le-aș putea vinde?“

– Ah, da?

– Da! îi strigă ea, îngustîndu-și ochii, provo-

cator.

– La naiba, femeie! Niciodată în viață n-am plătit pentru un sărut!

– Îmi amintesc că odată ai încercat.

– A fost o glumă.

– Ah, da? Își ridică sprîncenele, neîncercătoare. El nu reacționase așa cum ea se așteptase.

– Atunci am vrut mai mult decît un sărut, Jenny, recunosc el rîzînd. N-ai idee cît m-a provocat scena aceea. N-am știut niciodată că muzica country poate „arăta“ atît de bine!

Ea simți cum se înroșește din tălpi pînă în creștetul capului.

– Cîntecele lui Willie au uneori efect asupra oamenilor, spuse ea încet.

Prinzînd sensul cuvintelor ei, el spuse:

– Știu eu...? Aș spune acest lucru mai degrabă referitor la Dolly¹. Ochii lui scînteiară. Are cel mai subțire mijloc! Pufni la propriile-i cuvinte, încercînd s-o facă și pe Jenny să rîdă.

Dar ea continuă să rămînă serioasă.

– Există un motiv foarte întemeiat pentru acel mijloc subțire, doctore McCallem. Se opri, făcînd

1. Dolly Parton – cîntăreață americană de muzică country

du-l curios. Când el înclină capul într-o parte și ridică întrebător din sprânceană, ea răspunse: Nimic nu crește bine la umbră.

Jonny se prăbuși la pământ din cauza hotelor de rîs și rîse pînă ce-i dădură lacrimile. Jenny etală un rînjit triumfător pe față. Se aplecă spre corpul lui aflat în convulsii și șuieră:

– Ți-am zis-o!

În weekend-uri mergeau în orașelul situat pe malul lui Battle Lake pentru a vizita talciocul care se organiza acolo timp de două zile. În acel loc, în urmă cu aproape două sute de ani, triburile indienilor *Chippewa* și *Sioux* se înfruntaseră într-o aprigă bătălie. Zona se numea de altfel *Ish-quoewining*, un cuvînt al indienilor *Chippewa* care însemna „unde au supraviețuit doar cîțiva”. Oamenii încă mai găseau vîrfuri de săgeți în nisip, dar la sfîrșit de săptămînă locul era plin de oameni care se țirguiau ore în șir, pînă obțineau prețul care le convenea.

Jon începuse să colecționeze niște vase de bucătărie din lemn și adăugă o nouă piesă colecției la fiecare sfîrșit de săptămînă. Jenny îl în-

trebă ce l-a apucat să colecționeze acele obiecte.

– Într-o bună zi voi avea propria mea bucătărie, răspunse el, și le voi agăța pe perete.

Fugi repede, cînd ochii îi căzură pe un făcăleț vechi. Îl cumpără... fără măcar să se țirguiască... și se întoarse în cîteva minute, etalîndu-și triumfător achiziția.

– N-am știut niciodată că foloseau așa ceva! Tu știai?

În fiecare sîmbătă, Sarah și Jenny închiriau tarabe pentru a-și vinde produsele artistice. În acele zile, Jon era lîngă ele, folosindu-și șarmul specific pentru a le convinge pe femeile tinere și bătrîne, să cumpere de la ele. Zîmbetul lui, spusese o femeie, putea înmuia inima oricui.

– E chiar atît de bun? șopti Jon îngrijorat. Ho-hotele de rîs ale însoțitoarelor sale îl asigurară că era mai mult decît „bun”. Bine! exclamă el și le ameuți pe amîndouă cu o mostră din acel zîmbet.

Cu această ocazie, Sarah o atenționă pe Jenny, șoptindu-i la ureche:

– Ai grijă, fetițo! Dacă nu pui tu mîna pe el, o fac eu! O fac!

– E drăguț, nu-i așa?

– Drăguț? pufni Sarah. Dacă zîmbetul lui poate

face așa ceva unei femei, gîndește-te cum ar fi să te sărute?!

– Știu, răspunse Jenny visătoare.

– Știi?

Jenny aprobă timidă din cap și Sarah se luminează de plăcere.

– Oh-hoo!

La exclamația ei zgomotoasă, Jon se răsuci, gata să se alătore glumei lor, dar Jenny scutură jenată din cap, refuzînd să-i spună despre ce era vorba, după care îl întrebă dacă o cunoștea pe prietena ei, mașina umană de aer fierbinte.

În aceeași seară, Jenny îl sărută tandru pe obraz, care acum arăta bronzat și sănătos. Jon trebui să-și folosească toată capacitatea de control pentru a nu da curs invitației ei. Și ceva se schimbă din acea după-amiază. Cu toate acestea, el nu era încă dispus să riște. Se gîndise foarte mult în săptămînile care trecuseră, petrecuse multe nopți lungi, străbătînd parchetul în lung și-n lat, scormonindu-și creierul pentru o soluție... și aproape că pusese la cale un plan. Nu avea de gînd să strice totul acum. O iubea pe Jenny.

Nici nopțile lui Jenny nu erau mai ușoare. Prețuia prietenia lui Jon mai mult decît putea rosti în

cuvinte, dar simțea că era pregătită acum pentru o relație mai profundă. Era suficient să-l privească cînd el nu o vedea și se simțea străbătută de fiori. Respirația îi devenea dificilă și inima începea să-i bată cu putere.

– Mă îndrăgostesc de Jon, șoptea ea către stele, în seara cînd el îi acceptase sărutul feciorelnic și apoi îi urase noapte bună. Ce avea să se facă? Ea fusese cea care insistase, ca relația dintre ei să rămînă pur amicală. De ce nu-i recepționa el semnalele că era acum gata de mai mult? Poate că el n-o voia cu adevărat, strigă inima ei îndurerată. Poate era bucuros că erau doar prieteni. În felul acesta nu-i va fi greu să plece peste o lună.

Fără să ajungă la nici o concluzie, se trînti de-a lungul patului, privind afară la reflexia lunii în apa golfului Mallard. În cele din urmă, după un timp care îi păru nesfîrșit de lung, se întoarse pe burtă și făcu un legămînt.

– Mîine voi trece la acțiune.

– Te iubesc, Jenny, șopti Jon către apă, în timp ce stătea pe plajă, privind spre casa ei. De

multe săptămîni nu era în stare să adoarmă, pînă ce nu se asigura că totul era în ordine pe insula lui Jenny. Își aminti cît era de frumoasă în ziua cînd ieșise din apă, după ce înotaseră împreună. El profitase din plin de acele momente cînd ea era ocupată cu altceva și nu vedea că el o privește, savurîndu-i frumusețea, vrînd mai mult... mult mai mult. Părăsind plaja și începînd să urce dealul, șopti un avertisment către doamna sa mult iubită:

– Mîine e ziua cea mare, Jenny. Fii pregătită!

Capitolul opt

Planurile pentru ziua următoare fuseseră deja stabilite. Merseră să viziteze o moară, *Phelps Mill*, situată la șaptesprezece mile distanță, care deși veche de o sută de ani fusese restaurată și reprezenta acum o atracție turistică. Moara fusese folosită timp de o sută de ani de către fermierii din regiune pentru măcinatul porumbului, grîului și ovăzului, dar își încetase activitatea din anul 1930.

În timp ce se plimbau, Jenny și Jon erau foarte prudenți cu ceea ce spuneau sau făceau. Dacă vreunul din ei îl atingea din greșeală pe celălalt, își

cerea imediat scuze. Această stare tensionată ținu pînă cînd urcară treptele a două mori de apă, ce fuseseră construite înclinat pe fluxul apei.

– N-am văzut niciodată o moară care să nu stea în poziție verticală, spuse Jon, ajutînd-o pe Jenny să urce.

– S-au gîndit probabil că cele două mori vor avea mai multă putere dacă sînt construite în felul acesta, zise ea. Sau poate că au fost construite de către un bețiv!

Jon o luă în brațe și o strînse cu putere. Jenny se abandona senzației produse de brațele lui puternice în jurul trupului ei. Șoptindu-i la ureche, gura lui caldă îi producea fiori de plăcere care îi înmuiau picioarele.

– Dacă în preajma constructorului se afla cineva ca tine, îi pot înțelege dilema. Eu mă îmbăt numai cînd te privesc, Jenny. O îndepărtă ușor pentru a se putea uita în ochii ei mari și albaștri, încercînd să citească reacția produsă de cuvintele lui. În cele din urmă se hotărî.

– Te voi săruta, Jenny.

– Sper s-o faci, Jonny, răspunse ea încet. Buzele lui le atinseră cu blîndețe pe ale sale. Ea rămase nemișcată în brațele lui, simțindu-și genunchii din ce în ce mai slabi. Cu o tandrețe in-

finită, el îi trasă conturul gurii prin mici sărutări. Ea simțea cît de mult încearcă el să-și păstreze controlul. Ceva explodă în interiorul ei cînd limba lui îi atinse colțul gurii, încercînd timidă un loc pe unde să pătrundă înăuntru.

Un geamăt îi scăpă din gît și fără să se mai stăpînească, își deschise gura, trăgîndu-i flămînd limba înăuntru. Vag, undeva departe, auzi suspinul de ușurare al lui Jon. Mîinile lui începură să alerge de-a lungul spatelui ei, în timp ce-o săruta mai adînc și-și freca șoldurile de ale ei. Mîinile lui Jenny redescoperiră musculatura tare a pieptului și începură inconștient să-i descheie nasturii cămășii pentru a-i mîngîia pielea caldă de dedesubt. Fără să-și dea seama unde se aflau, amîndoi își urmară instinctele pasiunii fierbinți.

Deodată, tropăind zgomotos pe trepte, un grup de copii, toți în vîrstă de aproximativ unsprezece ani, năvăliră în încăpere. Cei doi îndrăgostiți se smulseră din îmbrățișare și rămaseră amîndoi roșii la față și respirînd cu dificultate, în mijlocul grupului de cercetași care îi înconjură.

– Ha, v-am prins! urlă unul.

– Hei, domnule, nu știți că ăsta-i un loc public? întrebă altul.

– Ți-a sucit mințile, nu-i așa, domnule? întrebă

al treilea, privindu-l atotcunoscător.

Incapabil să-și stăpânească râsul la auzul acestor replici, Jon se întoarse spre cercetași și zîmbi neajutorat. Cu o mîna o cuprinse pe Jenny, a cărei față ardea de rușine și o trase lîngă el, în timp ce pe cealaltă o ridică în sus în semn de înfrîngere.

– Ce pot să spun, băieți? Nu va trece mult, pînă ce o femeie frumoasă vă va suci și vouă mințile! le prevesti el, apoi o conduse pe Jenny spre scări.

Înainte ca ea să poată rosti nu cuvînt, îl auziră amîndoi pe șeful cercetașilor țipînd la ceilalți băieți:

– Ce se petrece aici?

– Nimic, domnule Becker, se auzi o voce inocentă.

– Stăteam de vorbă cu perechea aceea drăguță, domnule Becker, spuse un altul.

După ce ieșiră din încăpere și urcară la etaj, amîndoi se priviră și izbucniră în râs.

– Monștrii ăștia mici! spuse Jon printre hohote de râs. Fetitele sînt oare la fel?

– Da, spuse Jenny chicotind, dar de obicei băieții devin preocupați de lucrurile astea abia pește cîțiva ani.

– Ai dreptate. Se pare însă că toate lucrurile se petrec acum mult mai repede decît pe vremea noastră. Eu aveam cel puțin treisprezece ani cînd am început să gîndesc în felul ăsta.

– Și asta a fost cu mult timp în urmă!

– Ai grijă, Larson! Să nu începem din nou toată discuția asta!

– Ai dreptate, McCallem. Hai să mîncăm.

După-amiaza o petrecură, relaxîndu-se și purtînd o conversație lejeră. Nici unul nu mai pomeni nimic despre incidentul legat de sărut și nici nu încercară să repete ceea ce se întîmplase în camera întunecoasă de la moară. Amîndoi voiau să amîne pînă va sosi din nou momentul potrivit.

Cînd se întoarseră acasă, înotară și făcură plajă. Jon o sărută de mai multe ori, iar Jenny îi răspunse cu mici atingeri și mîngîieri, dar nici unul nu voia să riște un nou moment de intimitate mai profundă. Mai tîrziu, Jenny începu să se îngrijoreze cînd văzu că Jon devine tot mai tăcut și mai închis în sine.

– S-a întîmplat ceva, Jonny? întrebă ea, începînd să-i maseze umărul. Ai avut din nou coșmarele acelea? El dădu din cap, privind în depărtare. Era evident că ceva îl preocupa, dar ce? Vrei să vorbești despre ce te frămîntă?

El se ridică în picioare și o trase pe Jenny după el.

– Nu, nu pot vorbi acum despre asta. Mă gîndesc la ceva. Am de luat o hotărîre importantă, legată de viitor.

Jenny simți că inima i se oprește în loc. Încearcă probabil, să găsească o cale de a-i spune că pleacă. Asta trebuie să fie.

Părintd că nu-i observă expresia îngrijorată, Jon continuă să vorbească. Sosise timpul să-și pună planul în aplicare.

– Ești invitată diseară la o cină oficială, în locuința mea de vară.

Încercînd să-i schimbe expresia serioasă de pe față, Jenny întrebă:

– Cît de oficială?

El o privi la fel de serios.

– Păi, nu cred că poți veni în bikini.

– Vrei să spui că trebuie să mă îmbrac într-o rochie elegantă? întrebă ea, nevenindu-i să creadă.

Gîndindu-se că ar fi preferat de o mie de ori ca ea să vină îmbrăcată exact cum fusese în ziua cînd se născuse, Jon tuși și făcu un compromis.

– Îmbracă-te în ținuta cea mai festivă pe care o ai. Va fi o seară specială. Eu... aaaa... vreau să te

rog ceva.

Putea să fi spus alte cîteva sute de cuvinte, dar ultima propoziție o făcu pe Jenny aproape să leșine. Jonny voia s-o roage ceva. Simțind un fior străbătîndu-i șira spinării, Jenny hotărî că se va gîndi mai tîrziu la asta. Respirînd adînc pentru a-și reveni, nu observă micile scînteii ce se aprinseră în adîncul ochilor lui.

– Să vin la ora obișnuită?

– Nu, cu o oră mai tîrziu. Pe la șapte și jumătate, dacă n-ai nimic împotriva. Am foarte mult de lucru ca să pregătesc această seară.

Găsind o urmă de curaj, ea întrebă:

– Ceea ce vrei să mă întreb... crezi că-mi va face plăcere sau nu?

Dacă privirea ar fi putut topi o femeie, atunci Jenny ar fi trebuit să dispară sub privirea intensă pe care Jon i-o aruncă. Se apropie de ea și-i ridică ferm bărbia, cu un singur deget. Apoi, se aplecă și îi sărută gura, după care zîmbi din nou privind-o intens.

– Sper din tot sufletul să-ți placă ce vei auzi, iubito, șopti el, imprimînd fiecărui cuvînt o semnificație deosebită. După care o răsuci cu blîndețe și arătă în direcția insulei ei. Du-te acum, draga mea Jenny. Ne vedem diseară.

Ea se îndepărtă de el, împleticindu-se. Nu fu nici măcar conștientă de clipa când intră în casa ei, pînă ce nu se trezi așezată în balansoar. Dintr-o dată realizează, transfigurată de fericire.

– Are de gînd să-mi ceară să mă căsătoresc cu el! Simțindu-se rușinată de felul în care Jon reușise s-o manipuleze, începu să se legene din ce în ce mai tare, simțind cum temperatura îi crește, pe măsură ce mișcările i se accelerau. Ei bine, va avea o foarte mare surpriză! Răspunsul va fi nu! spuse ea după un timp.

Agitată și furioasă, hotărî să nu se ducă la cină. Apoi, după ce se mai liniști, se întrebă de ce era, de fapt, atît de supărată. Se va duce, hotărî ea. Vor trebui să discute despre asta ca doi adulți care raționează corect, asta-i tot!

Alergă pe trepte spre dormitorul ei, deschise larg ușa șifonierului și începu să scotocească prin el, unde avea cîteva genți pline cu haine.

– Dacă vrea o cină oficială, asta va avea, spuse ea, scoțindu-și ținuta preferată de seară. Era o rochie scurtă, din șifon de mătase, de culoare verde-albastră precum marea.

Petrecu restul după-amiezei aranjîndu-se. Mai întîi, făcu o baie relaxantă. Turnă atît de multă spumă de baie, încît aproape că dădu pe din-

afara căzii. Apoi își șamponă părul și îl uscă la soare, pieptănîndu-l pînă ce deveni o cascadă de bucle aurii. Își făcu cu deosebită atenție manichiura și pedichiura... prima dată după luni de zile. Lacul de unghii pe care îl alegea, un roz foarte slab, se potrivea de minune cu culoarea rochiei.

Își puse lenjerie de mătase, după care își îmbrăcă corsajul de tafta. Apoi se așează și începu să se machieze. Trebuia să acorde mult timp acestui lucru, pentru că de foarte mult timp nu mai folosisese un machiaj complet și nu voia ca în final să arate ca un clovn. Nu în seara asta! După ce termină de aplicat ultimul strat de machiaj albastru-argintiu pe pleoape, trecu încă o dată cu pensula cu fard, de culoarea prunei, pe pomeții obrazilor și își mai dădu un strat de luciu pe buze. Apoi pulveriză din flaconul cu parfumul ei preferat în aer și trecu prin norul de vapori, învăluindu-și corpul în esență ametoitoare.

Jenny merse la oglindă și se examinează, aranjîndu-și rochia în dreptul bustului. Aprobă reflexia din oglindă, dar își aminti că uitase ceva. Își scoase sandalele argintii, cu toc înalt, și se încălță cu niște sandale joase, cu bretele. Deși încerca să-l dea gata pe Jon McCallem, nu era totuși dispusă să-și rupă un picior de dragul lui. Își va schimba

sandalele cînd va fi aproape de casa lui.

Jon privea pe fereastră cînd ea apăru pe plajă, precum Venus din marea înspumată. Gemu cînd văzu cum plutește în sandalele argintii, cu toc înalt. Rochia ei făcea valuri sub razele soarelui și se unduia pe lîngă corpul ei subțire.

– Dumnezeu! spuse el printre dinți. Cum voi reuși să realizez ce mi-am propus pentru seara asta? De-abia reușesc să fiu coerent acum! Cumva, trebuie să găsească putere. Întregul lor viitor depindea de planurile pe care le făcuse pentru această seară.

Trăgînd adînc aer în plămîni, se rugă să-și poată menține controlul și merse în întîmpinarea apariției vrăjite care se apropia plutind de el.

Jenny îi întîlni privirea plină de admirație. Și ea îl urmărise de departe. Era îmbrăcat cu niște pantaloni gri-deschis, care îi accentuau șoldurile înguste și se mulau perfect pe coapsele musculoase, și o cămașă de mătase cu mîneci lungi în aceeași nuanță. Ea văzu cîrlionții de păr aurii de pe pieptul lui bronzat, care se zăreau de sub cămașa deschisă la gît. Era deosebit de modern și de elegant în seara aceasta, se gîndi ea, privindu-i pantofii negri care luceau.

– Ești foarte chipeș în seara asta, Jonny.

El se aplecă și o sărută pe obraz.

– Parfumul tău e amețitor, spuse el, sărutînd-o și pe celălalt obraz, dîndu-i astfel ocazia să inhaleze mirosul de mosc al coloniei lui. Privirea lui arzătoare îi măsură corpul, oprindu-se în dreptul sînilor ce se profilau rotunzi sub materialul argintiu ce lucea în soarele de după-amiază. Rochia pare susținută doar de bucata de broderie ce trece peste piept, se gîndi el, în timp ce-și cobora privirea. Atunci observă rozul-pal în care erau vopsite unghiile.

– Ca o zeităte a mării, șopti el, ridicîndu-și privirea încețoșată ce întîlni ochii ei arzători. Mă lași fără suflu în seara asta, Jenny. Ești radioasă! Îmbătată de laudele lui, ea nu fu în stare decît să pășească alături de el și să șoptească răgușit:

– Mulțumesc.

Înăuntru, living-ul era scaldat de lumina asfințitului, la care se adăuga atmosfera intimă creată de lumînări. Pe polița de deasupra căminului erau aprinse lumînări mici care pîlpăiau, iar pe masa rotundă, ce fusese așezată în fața căminului, ardea o luminiță albă în mijlocul unui aranjament cu flori de pădure.

– Te-ai întrecut pe tine, Jonny, îl complimentă ea, în timp ce el o conducea spre masa acoperită

cu o față de masă de un alb imaculat.

El o sărută pe vârful nasului, dîndu-i la o parte bucele de păr ce-i cădeau pe față.

– E unul dintre talentele mele ascunse, dragostea mea.

Apoi scoase dopul unei sticle cu șampanie și îi întinse un pahar, în timp ce îl ridică pe al lui pentru un toast. Ciocnind ușor paharele, îi căută privirea și șopti provocator:

– Pentru începutul unei seri încîntătoare. Să ne bucurăm din plin de această seară festivă.

În timp ce beau fără să scoată un cuvînt, Jenny își simțea inima bătînd nebunește. Toastul lui avea o mulțime de semnificații, realizează ea. Poate că ea făcuse o greșală venind în felul acesta îmbrăcată. În seara asta el urma să-i pună o întrebare. Cum va găsi ea puterea să-l refuze, cînd el aranjase totul atît de minunat? Dar toți zeii din ceruri știa, chiar dacă Jonny nu știa, că ea îl iubea. Îl iubea suficient pentru a-și asuma acest risc.

După două pahare cu șampanie, Jon simți cum dispoziția lui Jenny se îmbunătățește și începu nerăbdător s-o seducă cu preparatele culinare, special pregătite pentru această seară. Servi stridii în jumătăți de scoică. Jenny fu co-

pleșită cînd află că el le comandase special de la un restaurant vestit din Minneapolis.

– Trebuie să fi costat o avere! spuse ea. Dar cînd el îi răspunse că într-adevăr așa fusese și că trebuie să le mănînce neapărat, ea nu se putu abține să nu chicotească, exact în clipa cînd prima înghițitură gelatinoasă îi alunecă pe gît.

– Așa te porți cu un afrodisiac de mare? bombăni Jon, încruntîndu-se, și ea izbucni într-un nou hohot de rîs.

Urmă apoi o salată de sparanghel cu un sos picant. Și bineînțeles, un alt pahar cu șampanie. Fiecare fel era însoțit de o conversație liniștită. Jenny era în întregime fermecată de gazda ei cuceritoare. La ora nouă, Jon servi un minunat *Chateaubriand*, însoțit de un sos de unt cu mirodenii. La ora zece, veni în spatele ei și-i trase scaunul, după care o conduse spre canapeaua din fața focului ce ardea în cămin. După ce o așeză, trase masa aproape și suflă în lumînare. Apoi aranjă un maldăr de perne, viu colorate, pe blănița de cerb de la picioarele ei și o invită să-și scoată pantofii și să se simtă confortabil. Cînd o văzu relaxîndu-se, Jon aduse două pahare de cristal cu coniac vechi și se așeză lîngă ea, aruncîndu-și din mers pantofii din picioare.

Îi întinse un pahar lui Jenny și-l luă pe celălalt pentru el, mișcînd circular lichidul din interiorul paharului și inhalîndu-i aroma amețitoare. Stătură amîndoi și savurară băutura, privind focul care ardea jucăuș. Flăcările se reflectau în privirile lor visătoare și în lichidul auriu din pahare. Privind dintr-o parte, Jon văzu că Jenny era hipnotizată de jocul flăcărilor. Respirația ei era profundă și liniștită. Fața îi strălucea din cauza prea multei șampanii.

„Ei bine, asta e, bătrîne. Fă ce ai de făcut!“ își spuse el, în timp ce-și șterse pe furiș palmele ude, de șoldurile încordate și-și așeză paharul lîngă cămin. Apoi se întoarse încet spre Jenny, îi luă paharul și-l așeză lîngă al lui.

– Jenny?

– Hmmm?

– Îți amintești motivul pentru care te-am invitat să ieși cina cu mine în seara asta?

– Doar vag. Oftă, cuibărindu-se între perne și întorcîndu-se spre el. Cred că voiai să-mi spui ceva, nu?

– Da, și este un lucru foarte important, pentru care am nevoie de toată atenția ta. Jenny? Jenny! Te rog, așază-te pe canapea ca să putem sta de vorbă.

Ca o felină, ea se trase în sus și se așeză, întorcîndu-și spre el ochii albaștri, încețoșați, care spuneau clar că vrea să fie sărutată. Lui Jon îi fu necesar tot controlul de care dispunea ca să se poată stăpîni.

– Da, Jonny? murmură ea. Ce este?

Jon pierdu cel puțin cinci minute ocolind subiectul, pînă ce fu sigur că Jenny ascultă cu atenție fiecare cuvînt rostit de el.

– Ceea ce vreau să-ți spun s-ar putea să te ia pe nepregătite, Jenny, o avertiză el. Trebuie să recunosc că ideea mi-a trecut prin cap de-abia ieri, dar trebuie să te întreb. Ești singura ființă de pe lume căreia doresc să-i pun această întrebare.

Total absorbită de cuvintele lui timide, Jenny zîmbi înțelegătoare și se pregăti pentru cererea în căsătorie. Dacă în cele din urmă el va reuși s-o rostească, atunci va fi momentul s-o discute pe îndelete, ca doi adulți.

– Jonny, trebuie să rostești cuvintele, altfel n-am de unde să știu despre ce vorbești, spuse ea. Haide! Respiră adînc și dă-i drumul, bine?

– Bine. Am nevoie de tine... am foarte mare nevoie de tine. Rosti cuvintele repede, ca un adolescent timid. Am nevoie de tine pentru cercetarea mea... ca un fel de cobai. Nu-mi pot

continua cercetarea, dacă tu nu spui că vei participa la experiențe. Te rog, se poticni el. Știu că nu te așteptai la o cerere atât de îndrăzneată, dar sincer îți spun, Jenny, am nevoie de ajutorul tău. Spune că o vei face. M-aș simți ca un idiot, cerînd asta unui străin. La urma urmei, sîntem prieteni... și sper că vom fi întotdeauna prieteni. Așa că trebuie să- l rog pe cel mai bun prieten al meu... care întîmplător este femeie... și care sper că va binevoi să mă ajute în experimentele mele.

Reacția ei fu exact așa cum el se așteptase. Stătea și îl privea, de parcă coborîse dintr-o farfurie zburătoare. Rămăsese cu gura deschisă de stupefacție. Ochii își pierduseră scîlpirea seducătoare și erau măriți de uimire. Luîndu-i mîna într-a lui, el o imploră, spunînd:

– Vezi tu, Jenny; ești singura căreia i-aș putea cere așa ceva. Oh, te rog, nu mă privi în felul ăsta. La naiba, știam că nu trebuie să profit de prietenia noastră. A fost o greșeală. Uită că te-am rugat. Jon își luă o expresie de cîine plouat, deși ar fi vrut să arboreze un rînjit triumfător.

În cele din urmă, ea își regăsi vocea.

– Asta e ceea ce voiai să-mi ceri? Întrebă ea nevenindu-i să creadă. Ai nevoie de mine pe post de cobai?

Fu rîndul lui să facă pe surprinsul.

– Dar ce altceva?

Ea clătină din cap și începu să rîdă decepționată.

– Ce altceva, într-adevăr? Și spuse pentru sine: Păcăleala anului!

– Ei bine? insistă el. Vrei s-o faci? Vrei să ajuți un prieten la nevoie?

În acel moment, ochii ei se îngustară suspicioși... exact așa cum el prevăzuse.

– Mai exact, despre ce fel de experiment este vorba?

– Sărutări, bineînțeles! exclamă el. Avem amîndoi o bună imaginație. Jenny își trase o palmă în sinea ei și spuse Amin. Cu experiența noastră, am putea simula sentimentele unei situații date. Vreau să încep cu un prim sărut dintre o fată și un băiat, lipsiți de experiență și să ajung apoi pînă la sărutările adulților. Am stabilit toate reacțiile fizice care trebuie să fie monitorizate. Mi-am găsit chiar timp să scriu mici scenarii, progresiv, pentru fiecare etapă. Ce părere ai?

– Cred că este cea mai proastă glumă pe care am auzit-o vreodată! Începu să-și încalțe sandalele..

– Crezi că te-aș minți?

– Da!

– Jur pe inima mea și să mor dacă te mint. Își încrucișă degetele la spate, pe furiș, în timp ce o privea plin de inocență.

– Jonny, doi oameni care pretind a fi adulți, nu se pot întoarce înapoi la perioada când experimentau mici giugiuleli, protestă ea. Pur și simplu n-are cum să meargă.

– De unde știi?

– Știu. Gîndul de a-l săruta pe Jonny, indiferent în ce fel, îi producea creșterea temperaturii interioare și îi umplea mintea de gînduri erotice. N-are cum să meargă, repetă ea.

– Dar măcar încearcă, Jen, o imploră el. Acor-dă-mi treizeci de minute din timpul tău și dovedește-mi că n-are cum să meargă. Eu personal, cred că va merge. Am conceput întreaga lucrare, dar dacă nu obțin participarea ta, înseamnă că voi pierde sute de ore de muncă.

Împotriva corectei ei judecăți și întru totul conform planului lui Jon, ea se răzgîndi.

– Oh, bine! fu de acord ea. Dar numai pentru jumătate de oră. Trebuie să-ți dovedesc că nu ai dreptate, asta-i tot!

– Mulțumesc, scumpă doamnă. Jon o răsplăti cu un sărut recunoscător pe gură. Așteapă aici,

pînă aduc întreg echipamentul. Se ridică și începu să meargă spre dormitor.

– Echipamentul? Imagini ciudate începură să-i treacă prin minte. Ascultă! N-am de gînd să fac nimic ținut.

El privi spre ea.

– Ce Dumnezeu insinuezi, Jenny? întrebă el pe cel mai binevoitor ton. Echipamentul de care am nevoie este format dintr-un stetoscop, un aparat pentru măsurat tensiunea și niște termometre speciale pentru luat temperatura cutanată. Într-adevăr, soră Larson, mă surprinzi!

– Eu te surprind! îi răspunse ea tîfnosă, simțind că toată fața îi arde de rușine. Du-te! Adu-ți ce-ți trebuie, doctore. De-abia aștept să-ți dovedesc cît de mult greșești.

Jon se grăbi spre cealaltă cameră, bucuros că-și poate ascunde zîmbetul de satisfacție.

Capitolul nouă

Cînd Jon se întoarse, avea brațele încărcate cu tot felul de aparate de măsurat, grafice și dosare. Făcînd mare caz de instalarea acestor echipamente, începu să-i spună cîteva cuvinte despre ceea ce descoperise în cercetarea făcută.

– Sărutul datează de foarte multă vreme, începu el. Dicționarul spune că sărutul este un contact ușor al buzelor, în semn de afecțiune, salut sau venerație. Această definiție e destul de banală, dar am găsit alte două care mi se par interesante. Prima, a unui tip cu numele de Anonymous, și a doua, dată de Cyrano. Ignoră zîmbetul mult prea dulce aruncat de Jenny și

trase mai aproape măsura de cafea pentru a-și putea întinde dosarele.

– Anonymous spune: „Sărutul este o contracție a gurii datorată măririi inimii“. De asemenea, mai spune că un sărut „nu poate fi dat fără să fie luat, și nu poate fi luat fără să fie dat“. Îmi place chestia asta, ție nu? Fără să aștepte un răspuns, îl cită pe Cyrano: „Sărutul este punctul roz de pe i-ul verbului *a iubi*“. Zîmbi spre Jenny și o văzu, dîndu-și ochii peste cap.

– Nostim! admise Jenny, dar rămase nemîșcată.

– Acum, poate ar fi bine să-ți împărtășesc cîte ceva din propriile mele cercetări referitoare la cum a evoluat sărutul pentru a ajunge la ceea ce este astăzi. Începu să citească, fără să-i întâlnească privirea, dar continuînd să-și aranjeze echipamentul și luîndu-și rolul foarte în serios. Păsările și diferite alte animale își hrănesc puii gură la gură, spuse el, uneori cu mîncare dinainte mestecată. Aceasta reprezintă apariția instinctului sărutului la primate.

– Pfff!

– Un răspuns inteligent, dacă am auzit bine! Privi repede spre ea, apoi continuă: Strămoșii noștri, care trăiau în peșteri, obișnuiau să sape pentru a găsi sare, după care își lingeau pe față

prietenul. Mai devreme sau mai târziu venea și sărutul.

– Încă un „pfff“! spuse Jenny împreună cu un geamăt, strîmbîndu-se de repulsie.

Jon rîse de sunetele scoase de ea.

– Iată ceva ce s-ar putea să te dea gata. În Roma antică, femeilor le era interzis să bea vin. Se spunea că sărutul era un obicei al bărbaților de a gusta gurile femeilor din familie pentru a vedea dacă i-au înșelat.

– Doar nu crezi cu adevărat așa ceva, nu-i așa?

– Păi, poate că limba se pune pe obraz! spuse el și Jenny gemu încă o dată. Hai să mai vedem! Unde eram? Ah, da, la sărut! Știi, desigur, că francezii sărută pe amîndoi obraji și că eschimoșii nu se sărută cu gura... ci doar își freacă nasurile. Dar știai că pînă la vremea marilor descoperiri geografice, jumătate din populația lumii nu știa nimic despre sărut? Nu, doamnă! Jurnalele primilor exploratori sînt pline de relatări despre încercările de a săruta băștinașii. Uneori, aceștia nu păreau să simtă vreo emoție, alteori aveau reacții de oroare.

– Deștepți băștinașii, spuse Jenny, strîmbîndu-se. Probabil se gîndeau că vor fi mîncăți de viil

– Ciudat că ai adus vorba despre asta, adău-

gă el pe ton de conversație. Chinezii credeau că sărutul are conotații canibale. Iar mamele din Indochina obișnuiau să-și amenințe copiii cu sărutul.

– Asta-i chiar culmea!

– La fel am spus și eu. Dar să ne întoarcem la studiul meu. Sărutul, de-a lungul timpului, a avut suișuri și coborîșuri... N-am intenționat să fac un joc de cuvinte. În timp ce Jenny se încruntă, continuă: În Anglia, oamenii sărutau aproape tot ceea ce mișca. Asta pînă în anul 1665, cînd a apărut epidemia de ciumă. După asta, salutul se rezuma numai la ridicatul pălăriei și o reverență. Te plictisesc cumva?

– Oh, nu, spuse Jenny, căscînd. Întotdeauna am privirea asta fixă cînd ascult o prelegere, indiferent cît este de interesantă.

– Am păstrat ce era mai interesant pentru la urmă, Larson. Ascultă, îi ordonă el. Superstiții legate de sărut. Sărutatul sub o poartă aduce ghinion. Dacă te mîncîcă nasul, te va săruta un nebun. Sărută-ți cotul și ți se va schimba sexul!

– O imposibilitate anatomică, enunță ea, scărpinîndu-și cu nonșalanță nasul.

– Absolut. Ce-ai zice să afli cîteva legi care încă mai sînt în vigoare, referitoare la durata legală a sărutului? Cinci secunde în Iowa, de e-

xemplu, și numai o scurtă și rapidă secundă în Halethorpe, Maryland.

– E o adevărată minune că unii reușesc să se mai și căsătorească acolo. Începu să rîdă la înșiruirea lui de date. Spune-mi, știi care a fost cel mai lung sărut care a existat vreodată? Începea în sfîrșit să devină interesată de subiect.

Jon zîmbi și răspunse repede:

– A fost un sărut de binefacere, în ziua Sfîntului Valentin din anul 1980. Cinci zile și jumătate! În ceea ce privește numărul, am găsit un record realizat în 1978 de un englez, care a sărutat 4049 femei în opt ore... în public.

– Probabil a vrut să recupereze timpul pierdut cu reverențe și ridicatul pălăriei, răspunse ea. Știi citatul acela faimos al lui Arturo Toscanini? Spune că a sărutat prima femeie și a fumat prima țigară în aceeași zi.

– Foarte bun, Jenny. Te superi dacă îl folosesc? Ea clătină din cap și-l privi în timp ce el nota repede citatul. Ca să ne bine dispunem și să ne reîntoarcem la vremea adolescenței, îți voi spune două glume foarte bune referitoare la sărut. O fată spune: „Nu, nu mă poți săruta și asta-i ultima dată cînd ți-o spun“. Băiatul răspunde: „Știam că vei ceda.“

Jenny tresări, dar el continuă cu altă glumă:

– Fata spune: „Domnule polițist, opriți-l pe acel bărbat. A încercat să mă sărute.“ Polițaiul spune: „Nu vă faceți griji, domnișoară. Sînt sigur că va veni altul în curînd.“

– Sînt îngrozitoare! Încercă să-și ascundă zîmbetul.

– Da, știu. Nu te simți din nou ca o puștoaică?

– Bineînțeles, Jonny. Își dădu ochii peste cap și se înroși. Sînt gata să fac o pozna și s-o iau la fugă!

– Ah, Jenny, încetează! Asta e ceva serios! Se ridică în picioare indignat. Dacă ai de gînd să continui să te protestezi, mai bine uită că te-am rugat să mă ajuți.

Ea se ridică și se așeză față în față cu el, zîbind răutăcios.

– Nu asta era vorba să facem? i-o trînti ea. Eu sînt gata, dacă și tu ești, doctore. Își închise ochii, de parcă aștepta să fie inoculată cu ceva.

– Touché, Jenny, spuse el admirativ. Hai să trecem la treabă. Uite, ăsta-i primul scenariu. Amîndoi avem vîrsta de treisprezece ani și stăm în fața ușii tale de la intrare. Tocmai te-am condus acasă de la un film. E vară și lumina de pe terasă e stinsă. Voi încerca să te sărut ca să-ți spun noapte bună. E prima mea încercare de a săruta. Sînt speriat de moarte. Tu știi ce se va întîmpla,

dar n-ai mai fost sărutată pînă acum, așa că nu ești deloc pregătită. Gata?

– Gata.

Jon îi luă mîna în mîna lui și se aplecă spre gura ei, nimerind aproape complet lateral de buze. Jenny chicoti în sinea ei, amintindu-și că eforturile făcute de el nu se deosebeau prea mult de primul ei sărut. Kenny Stiennacher o sărutase, de fapt, pe bărbie! De îndată ce timidul sărut se termină, Jon începu să-i numere bătăile pulsului, să-i măsoare tensiunea, numărul de respirații pe minut, temperatura cutanată și umiditatea pielii.

– Nimic! se lamentă el. N-ai simțit absolut nimic?

– Numai amintiri de demult, răspunse ea melancolică.

– Cred că tatăl meu a avut dreptate. A spus că, atunci cînd puștii se sărută e ca și cum ai împușca cu gloanțe oarbe. Zîmbiră amîndoi aprobator. În regulă, trecem la cealaltă experiență. Iată scenariul... și te rog, încearcă să intri în pielea personajului, de dragul cercetării, o rugă el. Sîntem în timpul liceului. E a doua noastră întîlnire și sînt hotărît să te sărut la despărțire. Tocmai ne-am întors de la un meci de baschet, unde echipa mea a învins cu 101 la 99. Sîntem bucu-roși de victorie și vrem amîndoi să sărbătorim

într-un mod foarte personal.

El închise ochii pentru o clipă, încercînd să-și imagineze scena. Urmîndu-i sfatul, Jenny făcu același lucru. Cu toate acestea, aproape căzu pe spate cînd Jon se repezi ca un buldozer și o sărută, strivindu-i buzele între dinți. Nu o duru cu adevărat, dar îi aminti de un alt moment, de ceva ce i se întîmplase celei mai bune prietene a ei, Sandy Fredrickson. Un chicotit îi făcu buzele să tremure, sub sărutul de adolescent dat de Jon. Supărat, el se trase deoparte și o privi.

– Nu trebuia să rîzi. Ce naiba e atît de amuzant?

Încă rîzînd, Jenny încercă să-i explice, bătîndu-l prietenește pe braț.

– N-are nimic de-a face cu tine... sau cu tehnica ta. Mi-a amintit de o poveste tristă, foarte tristă, dintre Sandy Fredrickson și Tim Summers.

– Și asta te-a făcut să rîzi?

– Așteaptă! Lasă-mă să-ți povestesc. Sandy și Tim hotărîseră să meargă mai departe cu relația lor. Ca urmare, sărutările scurte s-au transformat în ceva mult mai fierbinte. Ei bine, într-o noapte, se sărutau pe malul lacului... și... și...

Izbucni din nou într-un hohot de rîs.

– Și?

– Și au rămas blocați în aparatele de îndreptat

dinții, pe care le purtau amîndoi. Cînd și-au dat seama ce s-a întîmplat, s-au speriat atît de tare, încît au tras cu toată puterea, pînă ce le-au rupt. Amîndoi au fost nevoiți să meargă a doua zi la dentist. I-a costat o avere pe părinții lor, după cum mi-a spus Sandy.

– Ai inventat toată povestea asta, o acuză Jon, încercînd să rămînă serios, dar eșuînd lamentabil.

– Jur pe ce am mai sfînt, spuse Jenny, ridicîndu-și solemn mîna în semn de jurămînt. În același timp, ochii îi luceau jucăuși.

– Ai avut dreptate. Toată chestia asta n-o să meargă. Începu să-și îngrămădească la întîmplare hîrțile în mapă. În sinea lui se certa: „Ei bine, deșteptule, planul tău nemaipomenit a eșuat! De ce naiba nu i-ai spus direct? Idiotule! S-ar fi putut să spună da. În același timp, s-ar fi putut foarte bine să spună nu”.

Jonny pare într-adevăr supărat, se gîndi Jenny. Și ea care tocmai începea să se distreze cu toate aceste experiențe. Ceea ce urma pe listă nu putea fi mai rău decît ceea ce fusese pînă acum.

– Ah, haide, Jonny. Nu te da bătut. Voi fi cu-minte. Îți promit. La urma urmei, după cîte mi-ai spus, ai muncit mult la această lucrare de cercetare. Doar nu vrei să pierzi ocazia de a-i lăsa în

fund pe cei din Asociația Psihologilor Americani, nu-i așa? Nu poți renunța acum.

Știa de fapt, în adîncul inimii ei, că voia să experimenteze diversele tipuri de sărut ale adulților, pe care el dorea să le monitorizeze.

– Dacă într-adevăr crezi că vom obține niște rezultate care să merite oboseala... spuse el, gîndindu-se de acum să lase totul în seama ei. Renunțase să mai spere.

– Nu vom ști niciodată, dacă nu încercăm.

Oh, Jenny, tocmai ai rostit cuvintele magice! se gîndi el, ținîndu-și cu grijă privirea ațintită asupra hîrtilor din fața lui. Speranța începu din nou să încolțească în inima lui. Tuși pentru a-și recăpăta vocea și trecu la următorul scenariu. Asta era și mai și!

– Acum sîntem la colegiu. Amîndoi sîntem în ultimul an, și să nu- mi trîntești acum ceva referitor la diferența noastră de vîrstă, pentru că eu eram în ultimul an în vremea cînd și tu erai.

– Ah, da, băiatul minune al psihologiei!

– Jenny! Îi aruncă o privire severă.

– Sînt cuminte, promise ea, toată numai inocență.

– Bine. Amîndoi vom absolvi în curînd. Ne dăm seama că s-ar putea să nu ne mai vedem în viitor, pentru că avem planuri diferite pentru viață.

Această seară ne-a dat total peste cap. Curînd, nu vom mai fi împreună. Încercăm să ne scoatem asta din minte, dar emoțiile noastre o iau înainte. Acum, printr-un sărut, încercăm să exprimăm sentimentele ținute ascunse.

Tandru, o luă pe Jenny în brațe și o ținu strîns lipită de pieptul lui. Privi în ochii ei și văzu că ea intrase în rol, așteptîndu-i următoarea mișcare. O mîngîie ușor pe obraz și îi dădu părul după ureche, spunîndu-i:

– Oh, Jenny, țin atît de mult la tine. N-am găsit nici o altă femeie care să-mi satisfacă cerințele în felul în care o faci tu. Șoaptele lui o transpuseră pe Jenny în propriul lor viitor. Îți respect inteligența, continuă el. Îți admir curajul și onestitatea. Îți ador simțul umorului. Și înnebunesc de fiecare dată cînd privesc în ochii tăi nemaipomeniți. Oh, iubito, cum voi putea trăi mîine fără tine?

O sărută pe nasul ei rozaliu, trasîndu-i conturul cu vîrfurile limbii. Atingerea lui îi produse lui Jenny un fior care-i străbătu întregul corp. Știa că trebuie să joace un rol, dar cuvintele lui o făcuseră să se gîndească la realitatea căreia va trebui să-i facă față cînd el se va întoarce la Chicago. El continuă să-i sărute gîtul, pînă ce-i simți pulsul accelerat. Mîinile lui coborîră de pe gît pe șira spinării și apoi mai jos pe șold și în interiorul

coapsei. Încet, o mîngîie prin materialul rochiei, făcînd-o să se simtă de parcă era gata să se topească. Buzele lui îi ardeau pieptul, coborînd mai jos și trasînd o dîră fierbinte în urma lor.

– Jenny, Jenny, spuse el trist. Cum te-aș putea părăsi?

Cuvintele lui acționară ca un catalizator asupra sentimentelor ei, care se pomeni strigînd:

– Jonny, oh, Jonny! Nu pleca!

Îl sărută, arătîndu-i din plin dragostea ei. Cînd gura lui îi acoperi buzele întredeschise, ea își strînse brațele în jurul gîtului lui, lipindu-și corpul mai tare de el. Una din mîini alunecă dedesubtul cămășii și începu să-i maseze pieptul și să-i excite sfîrcurile. El tremura, incapabil să se stăpînească, prins în jocul pe care singur îl inițiasese. Sărutul lui deveni mai insistent, în timp ce degetele lui lungi alunecară sub rochia lui Jenny, începînd să-i exploreze pielea catifelată.

Luptîndu-se pentru a-și redobîndi controlul, el își desprinsese brusc gura de pe buzele ei moi și fluieră ușor.

– Uuuu! Sărutul ăsta a dat rezultate nemaipomenit de bune, nu crezi, Jenny? Deși vocea i se frînse de emoție, făcu tot ce putu ca să pară complet stăpîn pe sentimentele sale... un cercetător aflat la lucru.

Lui Jenny îi luă ceva timp pentru a-i digera cuvintele. Dar el deja îi măsura bătăile pulsului, notîndu-și rezultatele și continuînd cu numărarea respirațiilor și a temperaturii cutanate. Își apăsă degetele pe gîtul ei, în locul unde pulsul se vedea bătînd puternic, și își privi ceasul.

– Pulsul tău e mai rapid decît pot eu număra.

Continuîndu-și șarada, puse alături stetoscopul și o privi. Mormăind ceva de genul: „Încă o ultimă scenă, Jenny“, își așeză mîinile pe umerii ei goi și le lăsă să alunece în jos, peste sfîrcurile sînilor și în jurul lor, examinînd vîrfurile întărite sub materialul rochiei. Aproape că își pierdu controlul cînd ea oftă și închise ochii. Se rugă să mai reziste cîteva minute. Amîndoi fură străbătuți de ceva asemănător unui curent electric, dar el se întoarse repede, pentru a-și ascunde mîinile ce-i tremurau puternic.

– Foarte bine, Jenny. Păi, cred că ajunge pentru această primă ședință. Tuși și încercă să-și controleze vocea. Mulțumesc că m-ai ajutat, continuă el. După cum ai văzut, aceste experimente nu pot fi făcute cu cineva care-ți este absolut străin.

Jenny îl privi atent. Știa că și el era la fel de afectat ca și ea. De ce nu voia să continue? La început, îl suspectase că inventase toată po-

vestea cu experimentele, dar acum începea să creadă că vorbise serios. În tot cazul, Jenny nu era dispusă să se oprească. Nu acum. Nu-și promisese oare că azi urma să facă prima mișcare? Căută în minte o scuză, o scuză oarecare pentru a putea continua.

– Mi se pare, doctore McCallem, că aș mai putea adăuga cîte ceva cercetărilor tale.

– Da?

– Sînt specializată să fac aceleași măsurători pe care mi le-ai făcut tu mie. Lasă-mă să-ți măsoar pulsul și respirația. Se întinse și luă stetoscopul de pe masă. Așează-te și îți voi completa datele statistice. Fără să-i aștepte aprobarea, îi descheie nasturii cămășii și lipi stetoscopul rece de pieptul lui. Cu ochii măriți, numără bătăile inimii, după care spuse calmă:

– Se pare că nici tu n-ai scăpat total neafectat, doctore.

Apoi îi luă încheietura mîinii între degete și începu să numere bătăile pulsului. Cînd își aplecă capul în față, parfumul buclor ei îl amețiră. Fără să se gîndească, ridică mîna și o mîngîie pe cap. Ea își înălță privirea pentru a o întîlni pe a lui.

– Da? Ce este, Jonny?

O pasiune incapabilă de stăpînit îi accelerează singele.

– Nu mai vreau să fac nici o experiență, Jenny. Mi-am ieșit din rol în urmă cu cincisprezece minute, recunosc eu. Am nevoie de tine. Te doresc. Te iubesc, Jenny. Am încercat să găsesc un mod de a-ți spune asta pe tot parcursul serii.

– Și eu te iubesc, Jonny, șopti ea, cu ochii pierduți în ochii lui.

Dintr-o dată, el o luă în brațe și o strânse la piept, șoptind în părul ei mătăsos:

– Oh, Doamne! Dacă ai ști cât de mult am dorit să te aud spunând aceste cuvinte, Jenny. Te iubesc. Te iubesc din toată inima mea. N-am crezut niciodată că pot simți așa ceva. Dar mi-ai vindecat sufletul și mi-ai eliberat emoțiile inhibitate. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult te iubesc, draga mea. O luă în brațe și îi sprijini corpul de pieptul lui.

– Da, Jonny. Da, sigur, hai să ne sărbătorim dragostea. Tocmai am realizat cât de singură și izolată am devenit.

Ținând-o strâns se îndreptă spre cămin și stinse cele două lumînări. Apoi o rugă să ia lumânarea de pe masă și să o ducă în dormitor.

– N-am făcut niciodată dragoste la lumina lumînărilor, draga mea. Vrei să experimentăm?

– Da, cred că voi deveni mai romantică.

În dormitor, el așeză lumânarea pe măsuta de

toaletă, de unde lumina se dispersa în întreaga cameră.

– La timpul lor, draga mea. Toate la timpul lor, spuse el cu un zîmbet devastator. Seara asta e a ta, Jenny. Am de gând să-ți înlătur toate îndoielile și temerile legate de relația noastră. În seara asta te voi purta pînă la stele... și mai sus. O cuprinse într-o îmbrățișare puternică și o șărută atît de dulce, încît ochii ei se umplură de lacrimi.

– Te iubesc, Jenny Larson, murmură el încet. Și acum vei deveni a mea, pentru totdeauna a mea!

Îi trase fermoarul rochiei, descoperindu-i umerii bronzăți, după care lăsă rochia să alunece pe podea. Văzu cum ochii lui se măresc de plăcere în timp ce-i examina corpul. Aplecîndu-se, o sărută din nou, savurîndu-i din plin dulceața. Degetele lui Jenny începură să descheie nasturii mici și rotunzi ai corsajului. Cînd termină, lăsă corsajul să cadă, apoi ridică brațele pentru a-l trage pe Jon lîngă corpul ei gol. El oftă, cînd sfîrcurile ei întărite îi atinseră pieptul, și o cuprinse în brațele lui.

Cuprinsă de dorință, Jenny îl sărută și simți dorința explodînd în interior. El începu să-i mîngîie spatele, nescăpînd nici un centimetru de piele, pînă ce ea simți că se prăbușește de slăbiciune.

Sărutările lui aprinse coborîră spre abdomenul ei plat pînă ce ajunseră la șoldurile rotunde. Gemînd de excitare, îi sărută triunghiul auriu în interiorul căruia ardea focul ei.

– Te vreau toată, draga mea, șopti el răgușit. Vreau să te sărut peste tot.

Jenny își ținu respirația cînd el o atinse în locul ei cel mai intim și își arcui instinctiv șoldurile. Tremurînd, fără să se mai poată stăpîni, se agăța de el.

– Jonny, te rog...

Cu o singură mișcare o așeză pe pat.

– Ah, draga mea. Mă îndrăgostesc din ce în ce mai mult de tine. Se depărtă puțin pentru a-i privi corpul ce strălucea în lumina lunii. Ești deosebită, Jenny. Ești mult mai frumoasă decît mi-am putut imagina vreodată. Rîse cînd o văzu ridicînd o sprînceană. Da, știu, spuse el. Nu este pentru prima oară cînd stăm dezbrăcați în patul ăsta, dar atunci, pentru mine a fost ca un vis. Mi-e teamă că n-am fost cel mai atent iubit din lume. Îi fusese greu să recunoască acest lucru, dar ea zîmbi și el continuă: Acum e altceva, dulcea mea Jenny. Te voi iubi cum n-a făcut-o nimeni pînă acum. E o promisiune, șopti el, luînd-o în brațe.

Jenny nu mai putu scoate un cuvînt cînd Jon își începu explorarea amănunțită. Cu grijă, o mîn-

gîie și o excită din ce în ce mai mult. Buzele urmau traseul mîinilor, plasînd sărutări care o ardeau. Fusese sincer cînd îi spusese că acest act de dragoste îi era în întregime dedicat și dorința de a realiza acest lucru, îi dădea puterea să-și controleze propria pasiune. De repetate ori îi supse și-i mușcă sfîrcurile, simțind-o cum se răsucesse sub el, gemînd răgușit.

Dar Jenny reuși să reziste eforturilor lui Jon de a-i provoca eliberarea totală. El simți acest lucru și-i șopti la ureche:

– Dă-ți drumul, dragostea mea. Abandonează-te dragostei. Vreau să mi te dai în totalitate, exact cum fac și eu cu tine. Dă-ți drumul, murmură el. Vino cu mine pînă la stele și dincolo de ele. Oh, draga mea Jenny, voi avea grijă de tine, voi avea grijă de tine pentru totdeauna. Dă-ți drumul... dă-ți drumul... dă-ți drumul!

Cuvintele lui ridicară și ultima barieră. Ea îi simți mîna mîngîindu-i interiorul coapsei, căutîndu-i locul cel mai intim. Eliberată în totalitate din închisoarea în care își ferecase emoțiile, își arcui corpul la atingerea lui.

– Oh, da, Jonny! Oh, da, dragostea mea. Aprinde-mi focul. Da... oh, da! strigă ea, cînd îi simți mîngîierea insistentă.

Alunecînd în josul corpului ei, locul mîinilor fu

luat de buze, pînă ce se cuibări între coapsele ei desfăcute. Respirînd întretăiat, Jenny încercă să-l atingă, dar el se feri, conducînd-o treptat pe culmile cele mai înalte ale pasiunii. Simți că se mișcă scăpată de sub control, arcuindu-și șoldurile sub sărutările lui intime, rugîndu-l să o elibereze.

– Jonny, te rog... Nu pot să mai aștept. Te vreau, vreau să te simt înăuntrul meu.

El își ridică privirea, înlocuind buzele cu degetele.

– Așteaptă încă puțin, dragostea mea. Lasă-mă să te satisfac pe deplin.

După încă o clipă, Jenny era copleșită de excitație. Gemetele ei de eliberare umplură camera, în timp ce tot corpul îi tremura. Jon își continuă mîngîierea erotică, mai blîndă acum, dar cu o dorință crescîndă. Corpul ei era străbătut de valuri asemănătoare celor produse de un curent electric și își înfipse degetele în părul lui des.

– Te vreau acum. Sărută-mă, Jonny.

El se ridică peste corpul ei și-i acoperi gura cu a lui. În același timp, Jenny își strecură mîna între corpurile lor și-i atinse erecția. Luat pe neașteptate, el scoase un geamăt de plăcere. Desfăcîndu-și larg coapsele, ea îl conduse spre locul ei cel mai umed, ridicîndu-și apoi picioarele în jurul șoldurilor.

– Am nevoie de tine, Jonny, șopti cu o voce insistență. Acum!

Jon știa că nu mai putea amîna acel moment. Ea i-o luase înainte și practic îi oprise intențiile lui de a o face să treacă prin punctul maxim, de infinite ori.

– Oh, iubito, gemu el, simțind că pasiunea îi crește, auzindu-i cuvintele. Mă vei avea, în întregime, dulcea, puternica mea Jenny. Apoi pătrunse în interiorul ei, frecînd-o ușor.

Dar ea era mai puternică decît realizase el. Începu să-l excite, șoptindu-i:

– Mai mult, Jonny, mai mult! Îl rugă ea. Du-mă sus și mai sus!

El începu să se miște în interiorul ei, frecîndu-și șoldurile de ea, simțind-o cum se topește dedesubtul lui. Cînd simți că se apropie de punctul final, Jenny se agăță cu mîinile de el. El încercă să mai amîne clipa finală, voind să-i simtă corpul în timp ce se mișcă înăuntrul ei, dar reacția ei fu atât de puternică, încît el se cutremură, dăruindu-i întreaga lui dragoste. Își îngropă apoi fața în părul ei auriu, inspirîndu-i parfumul, împărțind cu ea clipele de fericire.

Lui Jenny nu-i venea să creadă că trăise asemenea clipe în brațele lui Jonny.

– Ești incredibilă, murmură el. Tot ce-am vrut a fost să-ți dăruiesc eu ție, dar tu, draga mea Jenny, mi-ai dăruit mult mai mult. Vocea i se frânse din cauza emoției.

Ea îi sărută obraji, pleoapele și în cele din urmă gura caldă.

– Dar nu înțelegi, dragul meu? Este exact ce mi s-a întâmplat mie în prima noastră noapte. Aveai nevoie de mine și nevoia ta m-a vindecat. În seara asta, eu am avut nevoie de tine. Cred că voi avea întotdeauna nevoie de tine, Jonny. Dar în seara asta, când mi te-ai dăruit, n-am făcut decât să-ți întorc darul.

– Cum de ești atât de înțeleaptă la o vîrstă atât de fragedă? întrebă el blînd.

– Sînt mai mare ca tine, îi răspunse ea rîzînd. Știi că o voi spune pînă la urmă, nu-i așa?

– Da. Dar, iubita mea, nu ți-ai dat seama cît sîntem de potriviți? O ridică deasupra corpului lui excitat, pentru a-i arăta din nou cît sînt de potriviți.

Își petrecură noaptea, făcînd dragoste. Ea se minuna de forța lui. Dar nu fu mai puțin surprinsă de propria ei dorință, de parcă amîndoi își păstraseră intactă pasiunea, pînă ce s-au întîlnit.

Era aproape de ora prînzului cînd s-au trezit. Jon, ținînd-o în brațe, fluieră încet:

– Ce femeiei!

Jenny i se cuibări adînc în brațe, murmurînd la pieptul lui:

– Ți-am spus că sînt foarte puternică.

– Asta este afirmația anului, iubito! Își plimbă mîinile în sus și în jos pe spatele ei.

– Ești epuizată?

– Mai mult somnoroasă, decît epuizată. Se rugîna de întrebarea lui, deși petrecuseră împreună o noapte plină de pasiune. Dar tu?

El rîse din adîncul pieptului.

– Voi supraviețui, iubito, voi supraviețui.

Jenny începu să chicotească, lipindu-și gura de pieptul lui pentru a-și înăbuși hohotul de rîs. El o depărtă și se încruntă.

– Bine, dă-i drumul. Să auzim. La ce te gîndești?

– Nu, nu pot să-ți spun. Încercă să se așeze. E alt joc de cuvinte, care nu-mi dă pace. Își scutură capul. Nu mă face să-ți spun, Jonny.

– Vino aici. O trase din nou peste el, îmbrățișînd-o. Acum, stai liniștită și spune-mi. Sînt pregătit pentru orice.

Cuvintele lui o făcură să izbucnească într-un alt hohot de rîs și încercă să răspundă:

– Oh, Jonny. Asta-i exact ce voiam să spun...

nu chiar exact, recunosc ea. Voiam să spun că mi s-a părut că... ai rezistat admirabil! Izbucni în râs fără să se mai poată opri.

Jon gemu și începu s-o gîdile.

– Ai dreptate, a fost o glumă îngrozitoare. Se ridică în genunchi și privi la fața ei, încadrată de părul răvășit, care se zguduia de râs. Nu-i chiar atît de amuzant. Se dădu jos din pat și-i ridică corpul ușor pe brațe. Ai nevoie de o baie bună.

Ea încă mai rîdea cînd el îi dădu drumul în lac.

– La naiba, femeie! Trebuie să te fi îngurățat noaptea trecută... sau eu mi-am pierdut forța!

Ea veni spre el, improșcînd cu apă în toate direcțiile, deschizîndu-și brațele către el.

– Eroul meu! spuse ea, după ce îi stropi pieptul, cu un jet de apă ținut în gură.

– Asta e, puștoaico, strigă el. De data asta, chiar că ai făcut-o! Începură să se urmărească prin apă, apoi pe plaja nisipoasă și liniștită.

După care încheiară un armistițiu și avîntîndu-se în apă, plutiră unul lîngă celălalt. Cît timp dură asta nu știu nici unul din ei. Dar știau că sînt total și pe deplin mulțumiți. Mai tîrziu, Jon se întinse și apucă mîna lui Jenny.

– Jenny? șopti el, privind spre cer.

– Mmmm?

– Ai făcut vreodată dragoste în apă?

Jenny tresări surprinsă.

– Doar nu vorbești serios?

– De ce nu vii pînă aici să vezi cît de serios vorbesc?

Cum ar fi putut o femeie să refuze o astfel de invitație? se gîndi ea, alunecînd spre brațele lui deschise.

Capitolul zere

Dacă cineva i-ar fi spus lui Jenny că s-ar putea simți atât de liberă și fericită cum s-a simțit în săptămîna care a urmat, ea ar fi negat cu hotărîre. Cele șapte zile și nopți, care au urmat, au fost pline de dragoste, de clipe minunate de dăruire și cunoaștere. Jenny și Jon au devenit inseparabili... și păreau că nu se satură de noua lor intimitate. Orice moment părea potrivit. Orice loc părea potrivit. Orice idee erotică părea să merite a fi experimentată. Dacă ar fi făcut o listă la început, ar fi fost impresionați de varietatea descoperită.

La fel de liberi ca primul bărbat și prima femeie de pe Pămînt, ei își făcură unul altuia plăcere

după plăcere. Făcură dragoste în iarba înaltă care acoperea locuința subterană a lui Jenny.

– N-am mai făcut niciodată dragoste pe un acoperiș, exclamară ei.

Făcură dragoste întinși în cada lui, apoi în picioare, sub jetul puternic al dușului.

– Un alt început!

Unele dintre ideile lor includeau apa. Altele nu, dar sfîrșeau tot în apă... ca în ziua cînd au încercat să facă dragoste în canoa lui Jenny și exact în clipa cînd atingeau punctul culminant, mișcările lor sălbatice au răsturnat barca și ei au căzut în apă. Erau aproape să se înece, pînă să-și dea drumul din îmbrățișare.

– Asta ar fi putut fi ultimul experiment!

Total eliberați de orice inhibiție, fizică sau emoțională, se abandonară dragostei nou descoperite. Nu păreau să realizeze acest lucru, pînă în clipa cînd se atingeau. În timp ce lucrau, se jucau sau pur și simplu se odihneau, erau într-o căutare continuă a celuilalt. Dar niciodată nu le lipsea simțul umorului. Într-o zi, stăteau întinși în pădure, pe un covor gros format de frunze și ace de brad, cînd Jon remarcă că acesta era un alt lucru nou de experimentat.

– Ah, haide, McCallem. O spui chiar mai des decît mine.

– Ți-am spus că am dus o existență searbădă pînă ce te-am cunoscut pe tine.

– Jon-nee! Doar nu vrei să spui că erai virgin!

– Ei, nici chiar atît de searbădă, recunosc. Își ascunse un zîmbet. Dar cît de inventiv crezi că poate fi un medic secundar, într-o debara întu-necoasă de spital?

– Și mai încercăi să mă convingi că n-ai profitat niciodată de asistentel! Îi trase un pumn în stomac.

Rapid ca un animal de pradă, el se răsuci și se așeză peste corpul ei.

– Iubito, voi profita de orice poziție cu tine! o amenință el glumind. Apoi îi apăsă mîna pe frunte și luă o expresie serioasă de medic. Aha! Se pare că ai febră, draga mea. Asta necesită un examen medical amănunțit. Trebuie să aflăm ce-ți produce această misterioasă creștere a temperaturii. Ar putea fi periculoasă febră a junglei. Am auzit că a făcut ravagii în ultimul timp.

– În Minnesota? Dar el nu-i răspunse, iar ei nu păru să-i pese. Amîndoi păreau să fie concentrați în a se examina reciproc. Puțin mai tîrziu, Jon îi șopti la ureche:

– Îmi place să mă joc de-a doctorul cu tine, iubito.

Sîmbătă dimineața merseră la talcioc, luînd-o

și pe Sarah cu ei. În felul ei foarte direct, ea spuse:

– Credeam că ați murit amîndoi sau ceva asemănător!

– Ceva asemănător! răspunse Jon, zîbind cu gura pînă la urechi.

– Oh, chiar așa, nu?

Jenny stătea între ei doi, cu fața roșie, găsind totuși curaj să bombăne:

– Asta-i!

– Trebuia să-mi fi dat seama, spuse Sarah, zîbind larg. Cînd cineva nu răspunde la telefon și scrie cu litere de o șchioapă că e plecat la pescuit, oricine își poate da seama că cei doi sînt îndrăgostiți. Schimbă priviri semnificative cu amîndoi, după care îi întrebă direct: Deci, ce aveți de gînd?

Jon se întinse și apucă mîna rece a lui Jenny, strîngînd-o cu putere. Își dăduse seama că ea era total nepregătită pentru întrebarea lui Sarah. De fapt, la fel era și el. Dar preluă responsabilitatea și răspunse pentru amîndoi:

– Avem de gînd să ne bucurăm pe deplin de acest lucru, dulce înger Gabriel. Și îți mulțumim că ne dai binecuvîntarea ta.

– O aveți de atîtea săptămîni, prostuți porumbei îndrăgostiți!

În aceeași seară, după ce mîncară acasă, Jenny îl conduse pe Jon pe treptele în spirală ce duceau spre dormitorul ei. Nu voise pînă atunci să-l aducă în patul ei, pentru a se proteja de singurătatea pe care ar fi simțit-o după plecarea lui. Cum va mai putea ea să doarmă singură acolo, după ce va face dragoste cu Jon? Dar seara aceasta adusese o schimbare în modul ei de gîndire. Era într-un fel legată de răspunsul pe care el i-l dăduse lui Sarah. „Avem de gînd să ne bucurăm pe deplin de acest lucru“, îi spusese el. Astfel, Jenny realizează că nu mai putea să-l excludă din viața ei.

– Te iubesc, scumpa mea Jenny, îi șopti Jon cu gura lipită de buzele ei, în timp ce-i desfăcea sutienul și-l lăsa să cadă pe pătura de la picioarele lor. Te iubesc pentru totdeauna, jură el, în timp ce-și strînsese buzele în jurul unui sfîrc întărit și-l trase înfometat în gură. Degetele lui îi coborîră elasticul chiloților și îi lăsă să cadă pe podea. Apoi o ridică în brațe și o așeză ușor pe așternutul răcoros.

Jenny simți o schimbare în felul lui de a fi, în această seară. Nu mai era relaxat și părea tulburat de ceva, lucru care nu se întîmplase toată săptămîna. Își dezbrăcă hainele și se așeză lîngă ea. Trăgînd-o spre el, o îmbrățișă strîns, încercînd

să-i atingă fiecare părticică de piele în același timp.

– Oh, Jenny, dragostea mea. Vocea lui era marcată de o emoție profundă. Am o nevoie disperată de tine în seara asta. Am nevoie de tine chiar mai mult decît în acea primă seară, pe plajă.

Simțindu-se dintr-o dată înspăimîntată, Jenny îl ținu strîns în brațe și începu să-l sărute pe față, încercînd cu disperare să-i alunge această neașteptată stare de depresie.

– Sînt aici, Jonny, șopti ea. Întotdeauna voi fi aici pentru tine, dragul meu.

– Oh, Jenny, sper asta. Nici nu știi cît de mult vreau să te cred.

– Ce te-a făcut să te îndoiești de mine, Jonny?

– Mă simt foarte nesigur în seara asta, spuse el. Începu s-o mîngîie prin locurile cele mai intime, făcînd-o să uite de gîndurile ei. Iubește-mă, Jenny... te rog, iubește-mă cum n-ai mai făcut-o pînă acum.

Rugămintea lui fierbinte își găsi ecou adînc în inima ei și îi dăruie toată dragostea pe care o simțea. Făcură dragoste de parcă voiau să-și demonstreze că nu se pot despărți niciodată. Mîngîierile tandre și excitările subtile nu făcură parte din această noapte. Amîndoi își eliberară întreaga pasiune și făcură dragoste violent, arzînd total,

dăruindu-se unul altuia pînă ce căzură istoviți, cu corpurile scaldate de transpirație.

– Nu încă, Jenny. Nu încă. Nu vreau să se sfîrșească.

– Avem nevoie unul de altul acum. Dragostea noastră nu se va sfîrși niciodată, dragul meu, îi spuse ea.

Făcură dragoste de parcă venise sfîrșitul lumii. Lui Jenny i se păru o eternitate pînă fu în stare să vorbească din nou. Respirația lui Jon căpătase în sfîrșit un ritm regulat, dar Jenny simțea totuși că atmosfera era încărcată de tensiune.

– Ce este, Jonny?

– Trebuie să plec. Cuvintele lui îi pătrunseră în inimă și ea simți un junghi dureros. Vreau să vii cu mine, Jenny. Nu vreau să mai fiu din nou singur. Vreau să fii soția mea.

Jenny se rostogoli din brațele lui și merse împleticindu-se la fereastră, privind spre golful Mallard. Se cutremură simțind briza răcoroasă a nopții și ochii i se umplură de lacrimi.

– Cînd trebuie să pleci? Cuvintele aveau gust de cenușă în gura ei.

– Trebuie să plec peste cîteva ore... de îndată ce se luminează.

– De cît timp știi?

– Am aflat azi după-amiază. Am primit un te-

lefon de la doctorul Hackner, cel care m-a înlocuit la continuarea proiectului. Au intervenit niște probleme administrative... și au nevoie de mine acolo. Își puse mîinile pe umerii ei și încercă să o lipească de el. Ea se îndepărtă și își petrecu brațele în jurul corpului. El nu veni după ea.

Tremurînd, inima ei strigă: „E nevoie de tine aici!”

– Cît timp vei fi nevoit să stai acolo? El rămase în spatele ei, cu pumnii încheștați de frustrare.

– Nu știu, Jenny. Nu-ți pot spune. De aceea vreau să vii cu mine. Te rog, draga mea, o imploră el. Avem nevoie unul de celălalt.

Trecură cîteva momente lungi, pînă ce Jenny fu în stare să vorbească din nou.

– Nu pot veni cu tine. Munca mea este aici.

– Ceea ce spui demonstrează că nu vrei, de fapt, să vii cu mine. Cuvintele lui tăiau precum o lamă ascuțită. Credeam că mă iubești, Jenny.

Ea se răsuci repede și îi întîlni privirea solemnă.

– Ești nedrept, strigă ea. Știi că te iubesc, dar nu sînt încă pregătită să mă întorc acolo. Cu tine, a fost pentru prima oară cînd m-am dăruit în totalitate. N-am lăsat pe nimeni pînă acum să mă cunoască atît de profund. Începu să plîngă. Îmi ceri mai mult decît pot da.

– Ce-am să mă fac fără tine, Jenny? Fără să-și dea seama, căzură unul în brațele celuilalt, strângându-se cu disperare.

– Întoarce-te cât poți de repede. Te voi aștepta. Nu va mai exista un alt bărbat pentru mine, Jonny. Dar nu pot să plec, nu încă. Rîse amar. Și acum știi de ce îmi numesc astfel casa.

– Aș vrea să nu fi făcut niciodată psihologie, spuse el tăios. Îți înțeleg argumentele atît de clar, dar inima... și sufletul meu, Jenny. Urlă să te iau cu mine. Simt că mă rup în două.

– Și eu. Dar ai și alte responsabilități și nu le poți întoarce spatele. Știi asta la fel de bine ca mine. Îl mîngîie pe fruntea încruntată. Îți iubesc inteligența și inima capabilă de atîta compasiune, Jonny. Trebuie să te duci acolo. Mă rog doar ca acel zid profesional, protector să fie din nou intact, pentru binele tău.

– Nu știu dacă voi reuși fără tine, Jenny. Ai devenit forța mea.

– Și tu a mea.

– Și nu este nimic ce-aș putea spune, care să te facă să te răzgîndești? Nu pot face nimic?

– Poți să mai faci dragoste cu mine pentru ultima oară. Lacrimile aproape o sufocară. Iubește-mă încet și cu foarte multă dragoste. Lasă-mi o ultimă amintire frumoasă la care să visez.

O ridică în brațele lui puternice.

– Dulcea, neprețuita mea Jenny, murmură el, cu buzele lipite de buzele ei desfăcute. Cît de mult te iubesc! Ești o parte din mine... pentru totdeauna! Făcură dragoste într-un fel dulce-amar de rămas-bun. Fiecare mișcare părea făcută cu încetinitorul, de parcă încercau să prelungească și să amîne clipa de despărțire. Cînd, în cele din urmă, terminară, Jon îi șopti la ureche, printre șuvițele de păr mătăsos:

– Mă voi întoarce, Jenny. Să nu te îndoiești niciodată.

– Știu. Dar inima ei plîngea, spunîndu-i la revedere.

În zorii zilei plecă.

Aflată parcă în stare de șoc, Jenny se apucă a doua zi de lucru. Nu auzea cîntecul păsărilor, nu vedea zborul fluturilor din floare în floare. Totul părea cenușiu și lipsit de viață, la fel cum era și ea în interior. Nici măcar căldura soarelui de vară nu putea topi inima ei înghețată. Jonny plecase. Se simțea mai puțin decît doar pe jumătate vie și nu realiză decît adierea vîntului peste fața ei udată de lacrimi. Nu se va mai întoarce niciodată! Asta era

frica ei cea mai mare. Era din nou în punctul în care se aflate în momentul când sosise prima oară pe insulă. Oh, dar acum era mult mai rău. De data aceasta, iubise cu toată inima ei. Se simțea sfîșiată pe dinăuntru. Învăluită de gîndurile ei depresive, nu o auzi venind pe Sarah, nici măcar atunci cînd parcă mașina în apropiere.

– Ce faci, scumpo? o întrebă Sarah cînd ajunse lîngă ea.

Jenny se întoarse încet și o privi. Nu părea surprinsă de venirea prietenei ei.

– Mor de inimă zdrobită, răspunse ea sec. Nu-mi voi mai reveni de data asta. Am riscat... și am pierdut.

– Ce te face să crezi că ai pierdut, Jenny?

– Jonny nu se va mai întoarce. A fost chemat de prima dragoste... proiectul lui, șopti ea. Nu-l voi mai vedea niciodată.

– Prostii! Tonul lui Sarah o făcu să-și ridice capul. Cred că ai pierdut destul timp plîngîndu-ți singură de milă.

– Oh, pleacă de aici și lasă-mă să mor în liniște, Sarah Gabriel, îi spuse Jenny. Cine te-a rugat să vii? Vreau să fiu singură.

Rîsul răgușit al lui Sarah umplu aerul.

– Vorbești ca o adevărată Garbo, spuse ea fără milă. Ai fi făcut milioane ca actriță, fetiço. O

apucă de umeri și o scutură ușor. Cînd fu sigură că Jenny o ascultă cu atenție, vorbi din nou: Cine dracu' crezi că mi-a spus să-mi bag nasul aici?

Jenny clipi, încercînd să înțeleagă sensul cuvintelor lui Sarah. Era posibil să fie adevărat?

– Jonny?

– Însuși ticălosul care zdrobește inimile! Dar cînd am vorbit cu el, se lupta să-și găsească controlul și m-a implorat să am grijă de tine. Pare într-adevăr un monstru fără inimă, nu-i așa?

– Oh, Dumnezeule mare, nu va reuși să se descurce de unul singur!

Exact așa mi-a spus și el, spuse Sarah. Eu, personal, cred că poate face orice își pune în cap. E un tip isteț. Examină fața lui Jenny și constată că obrajii încep să prindă din nou puțină culoare. Se întorcea la viață. Dar știi, cred că ești nemaipomenită. Ar trebui să ai mai multă încredere în bărbatul ăsta. Să-ți fie rușine de tine, Jennifer Larson!

Jenny lăsă capul în jos și lacrimile îi năvăliră din nou în ochii înroșiți de plîns.

– Am suferit atîta, pentru că am avut încredere în oameni. Mi-a spus că se va întoarce, dar eu nu cred c-o va face.

– N-are pic de încredere și mai e și complet oarbă! strigă Sarah. Dumnezeule, fetiço, bărbatul

ăsta e nebun după tine. Nu va înceta să te iubească doar pentru că mai are și alte responsabilități. Dacă sînt în stare să judec corect firea omenească... și sînt!... spun că se va întoarce alergînd de îndată ce va putea. Acum, întrebarea este, ce vei face tu în acest timp? Rămase în fața lui Jenny, precum stîncă Gibraltarului lîngă o rîndunică pierdută. Ei bine? întrebă ea.

– Mă voi topi?

– Nu, dacă am și eu un cuvînt de spus! Sarah observă micile scînteii de vioiciune care apărură în ochii lui Jenny. Vei lucra pînă vei cădea epuizată, doamnă. Vei face o hîrtie nemaipomenită. O vei ștanța cu cele trei matrițe noi despre care mi-ai povestit. Și îmi vei ține mie companie. Bătrînul Custer și-a cam pierdut interesul. Ai avut dreptate, o necăji ea. M-am lămurit în ceea ce-l privește, în urmă cu o săptămînă.

Jenny chicoti și-și dădu ochii peste cap.

– Îți spun, copilule, continuă Sarah, nu vei avea de ce să-ți faci astfel de probleme cu bărbatul tău. E genul care rezistă mult timp! Îi făcu cu ochiul. Ai avea de ce să te îngrijorezi, dacă aș fi cu douăzeci de ani mai tînără. Drace, cu zece măcar! Mi-a spus cît de mult îi plac femeile mai în vîrstă! O luă pe Jenny și o îmbrățișă matern. Haide, scumpa mea. Totul va fi bine. Îți promit.

Trebuie doar să ai puțină răbdare, asta-i tot.

Jenny o îmbrățișă la rîndul ei, mulțumindu-i lui Dumnezeu că i-a trimis așa o bună prietenă. Acum, te rog, Doamne, nu poți să-mi trimiți și o răbdare fără sfîrșit? se rugă ea.

Astfel începu așteptarea lui Jenny. Cu ajutorul lui Sarah, fiecare zi trecea destul de ușor. Nu întotdeauna repede, dar pînă la urmă trecea. Însă nopțile lungi, în care stătea trează în patul ei, păreau să dureze o veșnicie. Chiar dacă muncea pînă cădea epuizată, corpul ei refuza să se odihnească. Cînd, în cele din urmă, se întindea în pat, începea să fie bîntuită de coșmaruri care făceau să i se clatine încrederea în dragostea lui Jonny. Se scula, nemaiputînd să respire și uneori se pomenea strigînd:

– Jonny, știu că nu te vei întoarce! Și eu voi muri fără tine!

Alte dăți, cînd stătea mai mult de vorbă cu Sarah, iar încrederea îi revenea, visa diferite visuri erotice, care o făceau să se trezească udă de transpirație, rugîndu-se către fantoma iubitului ei:

– Oh, Jonny, implora ea cu vocea plină de pasiune, vindecă-mă, dragul meu. Fă-mă din nou întreagă.

Se scula din pat și începea să-l caute prin cameră, dar camera era întotdeauna goală.

Trecu o săptămână, apoi încă una. Jon îi trimitea mici scrisori la câteva zile. Conțineau puține noutăți... „Se întâmplă multe lucruri în jurul meu, dar eu nu sînt încă gata să mă implic“. Îi spunea întotdeauna cît de mult o iubește și cît îi este de dor de ea. „Mă voi întoarce de îndată ce voi putea, draga mea“. Cu această promisiune se încheia fiecare scrisoare.

Jenny savura fiecare cuvînt și-i trimitea în schimb lungi scrisori. „Am făcut azi prăjiturile care-ți plac ție. Aș vrea să fii aici să poți mânca. Am pescuit pentru cină astăzi și m-am gîndit la tine. N-am de fapt nevoie de nimic ca să-mi amintesc de tine, Jonny. Ești permanent în gîndurile mele... și în visele mele. Te iubesc“.

Jon o suna în fiecare săptămână. Amîndoi fură de acord că lungile lor convorbiri îi vor face fericiți pe cei de la telefoane. În a treia săptămână, Jonny o sună miercuri seara, tîrziu.

– Cît mai durează, Jonny? Lipi receptorul strîns de ureche în timp ce vorbea.

– Nu mult, iubito. Îneebunesc fără tine. Vom rezolva lucrurile aici în câteva zile. Oftă din cauza distanței mari care îi despărțea. Mi-e foarte dor de tine, Jenny.

– Cît de mult? Era la fel de nefericită ca și el, dar încerca să-și păstreze simțul umorului.

– Cît de mult? Păi, hai să văd dacă reușesc să exprim în cuvinte. Urmă un scurt moment de tăcere, în care Jenny nu-i auzi decît respirația profundă. Știu! exclamă el apoi. Mi-e atît de dor, de tine încît dacă aș putea, mi-aș părăsi curatul și ordonatul meu laborator și aș veni să mă murdăresc cu cerneală, ștanțînd hîrtie împreună cu tine. Cum ți se pare?

Jenny rîse fericită.

– Mi-ar plăcea să dai o declarație scrisă despre asta, doctore McCallem. N-aș fi crezut vreodată că ai fi în stare să renunți la ordine pentru dezordine, cu atît mai mult să te și murdărești.

– Nu mă mai deranjează atît de mult dacă mă murdăresc, iubito. Nu de cînd am învățat cît de mult te poți distra în felul acesta. Oftă din nou, melancolic. Cum e vremea acolo? Suficient de caldă pentru înotat la miezul nopții? Înjură cînd o auzi răspunzîndu-i afirmativ. La naiba! Trebuie să plec odată de aici. Mă întreb dacă un duș rece îmi va ușura durerea?

– Bietul Jonny, se auzi vocea lui Jenny. Îl doare capul!

– Mda, gemu el disperat, exact între picioarele Rîse cînd observă că ea nu face nici un comentariu. Te-ai înroșit, copilule?

– Ar trebui să-ți speli gura cu săpun.

– Numai dacă vii și tu cu mine în cadă, iubito.
 – M-ai ține pînă apa s-ar răci, m-aș îmbolnăvi și ar trebui să stau în pat și să chem doctorul. El gemu la celălalt capăt al firului, după care chicoti cînd ea adăugă: Mi-ar plăcea să stau în pat cu doctorul.

– Și mie mi-ar plăcea să fiu în pat cu asistenta. Deveni dintr-o dată serios: Jenny, te-ai mai gîndit la propunerea de căsătorie, iubito? Vrei să-ți faci o familie, nu-i așa, cît încă mai ai timp din punct de vedere biologic?

– Vreau să-mi fac o familie, cu tine... da, Jonny.

– Păi, draga mea, amîndoi provenim din medii conservatoare, și copiii înseamnă căsătorie, preferabil, înainte de a fi concepuți.

– Dar n-am stabilit încă nimic în legătură cu munca și insula mea. Simți că vocea i se gîtuie de plîns.

– Nu plînge, Jenny. Nu acum, cînd nu pot fi lîngă tine. Uite, vom găsi o cale să rezolvăm toate astea. Ai încredere în mine. Îți promit că totul va fi bine. Te iubesc și sper că și tu încă mă iubești...

– Mai mult ca niciodată, îl întrerupse ea, suflîndu-și nasul, zgomotos.

– Părinții mei întotdeauna au spus: „Dacă vrei ceva cu adevărat, atunci poți obține“.

– Și părinții mei m-au învățat același lucru.
 – Vezi? Atunci cum am putea da greș? Te iubesc, Jenny. Și voi veni acasă de îndată ce voi putea.

După ce închiseră, Jenny rămase mult timp privind afară, la golf, ascultînd zgomotele nopții. Acasă! El numise acest loc, „acasă“. Ar putea fi ceva mai potrivit? Se lăsă pe pernele moi, zîmbind senină cînd își aminti o frază celebră: „Acasă e unde îți este inima“. Apoi, pentru prima dată, de la plecarea lui Jonny la Chicago, căzu într-un somn adînc, fără vise. Totul avea să fie bine.

Capitolul unsprezece

Două zile mai târziu, vineri dimineață, Sarah plecă devreme.

– Ești sigură că poți să rămii singură în weekend, Jen fetițo? Pot amîna vizita asta, dacă vrei să stau cu tine.

– Cred că ai făcut destul pe baby-sitter-ul cu mine, Sarah dragă, spuse Jenny, zîbind. N-ai de ce să-ți faci griji. E timpul să mergi să-ți vizitezi fiul neascultător. S-ar putea să-ți trebuiască o săptămînă întreagă pentru a-l aduce din nou pe linia de plutire, o necăji ea, sărutînd-o pe obraz și îmbrățișînd-o puternic.

– S-ar putea să ai dreptate, Jenny. Sarah își

împreună mîinile în semn de rugăciune. Spune că vrea să-și schimbe facultatea... din nou! Dumnezeu să mă apere de copiii ăștia nehotărîți, inclusiv tu, scumpo! Arată acuzator cu degetul spre Jenny. Vai, Doamne! E o sarcină foarte grea aceea de a fi mamă. Odată ce-ai intrat în joc, nu mai ai cum să dai înapoi! Făcu cîțiva pași, apoi se opri și se întoarse cu o încruntătură de îngrijorare pe frunte. Ești sigură, că te vei descurca?

– Sînt sigură, o liniști Jenny, în timp ce-o conduse spre furgoneta ei veche. Măsură din privire furgoneta de la un cap la celălalt și o întrebă pe Sarah: Tu ești sigură că te vei descurca?

– Cu Bessie? Pufni pe nas. Sigur! M-ar duce pînă în Alaska și înapoi, dacă i-aș cere. Hei, n-ar fi o idee rea pentru vara viitoare. Mergem pe autostrada Alcan pînă la Nome, unde adevărații bărbați dorm. Jenny se încruntă la versurile nereușite ale prietenei ei. Nu-ți place ideea mea, hm? Ei, eu plec oricum, așa că, o zi bună îți spun! Jenny se strîmbă la auzul rimei, și Sarah avu ultimul cuvînt, ca de obicei. Se îndepărtă, cîntînd cît o țineau plămînii. Apoi, claxonînd prelung, dispăru.

Insula lui Jenny deveni dintr-o dată foarte liniștită. Numai zgomotele naturii mai întrerupeau din cînd în cînd tăcerea. Un pescăruș singuratic se tînguia după perechea lui. Trei veverițe alergau

una după alta printre crengile copacului bătrîn și încovoiat, de la poalele dealului. Un colibri cînta în apropiere, vîrîndu-și ciocul filiform drept în mijlocul unei flori roșii, ce creștea lîngă tîrm. Cînd Jenny văzu perechea colibri-ului zburînd în preajma lui și apoi așezîndu-se alături, spuse cu voce tare:

– Fiecare are pe cineva, în afară de mine.

Bineînțeles, în adîncul inimii ei, știa că nu-i adevărat, dar în acest moment se simțea îngrozitor de singură. Se întrebă ce făcea Jonny acum. Își petrecu brațele în jurul ei și își răspunse singură:

– Muncește! Și asta vei face și tu!

Merse direct spre masa din lemn pentru a finisa o matrită pentru o hîrtie din pădădie, pe care o făcuse cu o zi înainte. Muncește pînă cazi jos, Jenny Larson. E singurul lucru care te poate salva în momentul de față. Muncește!

După o cină solitară, gătită la repezeală și lăsată pe jumătate nemîncată, se hotărî să facă un duș. Stătu îndelung sub jetul mîngîietor de apă, amintindu-și atingerea degetelor lui Jon. Gîndul la degetele lui, plimbîndu-se pe pielea ei, îi făcu sfîrșurile să se întărească și sîinii să o doară de dorință.

– Trei săptămîni, spuse ea, gemînd ușor. Cît va mai dura?

Nu putea sta în casă. Părea atît de goală, și, în același timp, prea plină. Plină de amintiri. Își luă chitara și ieși afară. Atmosfera era încărcată. Privi spre cer și se îndreptă spre stîncă ei de granit. Soarele apusese deja, dar cîteva raze mai luminau încă dinspre nord-vest. Se simte venind un aer rece, se gîndi ea. Va fi furtună la noapte. Nu-i era frică de furtuni. În clipa de față era chiar bucuroasă că va auzi tunete și va vedea fulgere, iar apoi va ploua.

– Cel puțin lucrurile se vor răcori un pic, spuse ea vîntului rece, simțind cum halatul ei albastru se lipește de corpul gol.

Se urcă pe suprafața concavă a stîncii încălzită de razele soarelui. Se așeză într-o poziție comodă, apoi începu să ciupească corzile instrumentului, compunînd o melodie pe niște versuri pe care le scrisese noaptea trecută, cînd nu putuse dormi. Era un cîntec dedicat lui Jonny și spera că-i va plăcea. Dacă îl va auzi vreodată, se gîndi ea.

Un fior de îndoială îi străbătu corpul. În același timp, tunete îndepărtate anunțau furtuna care se apropia. Sînt cam la o oră distanță încă, își spuse ea, după ce mai ascultă încă o dată tunetele. Va folosi această oră, stînd afară în noapte, pentru a termina melodia la „Cîntecul lui Jonny”. În timp ce

tunetele se apropiiau, rostogolindu-se parcă peste deal, ea fu în cele din urmă mulțumită de ceea ce compusese. Îl mai cânta încă o dată, pentru a verifica cum sună pe versuri:

„Mi-ai dat lumina soarelui de dimineață,
M-ai ținut în brațele tale pînă în zori,
Ochii tăi strălucesc în lumina stelelor
De dragostea pe care ai descoperit-o cu mine.
Ești iubitul la care am visat, dragul meu Jonny.

Nu mai trebuie să-ți aștept întoarcerea
Dragostea ta mi-a arătat tot ce voiam să știu.
Cu Jonny al meu alături
Nu mai trebuie să-mi ascund visele.

Inimile noastre sînt prinse în cîntecul dragostei“.

Intensitatea tunetelor creștea din ce în ce mai mult. Jenny își ridică chipul spre vîntul tăios și privi peste apa întunecată.

– Se pare că îl iubești pe norocosul ăla, Jenny. De ce nu te căsătorești cu el, făcîndu-l astfel fericit?

Jenny întoarse capul și privi fix umbra creată de mintea ei singuratică. Imaginația îi jucase astfel de feste pe tot parcursul săptămîinii, mai ales în timpul nopții, cînd se trezea dintr-un vis erotic.

Minții ei nu-i era greu să creeze astfel de imagini. Și, așa cum făcea de obicei, se adresa și acum acelei proiecții a gîndurilor ei:

– Nu sînt sigură însă că mă vrea.

– Oh, te vrea, iubito. Să nu te îndoiești nici odată de acest lucru.

Jenny rămase uimită, chiar în starea de confuzie în care se găsea, de intensitatea cuvintelor ce păreau să fie rostite de umbra creată de mintea ei. Ciudat, se gîndi ea, cum lucrează imaginația!

– Dacă mă vrea, atunci mă voi căsători cu el. Vocea ei clară ajunsese pînă la urmbă, iar aceasta se mișcă.

Două mîini fierbinți o apucară de umeri și o ridicară în picioare.

– Te iubesc, Jenny.

Ea clipi de mai multe ori și scutură cu putere din cap.

– Jonny! Ești într-adevăr tu? Oh, Dumnezeuule mare! Ești aici cu adevărat! Se prăbuși în brațele lui. Undeva, într-un colț îndepărtat al minții, auzi chitara alunecînd și căzînd la pămînt. Dar cînd buzele lui Jonny îi acoperiră gura întredeschisă, simți căldura acumulată în cele trei săptămîni de despărțire și fu străbătută de un curent electric mai puternic decît cel care brăzda cerul întu-

necos.

Dintr-o dată, rîdeau și plîngeau în același timp, se sărutau și se îmbrățișau, se strîngeau în brațe și se atingeau, pentru a se convinge că nu visau. Jonny o ținea cu adevărat în brațele lui.

Jonny începu să-i acopere fața scăldată de lacrimi cu mii de sărutări.

– Ești aici! Ești cu adevărat aici. Oh, dragul meu, mi-a fost atît de dor de tine! Fiecare cuvînt era accentuat cu cîte un sărut. De ce nu mi-ai spus că vii acasă?

El o ținea acum într-o îmbrățișare tandră, dar continua să o sărute. Nevoia de a-i demonstra că se întorsese cu adevărat acasă nu era pe deplin satisfăcută.

– N-am știut pînă la prînz că pot, în sfîrșit, să plec, iubita mea. Dar aveam lucrurile împachetate cu multe zile înainte. Odată ce eram pe drum n-am vrut să mă mai opresc pentru nimic în lume, nici măcar pentru un telefon. Cînd am fost nevoit să opresc ca să pun benzină, am hotărît să-ți fac o surpriză. Ești bucuroasă că mă vezi, iubito? Sărutările lui erau acum mai rare, dar pe Jenny o excitau și mai tare.

– Bucuroasă? Credeam că visez... din nou.

– Și eu am crezut același lucru. Apoi își îngroșă vocea și spuse pe un ton profesional: Spu-

ne-mi, domnișoară Larson. Ți se întîmplă des acest lucru?

Jenny rîse fericită. Îi trasă cu vîrfurile degetelor conturul gurii lui senzuale, care era arcuită într-un zîmbet provocator. Îl putea simți, chiar dacă nu-i vedea decît ochii ce sclipeau jucăuși. Mă întreb dacă buzele necesită cincizeci de mii de sărutări pentru a vedea dacă sînt reale? se gîndi ea, lip-sită de orice urmă de rațiune. Apoi rîse din nou și răspunse întrebării puse de Jon:

– În ultimele trei săptămîni, simptomele au apărut din ce în ce mai frecvent, doctore Mc-Calem. Dar... cred că am descoperit un tratament miraculos. Îi supse cu putere buzele și-i primi limba în gura ei.

Furia furtunii explodă deasupra lor. Nici chiar stropii mari și reci de ploaie, care începură să cadă deasupra lor, nu reușiră să le potolească în vreun fel pasiunea cu care se îmbrățișau. Ba chiar, tunetele și fulgerele dezlănțuite, adăugară și mai multă sălbăcie sărutărilor lor. În cele din urmă reușiră să găsească puterea de a-și despărți buzele. Rămaseră îmbrățișați și se aplecară amîndoi să ia de jos chitara lui Jenny, apoi fugiră ca o singură ființă să se adăpostească în casă. Înăuntru, Jon închise ușa de sticlă și sprijini chitara de perete. Continuau să se țină de mîna,

nevrînd să piardă contactul unul cu altul, nici măcar o secundă. Cînd el o trase din nou în brațe, lui Jenny i se păru că viața ei nu fusese niciodată mai completă.

– Oh, Jenny, n-aș mai fi putut sta departe de tine nici pentru o zi. Mi-a fost atît de dor de tine, draga mea.

– Am crezut că nu te vei mai întoarce niciodată la mine, Jonny. Vocea îi tremura încă de plîns.

El o sărută pe gît, cu buzele calde și umede.

– Ți-am spus că mă voi întoarce, iubita mea.

– Știu, dar de-abia îmi vine să cred că ești aici. Am impresia că ai apărut de nicăieri.

– Mmmm, hai să vedem dacă găsim o cale prin care să-ți demonstrez că sînt cu adevărat aici, Jenny. Privi în jos spre fața ei visătoare și văzu scînteile care se aprinseră în ochii ei încețoșați. Te iubesc, îi șopti.

Cuvintele lui îi produsera furtună de-a lungul coloanei vertebrale. Zîmbi amețită.

– Am visat la cuvintele astea săptămîni întregi.

El se aplecă și-i sărută buzele, dîndu-i unul dintre cele mai nemaipomenite sărutări pe care le experimentaseră vreodată. Jenny simți că se topește la contactul cu corpul lui puternic.

– Și asta am visat... tot timpul.

Apoi, el își trecu vîrfurile degetelor peste cor-

pul ei, atingîndu-i ușor sîinii și frecîndu-i sfîrcurile tari. Un geamăt de plăcere scăpă de pe buzele lui Jenny.

– Asta nu dovedește nimic, Jonny. Am tînjit după atingerea ta noapte de noapte. Percepeam la fel ca acum. Se simți o intonație de glumă în vocea ei.

Jonny nu răspunse nimic. Realizase mai de mult că asta era felul ei propriu în care îi ura bun-venit în brațele ei. Era din nou acasă. Își putea permite să intre în acest joc al dragostei. Își freca palmele de spatele ei, masîndu-i șoldurile tari. Cu fiecare mîngîiere, halatul ei se ridica tot mai sus, pînă ce degetele lui îi atinseră pielea fină. Fără să mai piardă timpul cu scosul halatului, atinse cu mîna triumfiul de păr auriu și pătrunse apoi înăuntru, făcînd-o să scoată un strigăt de plăcere.

– Ohhhh... Trebuie să fii real. N-am simțit niciodată în visurile mele ceva asemănător. Oftă. Ai venit cu adevărat acasă, Jonny. Mi-a fost dor de tine, dragul meu. A trecut atît de mult timp, atît de mult.

Începură să-și scoată înfrigurați hainele de pe ei. Cînd corpurile lor goale se atinseră, amîndoi gemură ușurați.

– Da! Oh, da, iubito. Nu te opri! strigă Jon. Am

așteptat această întoarcere din clipa când am plecat. Căzură îmbrățișați pe pătura moale, fără să-și dea drumul pentru o clipă.

– Sînt acasă, Jenny. Și nu ne vom mai despărți niciodată. Niciodată... niciodată!

Cuvintele își pierdură din importanță când începură să se sărute. Limba lui Jonny pătrunse printre buzele lui Jenny. Focul, care mocnise în săptămînile cît fuseseră despărțiți, se reaprinse precum focul infernului, alimentîndu-le pasiunea ce părea să-i devoreze. Strigătele lor răgușite erau estompate de zgomotul furtunii de afară. Vîntul și ploaia izbeau în peretele de sticlă ce adăpostea corpurile lor cuprinse de pasiune. Se cutremurară amîndoi cînd pereții vibrară în fața forțelor dezlănțuite ale naturii. Un fulger alb brăzdă cerul întunecat din care ploaia cădea neîncetat. Transpirați și epuizați, așteptară ca furtuna să înceteze. Cînd totul se liniști, adormiră îmbrățișați și fericiți.

Era ora două dimineața cînd se treziră din nou.

– Hai să facem duș împreună, iubito. Jon se ridică și o conduse spre baie. Ea zîmbi satisfăcută cînd îi văzu corpul gol. Jon potrive temperatură apei, după care intrară amîndoi în cadă. Jenny oftă mulțumită cînd el începu să-i săpu-

nească și să-i maseze sîinii. Dar curînd, sîinii ei răspunseră și sfîrcurile, de un roz întunecat, se întăriră. Buzele lui o mușcară blînd de ceafă, producîndu-i fiori prin tot corpul. Iar cînd degetele lui, de pe care îndepărtase săpunul, pătrunseră în locul ei cel mai intim, ea aproape că-și pierdu controlul. Jon o trase în brațe și o sărută puternic.

– Vino aici, iubita mea sexy de apă. Își petrecu picioarele în jurul ei și-i cuprinse în palme cele două fese, ridicînd-o spre șoldurile lui. Jenny își puse picioarele subțiri în jurul mijlocului lui și-l trase înăuntru. Dar de îndată ce începură dansul dragostei, fură amîndoi surprinși de repeziciunea cu care atinseră punctul final.

– Cum s-a întîmplat asta? Ce ai făcut? întrebă Jenny cu răsufierea tăiată.

– Ce am făcut? Îi băgă capul sub jetul de apă, după care îl trase afară. Doamnă, acolo de unde vin eu e nevoie de doi ca să pună în mișcare o astfel de rachetă. E clar că ai lipsit la lecția despre sex și vrăjitorii, 101. A fost făcută în clasa a treia, cred.

– Nu sînt o vrăjitoare. Jucîndu-se, îi șterse spațele lui Jon, plimbîndu-și unghiile de la un capăt la celălalt al coloanei vertebrale.

El o strînse cu putere în brațe.

– Da tu ești spiritul meu de apă, Jenny. Recu-

noaște! Îți place să te joci în apă.

– Ce altceva poate face un Pește? E în sîngele meu.

– Tu ești în sîngele meu! Iar geamătul lui fu însoțit de unul din partea stomacului. Amîndoi priviră spre partea de jos care își exprimase nemulțumirea. Cred că-mi este foame, spuse el zîmbind vinovat.

– Cînd ai mîncat ultima oară?

– Am mîncat un corn și am băut puțin suc de portocale ieri dimineată, cred.

– Jonny, dragule, crezi că putem face o scurtă pauză pentru a-ți hrăni celălalt apetit?

– Ai ceva ce nu trebuie gătit?

Devoră un castron plin cu cereale, în timp ce Jenny îi făcu o omletă pufoasă. Mîncă totul pe nerăsuflăte și apoi continuă cu pîine prăjită unsă cu jeleu de mere, două pahare cu lapte și două cești cu cafea, pe care o îndulci cu prăjitura ei făcută în casă.

– Unde ai învățat să mănînci așa? întrebă Jenny, rîzînd, cînd îl văzu că prinse din zbor bucata de prăjitură înmuiată.

– Mama mă lasă întotdeauna să-mi înmoi prăjiturile, spuse el, surprins de neașteptatul ei interes față de modul lui de a mîncă.

– Oh? Jenny își ridică o sprînceană, mirată.

– N-o fac în public, Jenny, se apără el. Apoi îi aruncă o privire de băiat cumințe, care o topi pe Jenny.

– Cred că voi descoperi o mulțime de lucruri pe care nu le faci în public.

– Oh, vei descoperi totul, iubito. Îmi vei descoperi toate secretele. Unele sînt foarte excentrice. Îi făcu cu ochiul, înainte de a-și îndrepta privirea spre corpul ei gol. Deodată, zgomotul unui stomac satisfăcut își croi drum în sus, prin interiorul gîtului lui. El își acoperi gura cu un șervețel și murmură jenat o scuză: Asta-i ceva ce încerc să nu fac, atît în public, cît și în particular.

Jenny se aplecă și-l mîngîie pe obrazul proaspăt bărbierit. Apoi îi dădu un sărut pe gură și-l bătă ușor pe stomac.

– Cred că ăsta a fost stomacul tău care voia să-ți mulțumească.

Strînse repede masa și puse vasele murdare în chiuvetă. Apoi îl luă de mînă pe Jon și-l conduse pe treptele în spirală.

– Haide, colega. Sus în cuib. E timpul pentru toți băbații buni să tragă un pui de somn.

El o sărută pe frunte și-și petrecu brațul după umerii ei.

– Sînt bun, Jenny?

– Pot să pun pariu că ești!

– Pe cît vrei să punem pariu că te duc în brațe pînă sus pe treptele astea?

– Oh, hai să nu-ți taxăm energia, Jonny. Fii un mieluşel și urmează-mă.

– Da, doamnă, răspunse el ascultător. Dar înainte să înceapă să urce, vocea i se schimbă într-o șoaptă mîngîietoare: Te voi urma peste tot, iubito. Priveliștea e minunată! O bătu drăgăstos pe fundul tare și gol.

Forțele universului, care îi aduseseră din nou împreună, le mai oferiră încă un cadou. În timp ce stăteau întinși pe pătura din patul ei mare, admirară un splendid răsărit de soare... primul din viața lor împreună. În timp ce se ridica, soarele transforma apa în paleta unui pictor. Roz, purpuriu și auriu... culorile se reflectau din cer în apă ca într-o oglindă perfectă.

Stăteau îmbrățișați în timp ce priveau, iar Jonny exclamă:

– Fenomenal!

– Da, fu Jenny de acord. Privi afară, spre noua față a lumii ei, știind că se simte ca și ea, la fel de puternică.

– Oh, priveștel! Se ridică și arătă spre un cîrd de rațe sălbatice care își părăseau cuibul și porneau pe apă într-o coloană perfectă. Măcăitul lor de „bună-dimineața” îi făcu pe cei doi să izbu-

nească în rîs, în timp ce coloana dădea înconjurul casei.

Jon o luă tandru în brațe și o sărută prelung.

– E minunat să fii din nou acasă, iubita mea.

– Bine-ai venit acasă, dragul meu. Îi întoarse sărutul. Te iubesc, Jonny. Te voi iubi întotdeauna.

El o ținu strîns, simțind că vorbele ei spuneau mult mai mult. Are încredere în mine, își dădu el seama uimit, în timp ce adormea. Are în sfîrșit încredere în mine din toată inima ei. Apoi, se lăsă liniștea în camera de la mansardă. Dar afară păsările cîntau, albinele bîzîiau și peștii se jucau... bucuroși toți de noua zi care începea.

Capitolul doisprezece

Soarele strălucea deja deasupra acoperișului acoperit de iarbă, când Jenny se trezi. Se rostogoli pe o parte și privi la bărbatul iubit, ce dormea liniștit lângă ea. Un zîmbet satisfăcut îi arcuia buzele în somn. Era mai mult decît Jenny putea îndura. Dintr-o săritură, ateriză pe corpul lui relaxat, direct în mijlocul pieptului.

– Ai de gînd să dormi toată ziua? Rîse veselă cînd îi văzu privirea uimită.

– Ufff! Ce naiba....?

– Hai, Jonny. Nu poți dormi toată ziua.

În sfîrșit, el realizează ce se întîmpla.

– Nimic nu-mi place mai mult decît să fiu trezit

cu blîndețe, în prima dimineață cînd am ajuns acasă.

– Întotdeauna ești așa morocănos dimineața?

– Numai atunci cînd sînt atacat de o femeie sălbatică. Își strecură brațele pe furiș prin spatele ei și o strînse cu putere. Lucru pentru care va plăti... din plin! O lovi peste fund și începui s-o gîdile fără milă.

Jenny începui să țipe, rugîndu-l să înceteze și încercă să scape de sub corpul lui puternic.

– Unchiule! Unchiule!

În clipa următoare ateriză pe pieptul lui, fără să scape nici un moment din strînsoare. Geamătul lui de plăcere, cînd ea se mișcă peste el, încercînd să scape, o făcu să dorească să stea acolo la nesfîrșit. Pentru totdeauna, dacă era posibil!

– Văd că ai nevoie de o lecție de genealogie în ceea ce privește familia ta, soră Larson. Vocea lui era serioasă și ponderată. Nu sînt unchiul tău, continuă el. Nu sînt tatăl tău, nici fratele tău. Apoi, vocea îi deveni senzuală, în timp ce-i șoptea la ureche: Eu, dragă doamnă, sînt partenerul tău, prietenul tău, iubitul tău... și viitorul tău soț. Dar de îndată ce punem lucrurile la punct, ultima ipostază va fi trecută la timpul prezent. Ne vom căsători cu o viteză mai mare decît a unui glonte. Și

apoi-i-i.... îi promise el, făcându-i repede cu ochiul și sărutînd-o pe vârful nasului, vom petrece o lună de miere care va dura toată viața. Bine?

– Cît timp poți să stai?

– Pentru totdeauna!

Ea încercă să se așeze, dar el o ținu lipită precum un copil care se agață de pătură.

– Vorbesc serios, Jonny. Cît timp poți să stai, pînă să te întorci la proiectul tău?

– Pentru totdeauna!

– La naiba, mă înnebunești! Dă-mi un răspuns clar. Fața i se înroși de furie și de încercările de a se elibera din brațele lui. Cît?

– Niciodată! Și continuă s-o țină la fel de strîns, dar își schimbă tactica.

– Dacă stai foarte cuminte și taci din gură, îți voi spune, aruncătoare de flăcări ce ești! Cu o încercare supraomenească de a se controla, Jenny făcu precum îi ceruse, știind că nu va scoate un cuvînt de la el, dacă nu-l ascultă. Așa-i mai bine, scumpa mea iubită, spuse el. Îmi place să te țin lipită de inima mea.

Oftatul lui de mulțumire o făcu să se miște în anticipație. În cele din urmă, își băgă degetele în părul de pe pieptul lui și-l trase de un fir. Drept răspuns, el o ciupi de fund.

– Încetează! Dacă nu stai liniștită, nu-ți voi

spune un cuvînt, fetițo. Și ea își dădu seama că ar face bine să-l asculte de data asta.

Cînd el fu convins că Jenny ar sta cuminte o zi întreagă pentru a auzi ce avea el să-i spună, începu să vorbească:

– Am acceptat postul de director în cercetare și am mutat proiectul la Universitatea din Minnesota.

O duzină de întrebări țîșniră din gura lui Jenny în același timp. Dar, după ce aruncă o scurtă privire asupra chipului lui serios, hotărî că ar face mai bine să tacă și să-l asculte în continuare.

– Am muncit din greu ca să obțin această schimbare. Una dintre deciziile pe care trebuia să le iau, cînd am venit aici, era dacă voi accepta sau nu postul de director. Șeful meu, doctorul Bailey, voia să se mute la alt proiect și mi-a propus să-l înlocuiesc. Dar trebuia să-mi pun mai întîi ordine în gînduri. Și voiam să mut proiectul în altă localitate, adăugă el. De fapt, am început să cochetez cu această idee cînd am realizat ce mult lubești acest loc. Telefonul de la Chicago n-a făcut decît să accelereze lucrurile. Zîmbi ochilor ei albaștri și-i mîngîie cu blîndețe o șuviță de păr blond, pe care ea o prinsese între buze. Vezi tu, mi-am dat seama că vreau să fiu acolo unde ești tu, Jenny.

Ea respiră adânc, intenționând să-și înceapă bombardamentul cu întrebări, dar sprânceană lui ridicată o făcu să nu spună încă nimic.

– Locul ăsta e o adevărată mină de aur pentru cercetători, continuă el. Hank Weston mi-a spus că Universitatea din Minnesota e pe cale să-mi propună un post. A menționat acest lucru când m-a sunat pentru a se asigura dacă am ajuns cu bine la casa lor. N-am acordat prea multă atenție, pînă n-am realizat că încep să mă îndrăgostesc de un spirit de apă, pe nume Jenny. Privirea lui îi spuse lui Jenny că nu fusese vreodată mai fericit. Vom începe lucrul la acest nou loc de muncă pe data de 1 octombrie... după o lună de miere prelungită. Poate chiar vom pune bazele familiei noastre în acest răstimp. Nu putem aștepta la infinit, știi doar.

Jenny nu mai avea de gînd să lase să fie oprită de data asta, și Jon nici măcar nu încercă.

– Ce vrei să spui prin „noi”? Participă și Hank Weston la acest proiect?

– Prin „noi” înțeleg tu și cu mine! Oftă mulțumit când văzu că ea se înfioară la mîngîierile lui. Nu mai vreau să fiu vreodată despărțit de tine. Ți-am spus asta, iubito. Vei fi soția mea. Eu voi fi soțul tău. Parteneri egali. Bineînțeles, la birou, îmi vei fi asistentă și eu voi fi șeful.

– Încă mai vrei să mă faci să plec. Lacrimi mari începură să se adune în ochii ei albaștri.

– Numai pentru două sau trei zile pe săptămînă, draga mea. Ai făcut asta multă vreme. Știu că ești la curent cu tot ce-i nou în profesia ta, dar nu va trebui să-ți exerciți talentele chirurgicale pe mine... numai dacă nu vei simți nevoia să-mi tai puțin din nas, glumi el.

– Dacă aștepti aici cîteva clipe, fug pînă jos și mă întorc cu bisturiul, îi răspunse ea, refuzînd încă să participe pe de-a-ntregul la planul lui, pînă ce nu află toate amănuntele.

– Nu trebuie să-mi scoți inima, scumpa mea iubită. O ai deja în buzunar. Îi șterse lacrimile din ochi.

– Oh! Nu pot sta supărată pe tine, Jonny! Te iubesc prea mult. Numai că te rog, te rog, spune-mi și restul!

– Două sau trei zile pe săptămînă... dar nu mai mult de trei, îți promit, Jenny. Vom merge la Universitate pentru discuții și întâlniri cu echipa. În restul timpului vom sta aici pe insulă, făcînd dragoste și copii. Zîmbi când o văzu că roșește. Dacă avem noroc, procesul deja a început!

Jenny îl sărută dintr-o dată, apoi ridică privirea și-i văzu fața îmbujorată.

– Vrei să continuăm această discuție puțin mai

tîrziu, iubito? Începu să-i frece drăgăstos spatele. Nici nu mă așteptam, spuse el îmbufnat, cînd ea scutură cu putere din cap, acoperindu-i fața cu părul ei lung.

– Am o singură întrebare, viitorul-meu-soț-care-se-crede-atît-de-deștept! Cum crezi că vei reuși să faci față muncii tale atît de grele, lucrînd numai două sau trei zile pe săptămînă?

– Viitorul-tău-soț-deștept are răspunsul într-un singur cuvînt pentru isteața-lui-soție: Computere!

– Ce?

– Haide, draga mea. Computere. Știi, cutiile alea mici pline de vrăjitorii care îți fac diferite oferte, dacă apeși pe butoane în mod corect. Ceva ce seamănă cu mine, adăugă el, apăsîndu-i vîrfurile degetelor pe sfîrcurile lui și rîzînd cînd ea începu să se zbată.

– Vrei să spui că vei lucra de aici?

– Așa ceva se întîmplă în toată țara, Jenny. Oamenii de afaceri, agenții de bursă, oamenii de știință, inclusiv cercetătorii, sînt conectați la rețele de computere care fac legătura cu computerele centrale. Cum cea mai mare parte din munca mea în acest studiu cuprinde date statistice, pot lucra oriunde, atîta timp cît am acces la computerul principal. Singurele dăți cînd va trebui să-mi fac apariția la Universitate sînt, atunci cînd

voi avea de luat interviuri sau va trebui să particip la ședințele echipei.

O privire îngrijorată îi apără pe față cînd îi trecu prin minte un alt gînd.

– Voi mai construi o locuință separată în pădure, dacă crezi că te voi deranja în munca ta, iubito. Fac tot ce vrei. Scînteia de dragoste din ochii lui îi spuse lui Jenny tot ce voia să știe.

– Nu, vreau să fiu aproape de tine. Nu vreau să părăsești insula ca să lucrezi. Vom extinde casa. Timidă, se ghemui la gîtul lui și-l sărută pe ureche: Cum ți-a venit ideea cu computerele?

– Păi, mai întîi am vorbit cu cineva de la acest departament, care m-a prezentat specialistului lor în domeniu. Fredi mi-a dat răspunsul la orice întrebare legată de computere, pe care i-am pus-o, sau pe care m-am gîndit să i-o pun. E o femeie foarte deșteaptă.

– O femeie?

– Liniștește-te, tigroaico. Fu surprins de bruscă ei suspiciune. Toată discuția am purtat-o prin telefon, de la Chicago la St. Louis, unde e cartierul ei general. Cu toate acestea, ne vom întîlni în octombrie, cînd va veni la Universitate pentru a-mi ține niște ore de curs.

– Ore de curs?

– Vei fi acolo să ai grijă de mine, iubito.

– De cînd asta îl poate opri pe un doctor?
 – Mi s-a spus că are o căsnicie fericită.
 – Te-ai interesat? Se zbatu în brațele lui și-i arăta pumnii mici, încheștați.

– Soțul și copiii ei o însoțesc întotdeauna în călătorii.

– O iubesc de pe acum! spuse Jenny liniștindu-se și zîmbind senină.

Jon îi înțelese frica. Nu avea nimic de-a face cu gelozia. Era legată în totalitate de sentimentul ei de vulnerabilitate. Știa că trebuie să-i îndepărteze aceste spaime, odată pentru totdeauna.

– Jenny? Ea se lipi mai tare de gîtul lui cald. Vreau să ai încredere în mine, iubito. Eu nu sînt Richard. Nu-ți voi da niciodată vreun motiv să te îndoiești de fidelitatea mea. Ceea ce avem noi, e ceva special. Nu ne-am întîlnit întîmplător într-o după-amiază însorită.... așa a fost soarta. N-am crezut niciodată că e posibil să iubești o femeie, așa cum te iubesc eu pe tine. Îi mîngîie părul auriu. Și acum, cînd am descoperit această dragoste pentru tine, voi face tot ce-mi stă în putință ca s-o protejez. Am văzut că pînă acum n-am trăit decît în prezent... și nici asta n-am făcut-o cum trebuie. Acum am un viitor împreună cu tine, iubita mea Jenny. Dragostea ta e foarte prețioasă pentru mine. Aș muri dacă aș face ceva care să

distrugă această dragoste. Aș sacrifica orice ca să fiu întotdeauna împreună cu tine. Tu ești viața mea. Așa că, te rog, te rog, ai încredere în dragostea noastră. Vocea i se frînse din cauza emoției.

Cînd Jenny își ridică privirea și îi întîlni ochii încețoșați, genele i se umplură de lacrimi. Undeva, într-un colțișor al minții ei o binecuvîntă pe Sarah. Ea îi spusese că sosise momentul. Cîtă dreptate avusese!

– Te iubesc, Jonny. Era singurul răspuns de care avea el nevoie. Nici un alt cuvînt nu i-ar fi putut aprinde scînteile din ochii de culoarea chihlimbarului. Cînd buzele lor se întîlniră, sărutul pe care și-l dădură le legă inimile pentru totdeauna.

– Va trebui să rebotezăm casa, murmură Jenny. Nu mai există nimic de care să vreau să mă ascund.

Jon o îmbrățișă strîns și rîse bucuros. Apoi, își trecu buzele peste fruntea ei, în timp ce se gîndea la un nume.

– I-am putea spune Cuibul de dragoste al lui Jenny.

– Cuibul de dragoste Larson – McCallem, îl corectă ea.

– Foarte echitabil, draga mea. O rostogoli pe o parte. Aș vrea să scriem asta pe ușa cît de curînd

posibil. Și mai vreau să ne căsătorim cât se poate de repede, vinerea viitoare. Avem suficient timp să completăm toate formularele și să găsim un preot. Îl voi suna pe Hank după-amiază să-l rog să-mi fie martor. Izbucni într-un hohot puternic de râs. Va crede că glumesc!

– Cum adică? Se ridică deasupra lui și-l privi întrebătoare.

– Când Hank m-a sunat să vadă dacă am ajuns cu bine, în acea primă seară, i-am spus că am impresia că am găsit-o pe femeia visurilor mele. La început, a crezut că glumeam, dar când și-a dat seama că eram serios, a vrut să cheme băieții cu cămașa de forță. A crezut într-adevăr că m-am scrîntit.

– Vrei să spui că te-ai îndrăgostit de mine la prima vedere? Ochii ei se măriră de surpriză.

– Am încercat să lupt, dar n-am putut, recunosc el încet.

– Și eu la fel. Trasă cu degetul niște cercuri concentrice pe pieptul lui.

– Și tu?

– Da!

– Nu-i dragostea nemişcată? oftă el încântat. Jenny se ghemui la pieptul lui și continuă să deseneze cu degetele pe pieptul lui, coborînd pînă la buric și mai jos. Jon tuși și păru să nu-și

mai poată controla mișcările din șolduri. Degetele tale au început s-o ia razna, o avertiză el răgușit. Ești pe cale să devii desfrînată, doamnă. Apoi, își ținu respirația cînd ea își îndepărtă mîna. Ai de gînd să-l epuizezi pe bătrîn din prima zi?

– Ești foarte puternic, murmură ea, în timp ce mîngîierile îi erau înlocuite cu sărutări fierbinți. Un exemplar de prima clasă!

– Și tu la fel. O ridică pentru a o așeza pe corpul lui excitat. Vino la mine, iubito. Iar ea i se dăruie plină de dragoste, din toată inima ei.

– Ce s-a întîmplat cu vechea ta furgonetă? Întrebă Jenny privind spre mașina de un albastru strălucitor ce era parcată lîngă mașinuța ei, făcînd-o să arate ca o jucărie.

– *Jezebel* a murit de cauze naturale, la trei mile în afara limitelor orașului Chicago. Am lăsat-o lîngă o școală cu numărul de înregistrare prins de parbriz. M-am gîndit că poate niște copii se vor distra, reparînd-o.

– Jezebel? Îl privi întrebător.

El ridică din umeri.

– Cum altfel și-ar fi putut numi un tînăr și viril student, furgoneta? Rîse cînd îi văzu privirea șo-

cată. Am folosit-o ca mijloc de deplasare pentru studiu, draga mea. Temele mele aveau întotdeauna prioritate, adăugă el nevinovat.

– Nu-i de mirare că materia ta preferată era anatomia.

– Îmi place la nebunie când te înfurii, Jenny. Trezești animalul din mine. Gemu răutăcios, după care își umflă pieptul gol și scoase un urlat precum regele junglei. Se prefăcu că stă la pîndă, după care o luă la fugă după Jenny care țipa și de-abia mai respira, urmărind-o pînă în vârful dealului și înapoi pe pajiștea de pe acoperiș, unde o trînti în iarba moale.

Ea încercă să-i ignore degetele cercetătoare și gura insistentă.

– Va trebui să avem grijă de mașina nouă, spuse ea, împingîndu-i ușor fața din dreptul bluzei ei deschise. Vom avea de făcut multe mile cu ea, dacă va trebui să mergem și să ne întoarcem săptămînal din oraș.

Mîinile ei nu făceau nimic pentru a-l opri, iar el părea hotărît să-și îngroape fața între sînii ei.

– Mașina cea nouă este numai pentru deplasările de aici, bombăni el, cu gura lipită de pielea ei. Inhalîndu-i parfumul, îi depuse mici sărutări pe pielea caldă și adăugă: Vom zbura.

– Cum? Ne va costa o avere, Jonny. Nu ne

putem permite.

– Întotdeauna practică, asta-i Jenny a mea. Rîse, ridicîndu-și capul pentru a privi către ea. Nu-i scump deloc. În afară de asta, Universitatea va suporta o parte din cheltuieli. Am sunat la compania de avioane din Fergus Falls, săptămîna trecută, când încercam să reînnod toate legăturile pierdute și am făcut o treabă nemaipomenită, pentru că muream să mă întorc mai repede la tine, aș adăuga. Am aranjat cu ei să ne asigure transportul dus-întors. Bună ideea?

– Minunată. Îl sărută drăgăstos pe gură pentru a-i mulțumi. Gîndește-te la orele pe care le vom economisi astfel.

Ochii lui sclipiră jucăuși.

– Mda, vom avea mai mult timp pentru lucrurile cu adevărat importante din viață. Încercă să se strecoare înapoi în interiorul bluzei ei, dar Jenny se trase la o parte.

– Aș vrea să ne cunune pastorul Johnson, spuse ea. A fost bun prieten cu bunicul meu.

– Asta înseamnă că trebuie să ne căsătorim în biserica lui? întrebă Jon, sărutînd-o pe gît.

– E o biserică mică și frumoasă, situată sus pe deal și înconjurată de terenurile fermierilor, Jonny.

El ridică privirea și o întîlni pe a ei.

– Insula asta e cel mai sacru loc pe care l-am

văzut vreodată, Jenny. E o parte din tine... și acum e și o parte din mine. Putem să ne căsătorim aici?

Ochii ei se umplură de lacrimi, gândindu-se cât fusese de binecuvîntată cu dragostea lui. În cele din urmă, răspunse:

– Aș vrea ca Sarah să fie martorul meu. Ea este răspunzătoare de întoarcerea mea la viață, după cum singură a spus. M-a făcut să înțeleg că a venit timpul să risc... și m-a făcut să și rîd pe deasupra!

– Poate că ar trebui să ne fie domnișoară de onoare. Își băgă degetele în părul ei mătăsos. A fost îngerul nostru păzitor.

– Un înger cu trompete! spuse ea, rîzînd.

*Rămaseră tăcuți, unul în brațele celuilalt, în iarba înaltă. Jon se ridică pe o parte și-și sprijini capul într-o mînă, trasîndu-i în joacă conturul feței cu un fir de iarbă. Jenny gemu și-l împinse la o parte.

– Trezește-te, somnoroaso! Vreau să te rog ceva.

– Ce? Deschise ochii și se strîmbă la el. Nu mai am de gînd să fac pe cobaiul tău pentru alte experimente. Oricum, cred că totul a fost o cursă pusă la cale de tine.

Jon o privi serios.

– Cînd ai avut ultimul ciclu? Ea rămase cu gura căscată și nu-i răspunse nimic. Atunci el adăugă: Sînt viitorul tău soț, Jenny? Cînd? Ai avut cît timp am lipsit?

– Da, săptămîna trecută, murmură ea timidă.

Îl privi, știind că făcea niște calcule rapide în minte. Apoi zîmbi și o sărută atît de dulce, încît ea simți că se topește.

– Fără contraceptive în noaptea nunții, scumpa mea viitoare soție. Vom face un copil frumos. O mîngîie pe ceafă. Fetița se va naște chiar după viscoarele puternice din primăvară. Ajunge că mama ei s-a născut într-un hambar, decretă el.

– Ce te face să fii așa sigur că voi rămîne imediat însărcinată? Și dacă chiar va fi așa, de unde știi că va fi o fetiță?

Jon își plimbă mîna drăgăstos de-a lungul corpului ei subțire și rîse înăbușit.

– Am fost amîndoi de acord că sîntem niște exemplare de prima clasă, așa că ăsta-i răspunsul la prima întrebare. E exact momentul potrivit pentru zămislire. Vom munci din greu toată noaptea, iubito. Își strecură mîinile între coapsele ei calde, făcînd-o să tremure anticipat. Răspunsul la cea de-a doua întrebare e la fel de simplu. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decît să am o mică copie la indigo de-a ta, deși Dumnezeu știe

cum mă voi descurca cu două ca tine!

– Mi-ar plăcea să am un băiețel care să se-mene cu tine, șopti ea. Dragostea li se reflecta în ochi. Și voi avea grijă să-i amintesc întotdeauna să se joace, jură ea, ținându-l strâns pe Jon.

– Dulcea mea Jenny, spuse el răgușit. Te iubesc atât de mult.

Ea îl sărută cu dragoste.

– Și eu te iubesc.

Mama Natura oferi o seară perfectă de vară în ziua cînd avu loc căsătoria Larson – McCallem. Cînd Jenny și Jon rostiră jurămîntul căsătoriei, părea că întreaga insulă amuțise. O liniște deplină însoți cuvintele de dragoste rostite de cei doi cu voce tare și răspicată. Liniștea accentuă importanța promisiunilor făcute în catedrala naturii, avînd drept acoperiș cerul albastru de deasupra. Cînd ajunseră la final și fu rostită binecuvîntarea, Jenny și Jon se sărutară și toate animalele părăură să se bucure de fericirea lor.

– Te iubesc, soție scumpă.

– Te iubesc, soțul meu.

Pentru o clipă, rămaseră privindu-se în ochi, împărtășindu-și în tăcere dragostea. Apoi, liniștea

fu întreruptă de Sarah care-și suflă nasul, zgomotos.

– Îmi plac atât de mult nunțile! spuse ea, plîngînd și zîmbind printre lacrimi.

Jenny și Jon se întoarseră spre ea.

– Vino aici, bătrînica mea, îi porunci Jenny. Își îmbrățișă prietena iubită și o strînse tare. Sînt atât de fericită, Sarah. Îl iubesc din toată inima.

– Știu. Îi dădu drumul lui Jenny și îl felicită pe Jon. Ascultă cu atenție, fiule, spuse, fluturîndu-i degetul sub nas. Să ai foarte multă grijă de fata asta, altfel vei avea de-a face cu mine!

– Pentru tot restul vieții. Promisiunea solemnă era ecoul dragostei din inima lui cînd o privi pe Jenny. Pînă moartea ne va despărți, adăugă el.

– Să fiți fericiți, Jonny. Apoi Sarah fu nevoită să-și șteargă nasul din nou.

Hank Weston apucă mîna lui Jon și o strînse cu putere, apoi și-o petrecu pe cealaltă după umărul lui.

– Felicitări, Jon. Trebuie să recunosc că am crezut că ți-ai pierdut mințile în acea primă seară, dar după ce ți-am cunoscut frumoasa mireasă, pot înțelege orice. Zîmbi către Jon, apoi trecu la Jenny și o sărută pe obraz. Sper că vei fi foarte fericită cu nebunul ăsta. N-ai din întîmplare o soră necăsătorită, nu-i așa? Jenny nu fu sigură dacă

glumise sau nu.

După o cină intimă, pregătită de Sarah, Jenny și Jon își luară rămas-bun de la prieteni, bucurându-se în secret când îi văzură pe Hank și pe Sarah, plecând împreună în vechea furgonetă.

– Pun pariu că se vor distra bine în seara asta, spuse Jenny.

– Nu atît de bine ca noi, frumoasa mea mi-reasă. Jon îi gîdilă lobul urechii cu vîrfurile limbii, producîndu-i fiori pînă în vîrfurile degetelor. Am face mai bine să intrăm înăuntru înainte să răcești, iubita mea. O conduse în jos pe scări. Ea îl urmă zîmbind.

Înăuntru, stătură împreună un moment privindu-și vecinii, din golf, ce se îndreptau spre adăposturile lor.

– Se pare că toată lumea s-a întors devreme acasă, observă Jon încet. Începu să se joace cu nasturii rochiei ei, după care își strecură mîinile în jurul mijlocului și o luă în brațe. Mai vrei un pahar cu șampanie înainte de culcare, draga mea?

– Cred că e o idee minunată, dragostea mea.

El intră în bucătărie și scoase o sticlă din frigider. După ce umplu două pahare, merse înapoi în camera unde Jenny îl aștepta.

– Ultima picătură, draga mea. Mîine va fi o zi însorită.

Îi întinse paharul și îl atinse ușor cu al lui, făcînd să se audă un clinchet vesel.

– Un toast, iubita mea. Pentru toate zilele noastre însorite.

Ochii lor le reflectau sentimentele, cînd își încrucișară brațele și băură pînă la ultima picătură. Jon privi fascinat cum Jenny își linge stropii de șampanie de pe buza de sus.

– Știi ce avem de făcut acum, nu-i așa?

Ea aprobă din cap, incapabilă să rostească cuvintele care i-ar fi condus la pat. Dar el o surprinse.

– Trebuie să ne aruncăm paharele în cămin.

– Dar ar fi așa păcat, Jonny. Sînt cadou de la Hank.

– Și el ar fi teribil de supărat dacă n-am face asta, Jenny. Vezi tu, dacă n-o facem, s-ar putea să n-avem noroc și să nu ni se îndeplinească nici o dorință. În schimb, dacă se sparg, așa ceva nu se va întîmpla.

Ea zîmbi.

– Atunci trebuie s-o facem neapărat. Amîndoi deodată. Acum.

– Unu, doi, trei! Aruncară paharele și acestea se izbiră de partea din spate a căminului. Apoi se îmbrățișară, rîzînd copilărește. Dar orice urmă de copilărie dispăru cînd buzele li se întîlniră și sim-

țiră pasiunea crescînd în interiorul lor.

Ochii lui Jon scînteiau de dorință cînd îi dădu drumul.

– Vrei să te pregătești de culcare, dragul meu? Întrebă ea, captivată încă de ochii lui.

– Ies afară pentru cîteva minute. Vreau să respir puțin aer curat și să-mi limpezesc capul. Mă simt deodată foarte amețit și vreau să fiu deplin stăpîn pe facultățile mele cînd vin la tine, Jenny. O sărută apăsător, apoi se întoarse și ieși afară.

Jenny merse la baie și se pregăti pentru Jonny. După ce făcu duș, se îmbracă cu o cămașă de noapte din mătase, de culoarea fildeșului. Atingerea ei senzuală semăna cu o îmbrățișare de dragoste. În timp ce-și pieptăna părul, răsucind fiecare șuviță în jurul degetului, îl auzi pe Jon întorcîndu-se. Pulverizînd o cantitate generoasă din parfumul preferat de Jonny, se învălui în esența lui precum un dansator plin de grație.

Jos, se auzi închizîndu-se ușa de la baie și dușul fu pus în funcțiune. Cînd se așeză în fața oglinzii pentru a-și aranja șuvițele de păr, văzu în oglindă cadoul din partea lui Jon. În spatele ei, pe noptieră, se afla o vază plină cu trandafiri roșii. Ciudat, se gîndi ea, că nu îi observase mai de vreme. Începu să meargă spre pat cînd îl auzi pe

Jonny apropiindu-se. Se răzgîndi repede și se duse în dreptul peretelui de sticlă, stînd cu ochii ațintiți asupra lunii pline ce se ridica din apă. Lumina ei cădea din plin pe fața lui Jenny care aștepta. Și apoi, așteptarea luă sfîrșit.

– Ești frumoasă în lumina lunii, Jenny.

Ea se întoarse în brațele lui și simți mătasea halatului lui sub degete.

– Mulțumesc. Lumina lunii face ca ochii tăi să strălucească mai tare.

El rîse.

– Cred că asta are mai degrabă de-a face cu tine, decît cu luna, draga mea. Ți-ai găsit cadoul?

– Trandafirii? Da, sînt minunați, dragul meu. Mulțumesc, îmi plac trandafirii roșii.

– Voi ține minte asta, dar n-ai găsit și cutia mică de lîngă ei? O conduse pînă la marginea patului și se așeză lîngă ea, apoi luă o cutie din catifea neagră. Pentru tine, iubito... cu toată dragostea mea.

Cînd o deschise rămase fără suflare în fața frumuseții șiragului de perle.

– Perlele vin din mare, Jenny. N-aș fi putut găsi un cadou mai potrivit pentru un spirit de apă. Sper că îți plac.

– La nebunie! Jenny era copleșită de darul lui. Dar mi-ai dăruit deja inelul. E absolut magnific,

murmură ea, ținând mâna întinsă în lumina lunii și privind diamantul care strălucea în inelul de aur.

– Și mie îmi place inelul meu, draga mea. E o dovadă a dragostei tale, așa cum al tău e dovada dragostei mele. Perlele sînt un cadou, Jenny. Privește-le, draga mea, o rugă el. Îmi amintesc atît de mult de tine. Au strălucirea sînilor tăi din acea noapte cînd ai plutit pe suprafața apei. Sînt netede și catifelate, atunci cînd le atingi. La fel simt și eu cînd îți ating pielea mătăsoasă, șopti el, plimbîndu-și mâna peste șoldul ei acoperit de cămașa de noapte. Fiecare e unică... exact ca și tine, draga mea. Și, în sfîrșit, sînt valoroase și se potrivesc perfect una cu alta. Ți le ofer împreună cu toată dragostea mea. Tu ești cealaltă jumătate a mea, Jenny. Ești mai prețioasă pentru mine decît orice altceva pe lumea asta.

Se aplecă spre ea și o sărută tandru pe obraji uzi. Întru-un fel, știuse că ea va plînge. Dar mai știa că acestea erau lacrimi de bucurie, de fericire. Luă cutiuța din mîinile ei tremurînde și o așeză la loc, lîngă trandafiri. Apoi o cuprinse în brațe și o culcă pe pat, șoptindu-i printre buzele întredeschise:

– Te iubesc, draga mea, mai mult decît vei ști vreodată. Îți voi arăta în fiecare zi și noapte ce mult țin la tine.

Jenny se topi simțindu-i sărutările și se folosi de toate mijloacele pentru a-i întoarce dragostea. Sînt iubită, se gîndi ea uimită, de cel mai minunat bărbat din lume.

– Mulțumesc, Doamne, șopti ea, mulțumesc că mi l-ai trimis pe Jonny.

Începură să se dezbrace amîndoi în același timp.

– Minunat! murmură el, plin de dorință.

În timp ce stăteau întinși unul lîngă altul, atîngîndu-se și redescoperind toate locurile senzuale și secrete, începu să le revină simțul umorului.

– Știi, o necăji Jonny, n-am văzut sau simțit niciodată așa perle minunate. Îi cuprinse amîndoi sîinii în mîini, privindu-i cu dragoste. N-am văzut alte două perle atît de bine formate, atît de catifelate la atingere, atît de netede, totuși par să aibă amîndouă niște mici defecte. Se aplecă și-i trase un sfîrc rozaliu adînc în gură. Mmmm, m-am răzgîndit, continuă el, uită ce-am spus. Aceste forme n-ar mai fi la fel, fără cele două defecte. Se mută la celălalt sfîrc, lăsînd limba să vorbească în felul ei specific.

Rîzînd și apoi gemînd, în timp ce el îi mușca ușor sfîrcurile întărite, Jenny vru să-i aplice același tratament.

– Oh, au dispărut, strigă ea, plimbîndu-și de-

getele prin părul des de pe pieptul lui.

Jon îi puse buzele în contact direct cu sfîrcurile lui mici și tari, apoi fluieră cînd îi simți limba insistentă. Șoldurile lui începură să se miște neobosite, frecîndu-se de corpul ei și făcînd-o să-i simtă excitarea puternică.

– Dacă nu știi, soție, află că mă înnebunești. Apoi șopti plin de pasiune: Oh, da, iubito, e atît de bine!

Mîinile lui puternice păreau doi magneți pe pielea ei.

Fiecare loc pe care-l mîngîia îi producea lui Jenny clipe de plăcere. Se simțea ca o chitară la care cînta un maestru. De fiecare dată, cînd el o atîngea, simțea acordurile muzicii în interiorul ei.

– Corpul meu cîntă pentru tine, Jonny, murmură ea, legănîndu-se lîngă el. Nu vreau să mai aștept, dragul meu. Vreau să fie lung și încet, ca un cîntec nemuritor de dragoste. Te rog, dragul meu, vino la mine.

Se deschise pentru a-l primi, ca un nufăr ce-și desface petalele sub soarele dimineții. Șoptindu-i cuvinte de dragoste Jonny se aplecă peste ea și pătrunse în locul ei cel mai fierbinte. Concomitent, ea își mișcă picioarele pentru a-i trage forța vieții în corpul ei ce vibra. Și astfel scriseră amîndoi eternul lor cîntec de dragoste.

Păru o eternitate pînă cînd se despărțiră. În cele din urmă, Jonny se rostogoli pe partea lui și cuprinse în brațe corpul epuizat al lui Jenny.

– Dumnezeu! șopti el cu o voce mirată. De data asta a fost cel mai bine. Oare pînă pentru că acum sîntem căsătoriți și nu mai trăim în păcat?

– De unde pot să știu? Era încă amețită. N-am mai trăit în păcat, pînă să te cunosc pe tine. A fost minunat, nu-i așa? Se ghemui la pieptul lui, cău-tîndu-și o poziție mai confortabilă. Pun pariu că vei spune asta de multe ori, îi prezise ea. Dacă nu va ieși un copil din asta, nu va fi pentru că n-am încercat!

– Ai făcut un lucru bun că te-ai căsătorit cu mine, Jenny. Cînd ea ridică privirea pentru a căuta sensul cuvintelor lui, el continuă: Cu tinerețea mea și maturitatea ta putem fi siguri că vom face o treabă bună! Nu se feri suficient de repede pentru a scăpa de pumnul pe care ea i-l înfipse în stomac. Hei, ai grijă, copilule! Trebuie să avem grijă de bijuteriile familiei. Se așeză peste ea, imobilizînd-o.

Răspunsul ei nu fu cel la care se aștepta. Jenny își puse capul pe el și gemu mulțumită cînd gura lui moale îi acoperi buzele întredeschise.

– Încerci să-mi spui ceva, dragă soție? Vocea îi era gîlțuită de emoție.

Ea răspunse cu voce răgușită:

– Nu crezi că e timpul să trecem din nou la treabă?

– Iubito, o s-o facem pînă vom reuși!

Nouă luni mai tîrziu, exact la termen, Jenny dădu naștere unei minunate perechi de gemeni. Un băiat cu păr de culoare închisă, pe care îl botezară Adam, pentru că fu primul născut. Iar al doilea, o fată blondă, cu ochi albaștri, copie fidelă a mamei ei. O botezară Amy. Dintr-o singură lovitură își realizară visul de a deveni o familie cu doi copii.

Într-o zi călduroasă de vară stăteau amîndoi pe iarba moale, privindu-și copiii care dormeau în coșulețele lor. Jonny șopti cu o voce încărcată de emoție:

– Am făcut într-adevăr treabă bună, nu-i așa, iubita mea?

Ochii lui Jenny se umeziră de lacrimi de fericire.

– E cel mai bun lucru din viața noastră, Jonny.

Cînd văzu cît de emoționată era, Jon hotărî să-i alunge lacrimile din ochi, deși știa că sînt lacrimi de fericire.

– Totuși, nu vreau să ne oprim din exersat, Jenny, îi spuse el, privind-o cu acea expresie de băiat cuminte.

Inima ei vibră la auzul acestor cuvinte și zîmbi la propunerea lui.

– Nici eu, Jonny. Nici eu.

Se abandona sărutului lui și se lăsă în iarba moale, strîngîndu-și dragostea, marea ei dragoste, în brațe.

SFÎRȘIT